

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AVALIER KRALLARI SERİSİ 2. KİTAP

YARALI ELF KRALI

LEIA STONE

YARALI ELF KRALI

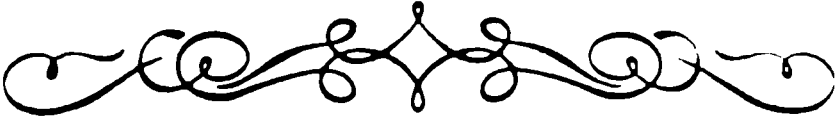
LEIA STONE

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

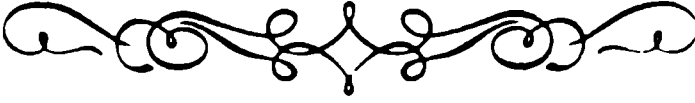

Çeviren: Melike Çetiner

I. BÖLÜM

Üstü kapalı vagon sarsılarak durduğunda omzumu yanımda oturan kişiye çarptım. Mırıldanarak özür dilerken arka brandalar aniden açıldı.

Köle tüccarı, “Herkes dışarı!” diye bağırdığında hep birlikte ayağa kalktık. Ellerimizin arkadan bağlı olduğu düşünülürse bu o kadar da kolay olmamıştı.

Esir arkadaşlarımla peşinden giderek vagonun kenarına ulaştığım sırada topuklarıma batan acıdan irkilerek sıçradım. Hızlıca etrafıma bakındığımda Archmere’in başkenti Elf Şehri’nin altın kapılarında olduğumuzu fark ettim. Nightfall’un dışına hiç çıkmamıştım ve içinde bulunduğum durum her ne kadar iç karartıcı olsa da hizmetkâr olarak satılmadan önce en azından etrafımı keşfetmek istiyordum. Safkan bir Elf olan babamın vatani hakkındaki sevgi dolu sözcüklerine anlam verebiliyordum. Beyaz çiçekli uzun ağaçlar kalenin dış kapılarını kaplıyor, tepeler ve dağlar dört bir yanımızı sarıyordu. Burası olağanüstü bir yerd.

Tüccar başıma vurarak, “Başını eğ!” diye tersledi.

Ayaklarım aniden uzun pelerinime takıldığında sendelemeye başladım. Ellerim arkamdan bağlı olduğu için çaresizce düşmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Yüzümü yana çevirerek omuzlarımı dikleştirmeme rağmen yere dü-

şerken göğsümü bir kayaya çarptım. Vücudumun üst kısmını saran acı canıma okusa da burnumu kırmadığım için minnet-tardım. Yanıma yuvarlanıp köle tüccarına dik dik bakarken diğer hizmetkârların üzerimdeki bakışlarını hissediyordum. Uzun boylu ve iri yarı tüccar bir insan olsa da bana zarar verebilecek kadar güçlüydü.

Acıyla inlediğimde tüccar beni koltuk altlarımdan tutarak ayağa kaldırdı. “Yürümeyi bile beceremiyorsan beş kuruş etmezsin,” diye söylendi.

Karşımdaki piçin boğazını yumruklamak istiyordum ama içinde bulunduğum durumda bu imkânsız bir şeydi. Büyük ihtimalle idamımla sonuçlanacak olsa da bir kafa darbesine bile razıydım. Ancak şu anda yapabileceğim tek şey efendimin iyi bir insan, daha doğrusu iyi bir Elf olması için dua etmektir.

Köle arkadaşlarım yürümeye devam ettiğinde, ona kafamla vurduğum anın hayalini aklımdan silerek ilerlemeye devam ettim. Daha dikkatli adımlar atmaya özen gösteriyordum.

Teyzemin şu anda ne yaptığını merak ediyordum. Beni götürdüklerinde arkamdan çığlık atıyor, ağlıyordu. Muhtemelen çok endişelenmişti. Hayatımın on dokuz yılı boyunca Nightfall’da yaşamış ve bir Elf-İnsan melezi olarak sivri kulaklar yerine kısa kulaklarla kutsanmışım. Kraliçe ve Nightfall halkı dahil, insan olmadığımı hiç kimse bilmiyordu.

“Ne borcun var?” diye fısıldadı yanımdaki kız.

Düşüncelerimden sıyrılıp başımı sallasam da ne demek istediğini anlamamıştım.

“Kumar. Bino’ya iki altın borcum var,” dedi asık bir suratla.

Bino, meyhanedeki poker ringinin işletmecisiydi. Sorduğu soruyu şimdi anlamıştım, neden satıldığımı merak ediyordu.

Geri ödeyemeyeceğimi bile bile teyzemin ilaçları için borç almam hataydı. Ona zarar veren nöbetleri durdurmak istiyordum. Elf şifamı kullanmayı hiç öğrenmediğim için insan doktorların merhametine ve yeteneğine muhtaçtık. Teyzem, annem gibi bir insan, babam da bir Elf'ti. Annem doğum sırasında ölmüş, babamsa beni görmeye gelirken izinsiz girenlere ibret olsun diye kasaba meydanında idam edilmişti. Teyzemden başka hiç kimsem yoktu.

“Kimyacıya beş altın borcum var,” dedim hızlıca.

Meblağ karşısında şaşırmış görünüyordu, şüphesiz uyuşturucu kullanıp kullanmadığımı merak ediyordu. Keşke öyle olsaydı diye düşündüm, kraliçenin hayat kurtaran ilaçları karşılığında bir kol ve bir bacak istemesinden daha mantıklı olurdu. Bazen bunun kraliçenin toplumdaki zayıf insanları ayıklama yöntemi olduğunu düşünüyordum. Belki de ilaçlara bağımlı olan tüm zayıf ve fakir insanların ölümüne neden olarak mükemmel toplumunu güçlendirmeyi planlıyordu. Bir çoğumuz Kraliçe Zaphira'dan nefret ediyorduk. Tüm diyarı insanlaştırmaya yönelik hastalıklı planı, önce tüm büyükölü ırkların katledilmesi anlamına geliyordu. Kraliçenin istediği olursa tüm Nekrolar, Elfler, Periler, Kurtlar ve hatta Ejderha halkı bile eninde sonunda Avalier'den tamamen silinecekti.

“Teyzem çok hasta. Pahalı ilaçlara ihtiyacı var,” diye açıkladım.

Teyzemin nöbetleri ben on iki yaşındayken başlamıştı. Genelde küçük nöbetler geçiriyor olsa da geçirdiği son nöbetin ardından bacağı çalışamaz hâle gelmişti. Artık yürürken bacağına sürüklemek zorunda kalıyordu. Nöbetleri önlemek için bir ay içinde daha fazla ilaca ihtiyaç duyacaktı.

“Gevezeliği kes!” diye bağırdı tüccar aniden. Yanımdaki kızla birbirimizden bir adım uzaklaşıp çevremizi inceleyerek yürümeye devam ettik.

Elf şehri nefes kesici bir güzelliğe sahipti. Altın kakma ve yarı değerli taşlarla kızılağaçtan oyulmuştu. Yüksek sivri kemerleriyse göz kamaştırıcıydı. Altın kakmalara ve değerli taşlara vuran güneş, biz yürürken sanki parlıyormuş gibi görünmelerini sağlıyordu. Düşüncelerimde kaybolup kızla konuşurken şehri geçtiğimizi fark etmemiştim bile. Sonunda büyük beyaz kalenin yan tarafındaki bir kapının önünde durduk.

Muhafızlardan biri, “Hizmetkâr girişi,” dediğinde başımı kaldırıp sesin sahibine baktım.

Kimsenin sizi tüm Elflerin uzun boylu ve zayıf olduğuna inandırmasına izin vermeyin. Kalenin hizmetkâr girişinde nöbet tutan adam bunun yalan olduğunun bir kanıtıydı. Kısa boylu, bodur, karga burunlu ve buz mavisi gözlü bir adam yüzüme dik dik baktı, altın beyazı saçları at kuyruğu şeklinde bağlanarak yanlardan örülmüştü. Kalçasındaki kılıcı fark ettiğimde onu kullanıp kullanamayacağını merak ettim.

Kralın kraliyet muhafızlarından biri olması imkânsızdı. Okçular sessiz ve ölümcül ağaç tepesi saldırılarıyla tanınırlardı. Bu adam bir ağaca zar zor tırmanabilirdi.

Tüccar bir anda yanımda belirip boynumu kavrayarak aşağı eğdiğinde büyük bir acı hissettim. “Eğer başını aşağıda tutmazsan, o güzel gözlerini oymak zorunda kalacağım.”

Ellerimi arkamda birleştirerek tısladım. Bu sıçan piç beni gerçekten sinirlendiriyordu. Köle olarak satılmış olsam da bu bana kum torbası muamelesi yapabileceği anlamına gelmiyordu. Ona ağzının payını vermeye hazırlandığımda tutuşunu gevşetti.

Önce doğru tökezledim. Yüzüm kızarmış, çok öfkelenmiştim. Sakinleşmek için derin nefesler alarak oksijeni ciğerlerime doldurdum.

Kalenin dışı kadar süslü bir salondan geçerek iki kat yüksekliğinde tavanları olan geniş ve açık bir depoya girdik. Bir köşede un ve pirinç çuvalları dururken, bir diğerinde tencere ve tava yığınları istiflenmişti. Uzak duvara karşı sıralandığımızda yukarıda, ikinci katın tepesindeki pencerelerde bizi izleyen birilerinin olduğunu fark ettim.

Bunlar müstakbel efendilerimiz miydi?

Hizmetkârlık hakkında en ufak bir bilgim yoktu. Hayatımın hiçbir döneminde bir hizmetçim olmamıştı. Yemek ve temizlik yapabilmemin yeterli olacağını düşünüyordum.

Olurdu, değil mi?

“Başhizmetçinin muayenesi sırasında bağlarınız çözülecek ve sonra saraydaki yeni işlerinize atanacaksınız,” diye bağırdı tüccar beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. “Eğer kaçmaya çalışırsanız ölürsünüz ve borçlarınız ailenize kalır.”

Sarayda mı çalışacaktık? Açıkçası bu kulağa oldukça heyecan verici geliyordu. Bakışlarımı un ve pirinç yığına çevirerek mutfağa gönderilmemeyi umdum. Yemek yapmayı umursamasam da bulaşık yıkamak kâbus gibiydi. Vıcık vıcık yemekleri düşündüğümde midem ağzıma geliyordu. Kütüphanede ya da şifacılarla çalışmak için görevlendirilmeyi çok isterdim. Hiç eğitim almamış bir yarı Elf olarak benim iyileştirme yeteneğim yoktu ama öğrenmeyi ve küçük de olsa yardım etmeyi çok isterdim.

Nightfall Üniversitesi’nde teyzem için bir tedavi bulabilmek amacıyla biyoloji okuyordum. Neredeyse iki yıl boyun-

ca girdiğim dersler, yaptığım ödevler ve çalışmaların hepsi bir hiç uğruna gitmişti.

Prangalarım çözüldü, omuzlarımı yuvarlarken yolculuğun birkaç saati boyunca bu şekilde bağlı kalmanın göğsümde yarattığı acıyla inledim. Bir anlığına kaçmayı, bir tavşan gibi önce odanın diğer ucuna ardından dışarıya ve son olarak ormana koşmayı düşündüm. Kapıların her iki tarafında nöbet tutan okçuları gördüm. Dik ve sessiz bir şekilde duruyor, nefes almak için zar zor hareket ediyor, yaylarındaki okları atışa hazır hâlde tutuyorlardı.

Sertçe yutkundum.

O sırada odaya yaşlı bir kadın girdi. Beyaz saçlarını başının üstünde sık bir topuzla bağlamıştı. Mavi pamuklu hizmetçi üniformasının üzerine beyaz bir önlük giymiş, elinde küçük bir sopa tutuyordu.

“Benim adım Bayan Tirth. Archmere Şatosu’nun başhizmetçisiyim. Bitlenmiş olup olmadığınıza bakacak, kalede çalışmanıza engel olacak herhangi bir sorununuzun olmadığından emin olacağım.”

Bit mi? *İğrenç*. Yanımdaki kıza baktığımda başını kaşındığını gördüm.

Toplamda dokuz kişilik Elf, Peri ve insan karışımı bir gruptuk. Kraliyet bizi çeşitli işler için toplu olarak satın almış olmalıydı. Haddimi aşmak istemiyordum ama mümkünse şifacılarla ya da kitapların bulunduğu bir ortamda çalışmayı umuyordum.

Gerginlikle Bayan Tirth’in elindeki sopayla herkesin saçını dürtüşünü, ağızlarını kontrol edişini, ellerini ve ayaklarını yakından inceleyişini izledim, ta ki sıra bana gelene kadar.

Geldiğinde derin bir reverans yaptım. “Bayan Tirth, bize en uygun görevi verebilmeniz için size güçlü yönlerimin bir listesini sunmam uygunsuz mu olur?”

Yaşlı kadın bana kaşlarını çatarak baktıktan sonra birkaç kapüşonlu kişinin bizi izlediği pencereye doğru baktı.

“Güçlü yönlerin mi?” diye sordu elindeki sopayla kahverengi saçlarımı karıştırmaya başladığında.

“Evet, hanımefendi. Okuma yazmam var. Matematik ve organik kimyada ustayım. Okuma ve iyileştirme tutkusuna sahibim.”

Sopa kısa süreliğine hareketsiz kaldıktan sonra saçıma dolandığında kadın bana baktı. Merakla tepkisini beklediğim sırada aniden kahkahalara boğuldu. Tüccar da diğer köleler gibi kıkırdamaya başladı. Etrafımdaki herkes bana gülüyordu.

“Tatlım, senden sadece ekmek yapmanı ya da tuvaletleri temizlemeni istiyorum,” dedi Bayan Tirth. Bu cevabı karşısında midem bulansa da denemeye değerdi.

Tüccarın arkamda hareket ettiğini hissettim. “Kasık biti olup olmadığını kontrol etmemi ister misin?” diye sordu kıcımlı sıkarak.

Oldukça sert bir şekilde.

Bayan Tirth tüccarın yorumuna sinirlenmiş görünse de bu konuda sessiz kalacağından emindim.

Bankacılar gelip beni teyzemin yanından götürdüğünden beri içimde biriktirdiğim bütün öfkeli duygular, o anda serbest kalarak tüm vücudumu ele geçirdi ve kendimi kaybettim. Arkamı dönerek çirkin tüccarla yüzleştirdim. Bana şehvet dolu gözlerle baktığını görüp, teyzemin bana öğrettiği gibi avucumu burnuna doğru indirdiğimde burun kemiğinin çı-

tırtısını duydum. Yüzünü tutmak için öne doğru eğilince dizimi kaldırıp erkeklik organına olabildiğince sert bir şekilde vurdum.

Odayı bir feryat kaplarken yüzü kıpkırmızı bir hâlde yana düştü.

“Ah canım,” dedi Bayan Tirth arkamdan.

Arkamı dönerek başhizmetçiyle yüzleştirdim. “Rızam olmadan kıcıma dokundu. Bu burada hoş görülen bir şey mi?” Tüccara misilleme yaptığım için bana verilecek cezadan kurtulmaya çalışıyordum.

Yüzü kızardığında penceredeki hareketliliği fark ettim. Kapüşonlu kişilerden biri odadan çıkmak üzereydi. Haddimi aştığımın farkında olsam da *o lanet* tüccarın yaptığı doğru değildi ve Bayan Tirth’in de aynı fikirde olacağını umuyordum. Sonuçta o da bir kadındı.

Bayan Tirth sertçe yutkundu. “Elbette değil.”

İki okçu aniden arkamda belirip beni koltuk altlarımdan tutarak kapılara doğru sürüklemeye başladı.

Kahretsin, bunlar da nereden çıktı?

Ellerinde çırpınmaya çalışsam da faydasızdı. Beni havaya kaldırarak koltuk altıma bir şey sıkıştırdıklarında nefesim kesildi. Beni bir parşömen gibi taşıdılar.

Kalbim göğsümde delice çarparken içlerinden birine dönerek, “Bana rızam dışında dokunduğunu görmüş olmalısınız. Onu öldürmedim ya da herhangi bir şekilde zarar vermedim,” diye yalvardım.

Çift kapı açıldığında süslü koridordan geçerek başka bir odaya götürüldüm. Bu oda daha küçüktü ve masanın arkasında gri peleriniyle kimliğini gizleyen bir adam vardı.

“Pekâlâ. Burada yeni olduğum ve kuralları yeni yeni öğ-

renmeye başladığım için belki bana bir seferlik mûsamaha gösterebilirsiniz,” diye yalvarmaya devam ettim. Tüccarın taşaklarına vurduğum için idam edilmek istemiyordum. Bunun yaşanmasına izin veremezdim. Okçular beni masanın önüne bırakarak odadan çıktılar.

Orada böylece donmuş hâlde dururken bakışlarımı pelerinli kişiye yönelttim. “Ben-”

“Çok fazla konuşuyorsun. Bunu değiştirmemiz gerekecek.” Sesi derin ve güçlüydü, yetkili birinin huzurunda olduğumu hemen anlamıştım.

“Haklısınız, efendim. Yaşamama izin vererseniz bunu yapabilirim.” Burada neler döndüğünden emin değildim.

Adam uzun ince parmaklarıyla pelerinini geri çekerek Elflerin acayip kralının güçlü çenesini ve yakışıklı yüzünü ortaya çıkardı.

Şaşkınlıkla, “Raife Lightstone,” diyerek derin bir reverans yaptım.

Mavi gözlerinin reveransımı değerlendirir gibi vücudumda gezindiğini gördüğümde yanaklarım kızardı.

“Reveransın soylu bir aileden geldiğini belli ediyor,” dedi gözlemlerinin ardından.

Nightfall’da gerçek anlamda soylular yoktu. Biz eğitilmiş ve eğitimsiz arasında bir ayrım yapardık. Nightfall’da halkın yüzde doksanı eğitimliydi. Bunun sebebiyse kraliçenin eğitimi zorunlu ve ücretsiz hâle getirmiş olmasıydı. Ben fakir ama yüksek eğitilmiş sayılırdım, yani kralın gözünde bir soyluydum.

Çok konuştuğumu belirttiği için cevaplarımı kısa tutmaya çalışarak, “Evet, lordum,” dedim.

Ayağa kalktığı anda ne kadar uzun olduğunu fark ederek

dehşete düştüm. Kadınların ortalama boyunu geçiyor olmama rağmen benden en az bir buçuk kafa kadar daha uzundu. Masanın arkasından çıkarak yanıma yaklaştı. “Adın ne senin?”

“Kailani Dulane, efendim.”

“Avalier krallarının paylaştığı tek yeteneğin ne olduğunu biliyor musun?” diye sorduğunda bu konuşmanın nereye gittiğini biliyordum.

Aman Tanrım.

Sertçe yutkundum. Ejderha halkından Kral Valdren, Peri Kralı Lucien Thorne, Kurt Kralı Axil Moon ve Elf Kralı Raife Lightstone yalanın kokusunu alma yeteneğine sahipti.

“Yalanın kokusunu alabiliyorsunuz,” dedim.

Şaşırmış görünüyordu. “Eğitimsin.”

Nightfall kütüphanesinde her büyümlü ırk hakkında kitaplar bulunuyordu. Hepsi kraliçenin onları yok etme planına yardımcı olmak içindi. Büyümlü ırklar hakkında ne kadar çok şey bilirsek, onlara o kadar çok zarar vererek yok edebilirdik.

“Sana sorduğum sorulara vereceğin cevaplar kaderini belirleyecek,” dedi etrafımda bir tur atarak.

Başım dönse de başımı salladım.

Derin bir nefes aldı. “Yarı Elf misin?” diye sordu, sesi memnun gibiydi.

“Evet, lordum. Babam,” dedim konuşmamı mümkün olduğunca kısa tutmaya çalışarak.

“Adı ne?”

Sertçe yutkundum. “Rufus Dulane. King’s Burrow balıkçı köyünde yaşıyordu.”

Başını salladı. Verdiğim cevaptan tatmin olmuşa benziyordu.

“Neden köle olarak satıldın?”

İçimi çektim. “Geri ödeyemeyeceğim bir borç aldığım için.”

“Orası kesin.” Sığ cevabımdan rahatsız olmuş gibi görünüyordu. “Peki ne için?”

Sorudan hoşlanmamış olsam da cevap vermem gerektiğini biliyordum. Hayatım onun ellerindeydi. “Teyzemin hayati ilaçlarını alabilmek için.”

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Archmere’deki halkın ilaca ihtiyacı olmadığı için buna şaşırmış olmalıydı. Hastalandıklarında iyileşiyorlardı. Hem de hiçbir ücret ödemedi. Bu onlar için nefes almak kadar kolaydı.

“Borcu aldığı anda geri ödeyemeyeceğini bilmiyor muydun?” diye sordu.

Hafifçe homurdandım. Bakışlarım onunkilerle buluştuğunda öylece kalakaldım. “Biliyordum,” dedim sıkılarak. “Teyzemi kurtarmak için buna mecburdum.”

Cevabımı değerlendiriyor gibiydi.

“Elf ırkı hakkında ne düşünüyorsun?”

Kaşlarımı çattım. “Bu çok genel bir soru. Ben-”

“İşe alacağım kişinin benden ve halkımdan nefret edip etmediğini bilmem gerekiyor,” diye açıkladı. “Sonuçta Nightfall Kraliçesi’nin yönetimi altında büyüdün.”

Beni işe almayı gerçekten düşünüyor muydu? Beni öldürmek istemiyor muydu?

İçimi aniden bir heyecan kapladı. Belki de bu iş idamımla sonuçlanmayacaktı.

Başımı salladım. “Bence şanslılar. Hiç hastalıkları yok ve kolayca iyileşebiliyorlar. İyileşme yeteneklerini kıskanıyor, onlara zarar gelmemesini diliyorum.”

Kaşlarını çattı. “Sahip olduğun bir yeteneği mi kıskanıyorsun?”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. “Ben hiç çiçek açma-

dım. Babam beni eğitemeden öldü ve... büyüüm hiç ortaya çıkmadı."

Elfler büyüünün ortaya çıkmasını çiçek açma olarak adlandınyordu, bu genellikle eğitimlerine başladıkları yaşlarda gerçekleşirdi.

Karşıma geçerek omuzlarını dikleştirdi ve gözlerimin içine baktı. "Pekâlâ. Nightfall Kraliçesi hakkında ne düşünüyorsun?"

Nefesimi tuttum. Kraliçe'nin Elf Kralı on dört yaşındayken onun tüm ailesini öldürdüğü herkes tarafından bilinirdi. Yedi kardeşten sadece o hayatta kalmıştı. Ondan nefret ettiğini biliyordum, tıpkı benim gibi ama bunu yüksek sesle dile getirmek ihanet sayılırdı.

Omzumun üzerinden kapıya bakarak kapalı olup olmadığını kontrol ettim. Kraliçenin aleyhine konuşmak hızla cezalandırılırdı; hiçbir zaman aleyhinde konuşmamıştım, teyzeme bile. Eksik konfordan ya da ilgiden şikâyet edip ordunun bazı icraatlarını kötülese de kraliçe hakkında asla kötü sözler sarf etmezdik.

Gözlerini kısarak bana baktığında, "Nightfall Kraliçesi hakkında ne düşünüyorsun?" diye tekrarladı.

Derin bir nefes aldım. "Ondan nefret ediyorum. Keşke ölse de hepimiz huzur içinde yaşayabilsek," dedim hızlıca ve sonra ellerimi ağzıma kapattım.

Yüzüne yayılan yarı alaycı sırıtma kısa sürede kaybolmuştu. "Pekâlâ. Yeni kişisel asistanım olmanı istiyorum. Son asistanım evlenip gitti," dedi masasının arkasına geçip bir parşömen parçasını karalamaya başlarken.

İçimi bir rahatlık kapladı. Kralın kişisel asistanı mı olacaktım? Tuvalet temizlemeye ya da ekmek yapmaya benzemiyor, kulağa büyük bir iş gibi geliyordu. "Ben... onur duyarım."

“İyi eğitimli birine ihtiyacım var,” dedi gözlerini parşö-menden ayırmayarak. “Hızlı not alabilen, kitap okuyabilen ve öğrendiği yeni şeyleri bana aktarabilecek biri.”

Sevinçten havalara uçmak üzereydim. “Okumayı çok severim. Her gün farklı konular hakkında kitaplar okurum. Bazen sadece eğlenmek için bile okuyorum.”

Başını kaldırıp yazmakta olduğu parşömen parçasını masanın diğer tarafına iterek bana bir tüy kalemle mürekkep uzattı. “Acele et.”

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu bir tür test miydi? Baskı altında çalışmakta iyiydim, o yüzden hiç beklemeden masanın karşısındaki sandalyeye oturup mürekkepli kalemi ve parşömeni aldım.

Bu kesinlikle bir testti. Üstelik test üç farklı dildeydi!

Tanrıya şükürler olsun ki hepsine hâkimdim.

“Yıllardır yazılı Eski Elfçe görmemiştim,” diye itiraf ettim. Tüy kalemi mürekkebe batırdığımda diyarın dört bir yanındaki dillere karşı böyle bir merak duyduğum ve hepsini incelemiş olduğum için tekrar şükrettim.

İlk sorusu Eski Elfçe ve oldukça basit bir soruydu. Fallenmoore topraklarında batan bir balıkçı teknesiyle ilgiliydi. Soru, Elf Kralı’nın tekneyi geri alma hakkına sahip olup olmadığını ya da bunu yapmadan önce Kral Moon’un iznine ihtiyaç duyup duymayacağını soruyordu. Daha çok, dili anladığımdan emin olmak için sorulmuş bir soru gibi görünüyordu.

Cevap vererek bir sonraki soruya geçtim. Bu seferki soru Yeni Elfçe’ydi. Yine basit bir soruydu ve hızlıca cevapladım. Sonuncusuysa Avalier’in tüm halkları arasında ortak dil olan Avalerian dilinde yazılmış detaylı bir aritmetik problem-di.

Testi kısa sürede tamamlayarak parşömeni geri verdim. Kaşlarını kaldırarak, "Çok hızlıydı," dedi

Omuz silktim

Parşömene bir bakış atarak kalemi aldı ve çalışmamı kontrol ediyormuş gibi aritmetik problemimin yanına birkaç not aldı. "Aferin."

Heyecanlanmıştım.

Ellerini önünde kavuşturarak, "Konsey evlenmemi istiyor. Kur yapma dönemi yakında başlayacak. Görüştüğüm her kadın hakkında detaylı notlar tutmanı ve hangisini seçmem gerektiğine karar vermemde bana yardımcı olmanı istiyorum," dedi.

Gözlerim yuvalarından çıkacak gibi oldu.

"Size müstakbel eşinizi seçme konusunda yardım etmemi mi istiyorsunuz?"

Kayıtsızca başını salladı. "Konseyin desteğini kazanmanın tek yolu bu."

Vay canına, ne şanslı kadın. Kral gerçekten evlenmek istiyor gibi görünüyordu.

"Tabii, bunu yapabilirim." Beni idam etmediği sürece her şeyi yapmaya hazırdım. "Başka ne gibi görevlerim var? Onları da not almak isterim."

Söylediklerimden etkilenmişe benziyordu. Bana temiz bir parşömen ve kalem uzattığında alıp söylediklerini not etmeye başladım.

Eş bul.

"Toplantılarda bana eşlik edecek, bana onların isimlerini ve ne yaptıklarını hatırlatacaksın. Benim için çalışan kişilerin doğum günlerini hatırlamak istesem de üşeniyorum."

"Elbette."

Sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Eski tadımcım öldüğü için yeni birini işe alana kadar bu konuda da yardımına ihtiyacım olacak," dedi.

Donup kaldım. Tadımcılık kraliyetteki en tehlikeli işlerden biriydi. Sürekli zehirlenirlerdi.

"Onları iyileştiremiyor musunuz?"

Kaşlarını çattı. "Maalesef. Elflerin her şeyi iyileştirebileceği ve asla hastalanmayacağı düşünülse de bu çok büyük bir yanlış."

"Bu görevi neden yeni aldığınız kölelerinizden birine vermiyorsunuz?" Onlardan sekiz tane vardı.

Başını iki yana salladı. "Hiçbirine güvenmiyorum."

Bu bana güvendiği anlamına mı geliyordu? Eğer sorunun cevabı evetse bunun sebebi neydi?

Pekâlâ, bu daha kalıcı bir iş bulana kadar yapacağım yarı zamanlı bir işti.

Eş bul.

İsimleri, doğum günlerini hatırlat.

Toplantılara katıl.

Tadımcılık yap.

"Eklemek istediğiniz başka bir şey var mı, lordum?"

Başını salladı. "Sana güvenmem gerekiyor. Benimle çalışacaksan sadakat yemini etmeni istiyorum."

Kaşlarım kalktı. Bunun ne anlama geldiğini bilmesem de Elf ve Perilerin yeminlerini oldukça ciddiye aldıklarını biliyordum.

"Tamam," dedim çekingen bir sesle. On dakika önce beni esir alan kişinin taşaklarına vurmuştum, şimdiyse Elf Kralı'yla bir iş görüşmesinin ortasıındaydım.

Ne gün ama.

Bogazımı temizledi. "Bir şey daha var."

Duruşumu dikleştirdim. Rahatsız olmuşa benzliyordu.
"Evlisin?"

Cevaplaması kolay bir soruydu. "Değilim. Evlenecek kadar uzun süre tahammül edebileceğim bir adamla tanışmadım."

Başını salladığında yarım yamalak gülümsemesi geri gelmişti. "Peki çocuğun var mı?"

"Hayır," dedim başımı sallayarak.

Rahatlamış görünüyordu. "Bu zor bir iş, günün her saati çalışıyor olacaksın. Bir aile kurmanın hana düzgün bir şekilde hizmet etmeni engelleyeceğinden endişeleniyorum."

Başımı salladım. "Size gerekli şekilde hizmet etmeye hazırım, efendim."

Beş altın borcum için çalışan sözleşmeli bir hizmetkârdım. Zaten ailem de yanıma taşınamazdı.

Bogazımı temizledim. "Ücret nasıl ödeniyor?"

Başını eğdiğinde paradan bahsetmek onu rahatsız etmiyormuş gibi rahat görünüyordu. "Tüccara olan borcunu bugün ödeyeceğim. Her yıl için bir altın alacaksın."

Beş yıl. Bu durumda teyzemin üç aylık ilaçları için beş yıl çalışmam gerekecekti. İçimdeki öfkenin büyüdüğünü hissediyordum. Krala değil, hayati ilaçlar için bu kadar para alan eczacıya karşı.

"Borcun ne kadar?" diye sordu.

İç çekerek, "Beş altın," diye cevapladım.

Şaşırmamıştı. Belki buraya birçok kişi daha yüksek meblağlarla gelmiş ve hayatları boyunca onun için çalışmıştı. Bense kendi hayatımı yaşamak istiyordum. Bu pozisyon için minnettar olsam da burada yıllarca çalışıp zehirlenme riskini taşıyan yemekler tatmak ve ona uygun bir eş bulması-

na yardımcı olmak, tam olarak yapmak istediğim iş değildi. Buradan ayrıldığımda yirmi dört yaşında olacaktım. Doktor olmak için çok mu gecikmiş olurum?

“Beş yıllık görev seni hayal kırıklığına mı uğrattı?” Gözlerini kısmış, kuşkuyla bana bakıyordu. Bakışlarının nedeni anlayamadım. Bu durumda yalan söyleyecek hâlim yoktu.

“Açıkkası borcumu ödemek için gereken sürenin uzunluğuna şaşırdım,” dedim dürüstçe. “Doktor olmayı düşünüyordum. Buraya gelmek için üniversiteyi bıraktım ve okula geri dönmek için heyecanlıyım.” Boynumun arkasını ovuştururken tüccarın daha önce neden olduğu acıyı aklımdan çıkarmaya çalışarak yüzümü buruşturdum.

Kralın gözlerinde önce anlayış ardından da tuhaf bir acıma duygusu belirdi.

“Burada Nightfall’daki gibi tıp eğitimi almasak da şifa turlarımda bana eşlik edebilir, müdahaleci ve dikkat dağıtıcı olmadıkları sürece istediğin soruları sorabilirsin.”

İçimde bir umut yeşerdi. “Çok sevinirim, lordum.”

Ne kadar küçük olursa olsun, tüm Elflerin bir çeşit iyileştirme yeteneği vardı ama çiçek açması için öğretilmesi ve uygulanması gerekiyordu. Ben hiç çiçek açmadığım için büyüm neredeyse ölmüş olsa da hastanede herhangi bir şekilde çalışmak olağanüstü bir tecrübe olurdu.

“Bir şey daha var.” Ayağa kalkarak masanın etrafından do-laştı ve uzanıp elini enseme gezdirdi. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılırken tüccarın neden olduğu acı aniden kayboldu. Kral bir an için yüzünü buruşturduktan sonra tekrar yerine oturup, tüy kalemi eline alarak bir şeyler karalamaya başladı.

Az önce beni iyileştirmiş miydi? Tek bir dokunuşla mı?

“Teşekkür ederim,” dedim.

“Odana çekilebilirsin.” dedi parşömeninden başını kaldırmadan. “Dilediğince yerleş. Sabah ilk iş seni çağıracağım. Bunu Bayan Tirth'e ver.” Karaladığı mektubu bana uzattı.

Odadan çıkmamı istediğim anlayarak parşömenimi alıp ayağa kalktım.

Gerçekten kralın özel asistanı mı olmuştum?

Artı puan

Bayan Tirth kralın odasının dışında beni bekliyordu. Mektubu ona uzattığımda kaşlarını çatarak yüzüme baktı.

“Bu el yazısı krala ait değil,” dedi.

Omzunun üzerinden baktığımda kızardım. Ona yanlışlıkla görev listemi vermiştim. Aceleyle kendi listemi elinden alarak kralın yazdığı mektubu uzattım.

Hızlıca gözden geçirdikten sonra şaşkınlıkla yüzüme baktı. “Yeni kişisel asistanı oldun demek,” dedi.

“Evet. Tüccarı yere serdikten sonra idam edileceğimi düşünmüştüm.”

Bayan Tirth başını sallayarak, “Aksine işe alınma nedenin o olabilir,” dedi.

Kaşlarımı çatarak, “Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

Bakışlarını odaya çevirerek sesini alçalttı. “Kral tüccarlardan nefret eder. Güçlü kadınlardan da fazlasıyla hoşlanır. Senin kolayca öldürülmeyeceğinden emin olmuşa benziyor.”

Ne kadar tuhaf bir cümleydi. Başımı sallamakla yetindim.

“Özel eşyaların var mı?” diye sordu Bayan Tirth.

Başımı salladım. “Borçlular yanıma hiçbir şey almama izin vermedi.”

“Önemli değil. Kıyafet, yemek ve ücretsiz konaklama işine dahil.”

Rahatlamıştım.

“Yüksek rütbeli bir kraliyet mensubunun kişisel asistanı olarak, ona yakışır şekilde giyinmen gerekiyor. Artık monarşinin bir parçası olduğunu unutma. Bundan sonra pamuklu kıyafetler yok, sadece ipek ve şifon giyeceksin. Genellikle dantel süslemeler tercih edilir. Saray terzileriyle çalışacaksın,” diye devam etti Bayan Tirth salonları gezerken.

İşlemeli elbiseleri severdim. İpek ve dantel giymek hoşuma gidecekti.

“Gelelim davranış konusuna,” diye ekledi. “Kralın çalışanı olarak iş başındayken içki içmemen, küfretmemen ya da bir hanımefendiye yakışmayan davranışlarda bulunmaman gerekiyor.”

Başımı salladım. “Elbette.”

Söylediklerinin altında yatan nedeni öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

Uzun bir koridoru daha geçtikten sonra siyah bir kapının önünde durduk.

“Sadakat yemini ettikten sonra odana yerleşebilirsin,” dedi Bayan Tirth gülümseyerek.

Tabii ya. Bunu kabul ettiğimi unutmuştum. “Pekâlâ.” Bayan Tirth uzanıp buruşuk eliyle kapıya vurduğunda kapı açıldı.

Kapının ardındaki kralı gördüğümde nefesim kesildi.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Çalışma odasından çıkıp bizden önce buraya nasıl gelebildiğini merak ediyordum. Ağzım şaşkınlıktan bir açılıp bir kapandı.

Göz kırptı. “Gizli tüneller.”

Bu göz kırpma içimde tuhaf bir şeylere neden olsa da umursamadım. Gizli tüneller. Evet, mantıklıydı.

Kral geri çekildi ve odanın derinliklerine doğru adım atarak içeriyi görmemi sağladı.

Vay canına. Kristal ışık yataklarını göreceğimi düşünmemiştim!

Babam bana bıraktığı günlüklerinde onlardan bahsetmişti. Archmere'deki hayatını ve burada büyümenin nasıl bir şey olduğunu öğrenebilmemin tek yolu buydu. Kristal ışık yatakları iyileştirici ve yenileyiciydi. Nedense bugün farklı bir şeye hizmet edebileceklerini düşündüm.

Kral şeffaf, duman rengi bir taştan oyulmuş siyah yatağa uzandı. Odada her birinden ikişer tane olmak üzere pembe, mor ve siyah renklerde altı kristal yatak vardı. Hepsi yetişkin bir adamın rahatlıkla uzanabileceği büyüklükteydi. Oda beyaz taş kaplamaları ve içinde altın lekeleri olan açık mor duvar kâğıdıyla huzurlu ve şifalı hissettiriyordu.

“Diğer siyah kristal yatağa uzan,” dedi Bayan Tirth yatağı işaret ederek.

Yatağa yaklaşırken nabzımın giderek hızlandığını hissediyordum.

Bu tam olarak nasıl bir yemindi?

Daha çok sıradan bir yemin olacağını düşünsem de şimdi işin içinde büyü olduğundan endişeleniyordum. Bu işi gerçekten istiyor, krala zarar vermeyi düşünmüyordum. Sanırım bir şekilde bu durumun üstesinden gelmem gerekecekti.

Yatağa uzandığımda sert olmasına rağmen rahatsız edici olmamasına şaşırdım. Yatak vücudumun şeklini almıştı.

Yatağa tamamen uzandığımda koyu siyaha yakın bir mor renkte parladı.

“Ah.”

“Korkma.” Bayan Tirth etrafımda geziniyordu. “Yemin-den önce enerjileriniz senkronize ediliyor.”

Energilerimiz senkronize mi ediliyordu?

Tamam, nefes al dedim kendi kendime sakinleşmeye çalışarak. *Sonuçta şifacı Elflerin elindeydim ve bu yemin beni öldürmezdi. Öyle değil mi?*

Bayan Tirth krala baktığında onun bu durumdan memnun olduğunu fark etmiş olmalıydı çünkü sonra bana döndü.

“Tam adınızı söyleyin,” dedi ciddi bir sesle.

Titrek bir nefes verirken, “Kailani Rose Dulane,” dedim. Bayan Tirth beni tereddütsüz bir bakışla süzüyordu.

“Sen Kailani Rose Dulane, Elflerin Kralı Raife Lightstone’a asla zarar vermeyeceğine yemin ediyor musun?”

“Ediyorum,” dedim. Bunun daha çok sözlü bir yeminden ibaret olmasına sevinmiştim.

Bayan Tirth hemen yanımda diz çöktüğünde mor ışık yüzüne ürpertici gölgeler düşürüyordu. “Onun ya da monarşisinin zarar görmesi için yapılan komplolara asla *yardım* etmeyeceğine ve aynı kaderi paylaşmamak için onun saçının teline bile zarar vermeyeceğine yemin ediyor musun?”

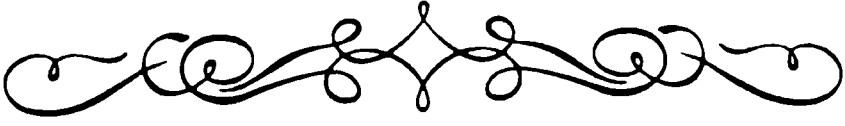
Soruları bu kez daha ürkütücüydü ve vücudumun etrafında parlayan siyahımsı mor enerji, bantlar hâlinde sıklaşarak vücudumu sarmaya başladı.

Aynı kaderi mi paylaşacaktım? Yani onu incittiğim takdirde benim de incineceğim anlamına mı geliyordu? Bu bir yeminden fazlasıydı, bu bir büyüydü. Krala zarar vermek gibi bir niyetim yoktu ama onun ezeli düşmanı olan Nightfall’dan gelmiştim ve sadakat yeminini etmediğim sürece bana güvenmeyeceğini biliyordum.

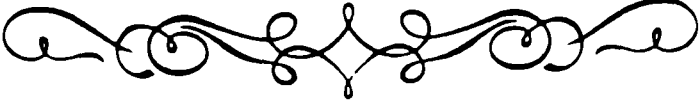
“Yemin ederim,” dediğimde vücudumu saran bantlar çözüldü ve ışık aniden kayboldu. Bayan Tirth ayağa kalkarak sanki hakkımdaki tüm şüpheleri yok olmuş gibi uzaklaştı.

Yataktan kalkıp ayakta duran krala baktım. Kendimi nasıl bir cehennemin içine soktuğumu merak ediyordum.

2. BÖLÜM

E rtesi sabah bir amaçla uyandım. Bakış açımı değiştirecektim. Artık sözleşmeli bir hizmetçi değil, kralın sağ koluydum. Kontratım beş yıllıktı, sonrasında tıp kariyerime devam edebilecektim.

Yaşananlar kariyerimdeki ufak bir kırılmaydı.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra tuvaletin dışındaki soyunma bankında bekleyen lavanta renkli ipek bir elbise buldum. Elbiseyi giyip, uzun kahverengi saçlarımı tek omzumun üzerinden örerek hafif bir allıkla biraz ruj sürdüm.

Sonuçta *kralın kişisel asistanı* olmuştum.

Günlerce çalışmış, kitaplar okumuş, diller öğrenmiş, zorlu matematik ve fen bilimleriyle uğraşmıştım. Emeklerimin karşılığını almak üzereydim.

Duruşumu dikleştirdim.

Kapı çalındı, gelen Bayan Tirth'ti.

Telaşlı bir hâli vardı. Alnında boncuk boncuk terler belirmiş, topuzu dağılmıştı. “Güzel görünüyorsun,” dedi.

“Teşekkür ederim,” diye karşılık verdim gülümseyerek.

Yavaşça nefes vererek bana bir parşömen uzattı. “Yeni işe alınan yardımcıların oryantasyonuna geç kaldım. Kralın bu haftaki programı ve geçen haftaki toplantı notları burada.

İçeri girmeden önce ona geçen haftaki toplantı hakkında bilgi vererek hatırlamasını sağlayacaksın.”

Başımı salladım. Daha bir hafta önce konuşulanları unutmak için ne kadar meşgul olmak gerekirdi ki?

“Kral acıkmış olmalı. Yemeğin tadına bakmalısın. Haydi!” diye bağırdı ve koridorda ilerlemeye başladı.

Tadımcılık. Neredeyse unutuyordum.

Sağ topuğumu gümüş sandaletimin içine sokup hızlı adımlarla peşine takıldım. Mutfaklara doğru koşarken bana verdiği programa göz atıyordum.

Çiftçiler Birliği Toplantısı.

Yaşlılar Konseyi Toplantısı.

Müstakbel Eşlerin Aileleriyle Tanışma Toplantısı.

Hastane Viziteleri.

Okçu Birliği Toplantısı.

Öğle Yemeği.

Défterdar Vergi Toplantısı.

Arazi Araştırma Toplantısı.

Maden Birliği Toplantısı.

Akşam Yemeği.

Toplantı listesine bakarken bile yorulduğumu hissediyordum. İçlerine ne kadar çok bilgi sıkıştırılacağını hayal ettikçe başım dönüyordu. Kralın bir daktilosu olması için dua etsem de masasındaki tüy kalem ve parşömeni hatırlayınca buna dair tüm inancımı kaybetmiştim. Günün sonunda elimin ağrıyacağından emindim.

Nightfall’un insanları mühendislik ve makine konusunda çok gelişmişti. Her türlü icat teşvik edilir, kraliçe tarafından ikramiyeyle ödüllendirilirdi. Nightfall dışında bu tür şeylerin teşvik edilmediğini ve bu yüzden bizim deyimimizle “zamanın gerisinde” yaşadıklarını biliyordum.

Bayan Tirth şefin beklediği mutfağa daldığında bakışlarını bana çevirdi.

“Kailani, bu Şef Brulier,” dedi.

Şef Brulier üzerimdeki elbiseye ve örgülü saçlarıma baktıktan sonra kaşlarını kaldırdı. “Kralın yeni tadımcısı mı?”

“Şimdilik. Kral başka birini bulana kadar,” diye açıkladı Bayan Tirth.

Şefin uzattığı tabağı alarak lezzetli görünen etli börek dilimiyle meyve kompostosuna baktım.

“Ne kadar yemem gerekiyor?” diye sordum Bayan Tirth’e bakarak.

“Büyük bir ısırik alman gerekiyor ama yemeği çok fazla dağıtmamaya çalış. Hâlâ sunulabilir olmalı. Acı ya da kötü bir şey fark edersen söyle. Miden bulanır, başın döner ya da herhangi bir şekilde kendini kötü hissedersen de hemen söyle.”

Gerginlikten karnıma ağrılar giriyordu. Belki de zehirli olan yiyeceklerin tadına bakmak üzereydim. Birdenbire işim gözümde o kadar da toz pembe görünmemeye başlamıştı ama daha kötüsü de olabilirdi.

Mutfağın arka tarafında bulaşık yıkayan kızın yerinde olabilirdim. Onun dün sohbet ettiğim kız olduğunu hatırladım. Adını sormayı unutmuştum.

Çatalı alarak güzelce kızarmış üst kabuğun altını kazıyarak et suyu damlayan büyük bir parça et ve patatesi dürttüm. Üst kabuğu bozmamaya dikkat ederek alt kabuğu kesmeye başladım. Eğer kabuk zehirliyse bunu anlamak için tadına bakmam gerekecekti.

Yemeği ağzıma götürerek yavaşça çiğnemeye başlamıştım. Dilime yayılan lezzetin tadını çıkardım. Biberli, kremalı olağanüstü bir lezzetti bu.

“Aman Tanrım,” diye inlediğimde şef neşeli ve memnun görünüyordu.

“Herhangi bir gariplik hissediyor musun?” diye sordu Bayan Tirth.

Başımı salladığımda meyve kompostosunu işaret etti.

Elime yeni bir çatal tutuşturulduğunda bal damlayan büyükçe bir kavun parçasının tadına bakmak için harekete geçmiştim. Kavun parçasını ağızıma atarak çiğnemeye başladım. Şekerli tadı ağızımı kapladığında beklediğim gibi herhangi bir acı tatla karşılaşmadım.

Bayan Tirth cep saatine baktı. “Bir dakika daha.”

O an anladım. *Zehirlenip zehirlenmediğimi anlamak için bir dakika beklemek zorundaydık.*

Oluşabilecek etkileri beklerken kalbimin hızlandığını hissediyordum. Bir süre sonra bana bakarak, “İyi misin?” diye sordu.

İyi olduğumu belli ederek başımı salladım.

“Krala yemeğini sen servis edeceksin. Eğer bunu garsonlardan biri yaparsa tekrar tadına bakmak zorunda kalırsın,” dedi Bayan Tirth.

Vay canına. Bu adam gerçekten büyük bir paranoyaktı. Çoğu kral ve kraliçenin öyle olduğunu bilsem de bu kesinlikle bir üst seviyeydi. Başımı sallayıp tabağı aldıktan sonra Bayan Tirth çift kapıyı işaret etti.

“Kahvaltıda kralı ilk toplantısı hakkında bilgilendirmeyi unutma. İyi şanslar! Gitmem gerekiyor,” diyip beni elimde zehirsiz bir tabak yemek ve geçen haftaki toplantının notlarıyla geride bırakarak gitti.

Kalabalık mutfakta yürüyerek çift kapıya ulaştığımda

kapı bir garson tarafından açıldı. Elinde benimkiyle neredeyse tıpatıp aynı olan bir tabak vardı.

Raife odadaki abartılı masanın başında oturuyordu. Yalnızdı.

Bakışlarımı garsona çevirerek şüpheyile baktım.

“Kralın yemeği *bende*,” dedim yüksek sesle. Elinde neden aynı tabak vardı? Kralın yemeğini son dakikada değiştirmeyi mi düşünüyordu? Daha ilk günümde bir suikast planını mı engelleyecektim?

Garson başıyla onayladı. “Elimdeki senin yemeğin.”

Yanaklarım kızarıırken bir özür mırıldanarak odaya girdim.

Önündeki parşömenleri inceleyen kralı, “Günaydın, lordum,” diye selamladım.

Beni tepeden tırnağa incelediğinde yanaklarımın biraz daha kızardığını hissetmiştim.

Garson tabağını kralın yanındaki sandalyenin önüne koyarak odadan çıktı.

Elimdeki tabağı Raife’nin önüne bırakıp oturmadan önce, “Hiçbir acı tat veya zehirlenme belirtisiyle karşılaşmadım,” dedim.

Başını sallayarak öne doğru eğildi ve yemeği hafifçe koklamaya başladı. Diyarın en güçlü şifacısı olarak çoğu zehrin kokusunu alabildiğini bilsem de kokusuz zehirlerin varlığından haberdardım.

“Garsonun beni zehirlemeye çalıştığını mı düşündün?” diye sordu aniden. Ona yalan söyleyemeyeceğimi bildiğim için zorlukla yutkundum.

Harika, beni duymuştu.

“Evet. Onu kırdıysam özür dilerim. Ben sadece-”

“Beni korumaya çalıştığın için asla özür dileme. Beni koruduğun sürece kime zarar verdiğin umurumda değil.”

Rahatlamıştım.

Başımı salladığımda bakışlarını tabağına çevirerek çatalına uzandı.

Çatalımı elime aldığımda önce kralın yemesini beklemem gerektiğini bilecek kadar görgülü biri olduğum için beklerken fazlasıyla gergin olduğunu fark ettim.

Yemeğin güvenli olmadığından mı korkuyordu? “İyi misiniz, lordum?”

Belki böylesine kişisel bir soru sormam doğru değildi ama şu anda zihninde kaybolmuş gibi görünüyordu.

Hafifçe sallanarak nefes verdi. Meyveden bir parça koparıp ağzına atarak çiğnemeye başladığında dikkatimi yemeğime vererek rahatlamaya çalıştım.

“Nightfall Kraliçesi’nin tüm ailemi öldürdüğünü bildiğini düşünüyorum, öyle değil mi?” Sorusu o kadar açıktı ki buna hazırlıklı olmadığım için gerçekten nefesim kesildi.

Bu konuyu neden açıyordu? Hem de *kahvaltı* sırasında.

Çatalımı bırakarak gözlerine baktım. “Evet, lordum. Herkes gibi benim de haberim var.”

Başını salladı. “Bunu nasıl yaptığını da biliyor musun?”

Yüzümü buruşturdum. Tabii ki bilmiyordum. Kraliyet ailesinin katledildiğini öğrendiklerinde kimse böyle bir ayrıntıyı sorma gereği duymamıştı. Tek duyduğum kraliçenin hepsini öldürüp birini hayatta bıraktığıydı. *Raife’yi*.

Derin bir nefes alarak bakışlarını yemeğine çevirdi. “Zehirleyerek. Hepsini gözümün önünde zehirleyerek öldürdü.”

Kaskatı kesildim. Hareket edemiyor, nefes alamıyordum.

Kral bir parça meyveye çatalını saplayıp ağzına atarak robot gibi duyudan yoksun bir şekilde çiğnemeye başladı.

“Yemek saatlerinden hoşlanmıyorum. Bu benim hakkımda bilmen gereken önemli bir şey.”

Gözlerimin dolduğunu hissedebiliyordum. Acımamı takdir edeceğini düşünmediğim için gözyaşlarıma engel olmaya çalışarak başımı salladım. Hepsinin zehirlenerek ölmesini izlemek zorunda mı kalmıştı? Hem de yanan mideleri yüzünden boğazlarını tutarken. En küçük kardeşinin o sırada altı yaşında olduğunu duymuştum. Zihnimde oluşan görüntüler beni paramparça etti. Ne kadar tutmaya çalışsam da yanaklarımdan yaşlar süzölmeye başlamıştı.

Bakışlarını bana dikmişti. Acısını kendi acımmış gibi hissederken tek kelime etmedi.

Başını hafifçe yana eğerek, “Kolay mı ağlarsın?” diye sordu.

Bu soru karşısında içimi bir utanç kapladı. Aslında sert biriydim ama acı çeken biriyle empati kurmama engel olamazdım.

“Özür dilerim, lordum,” dedim yanaklarımdan ıslaklığını silerek.

Ayağa kalkıp yaklaşarak yüzüme doğru eğildi. Kalbime bir hüznün dalgası hücum ederken nefesim kesildi. O da soluk soluğa kalarak geriye doğru sendeledi.

Yüzümü ona döndüm. Gözleri kocaman açılmış, göğsünü tutuyordu.

“Neyiniz var?” diye sordum. Bu sıradan iş kahvaltısı beklenmedik bir hâl almıştı.

“Sen bir empatsın,” dedi benden uzaklaşarak. Her adımında üzüntüm ve umutsuzluğum biraz daha hafifliyordu.

“Ben bir neyim?” Kafam nihayet berraklaşırken ana odaklanabildim. Ölmekte olan ailesinin rahatsız edici görüntülerini düşünmüyordum.

Kaşlarını çatarak tekrar yaklaştı. Bu sefer sağ kolu sol koluma değecek şekilde tam karşıma geçti.

Nefes alışverişlerim onunkiyle eşleşti. Suçluluk, keder, ıstırap, öfke, intikam, pek çok duygu içimde savaşıyor beni mahvetmekle tehdit ediyordu. Krala baktığımdaysa huzuru gördüm. İlk kez nefes alabiliyormuş gibiydi. Midem bu ani duygularla düğümlenirken ondan memnun bir iç çekiş yükseldi.

“Nasıl bir his olduğunu unutmuşum,” dedi hüzünlü bir sesle.

Kafam o kadar karışıktı ki olan biten her neyse yapabildiğim tek şey nefes alışverişime odaklanmaktı.

Yemek salonunun kapıları açıldığında benden uzaklaşmak için dört büyük adım atarak geriye doğru sendeledi.

“Çiftçiler Birliği toplantı salonunda,” dedi genç okçulardan biri.

Raife boğazını temizleyerek, “Teşekkür ederim, Cahal,” dedi.

Kral masaya oturup yemeğine devam ederken lokmaların arasında titrek bir nefes verdi. “Bana bu toplantı hakkında bilgi ver,” dedi sanki az önce yanıma gelip tüm üzüntüsünü bana aktarmamış gibi.

Az önce söylediğine gülüp ona empatin ne olduğunu sormak istesem de söyleyeceklerine hazır olup olmadığımdan emin değildim. Şimdi kafamdaki bütün çarklar dönmeye başlamıştı. Teyzemin nöbet geçireceği zamanları bir an öncesinden anlıyor, kendimi onu tutabilecek şekilde konumlandırılabiliyordum. Kasabanın sarhoşlarının yanından geçerken zihnim bulanıklaşıyordu. Boks maçlarına yaklaştığımda içimde yükselen ani bir öfke hissediyordum.

Ben...

“Kailani?” Kral bana sertçe bakıyordu.

Düşüncelerimden sıyrılarak geçen haftaki toplantı notlarını elime aldım. “Özür dilerim, lordum. Çiftçiler Birliği Büyük Nehir’den daha fazla su aktarmanızı talep ediyor ama bu Elf Arazi Araştırma Konseyi’yle aralarında bir uyuşmazlık yaratıyor. Yapılacak işlemin balıkları ve diğer bölgeleri etkileyeceğini söylüyorlar. Bunun yerine bir delik açıp kuyu inşa etmenizi öneriyorlar.”

Başıyla onayladı. “Kuyu açma maliyeti ve süresi?”

Notları taradım. “On altın ve üç ay.”

Elle kuyu kazmak için üç aya ihtiyaçları vardı. Nightfall’da bir makineyle bir günde kuyu açmak mümkündü ama sessiz kalmayı tercih ettim. On altın çok fazla gibi görünse de bu konuda da tek kelime etmedim.

Gözleri kısıldı. “Üç aylık çalışma için on altın mı istiyorlar?”

Başımı öne eğdim. “Ben de fazla olduğunu düşünüyorum, lordum.” Kralın asistanı olarak yılda bir altın kazandığımı düşünürsek bu meblağ bir hayli fazlaydı.

“Kuyu kazıcı hakkında daha fazla bilgi topla. Çiftçiler istedikleri kadar düşük mahsul verimiyle tehdit edebilirler, kraliyet kasası onlar yüzünden dara düşmeyecek,” diye tersledi.

“Emredersiniz, lordum.” Yapılacaklar listesini güncelledim.

Kuyu kazıcı hakkında bilgi topla.

Daha fazla teklif al?

Ağızına son bir lokma atarak ayağa kalktı. “Pekâlâ. Gidelim.”

Ağızma bir kavun dilimi attıktan sonra eşyalarımı toplayarak odadan çıkan kralı takip ettim.

Çiftçilerin toplantısı boyunca aklımda tek bir şey vardı.

Empat. Empat. Empat.

Bunu öylesine mi söylemişti, yoksa bir sebebi mi vardı? Empat tam olarak neydi? Elfleri ilgilendiren bir şey miydi? Yoksa sihirli bir şey mi?

“Kailani?” Kral Raife’nin bana baktığını gördüğümde kızardım. Hiç bu kadar dalgın olmamıştım, oldukça utanç vericiydi.

“Özür dilerim, lordum. Buyurun?” Sesimi hoş tutmaya çalışarak kalemimi parşömenin üzerine koydum.

Başçiftçi Bay Wilco bakışlarını bana çevirerek, “Ben de tam sizinle tanışmanın ne kadar güzel olduğundan bahsediyordum,” dedi.

Başımı hafifçe eğdim. “Sizinle de, efendim. Bir sonraki buluşmamızı dört gözle bekliyorum.”

Ayağa kalktığında diğer yarım düzine çiftçi de onunla ayağa kalkarak çıkışa kadar birbirlerine eşlik ettiler.

Krala dönerek, “Çok özür dilerim, efendim. Umarım sizi utandırmamışımdır. Bir daha olmayacak,” dedim hızlıca.

İlk günümde rezil olarak beş yıl boyunca bulaşık yıkamak zorunda kalmak istemiyordum. Ya da muhtemelen on çünkü bu iş büyük olasılıkla çok daha az para kazandırıyordu.

Başını salladı. “Öyle olmasa iyi olur çünkü sırada benim konseyim var ve onlar hakkında bilmen gereken şeyler var.”

Sözlü azarlama karşısında fiziksel olarak biraz kıpırdansam da başımı eğdim. “Bilmem gerekenler nedir?”

Sesini alçaltarak bana doğru eğildi. “İki yıldır evlenip bir aile kurmadığım takdirde beni devirmekle tehdit ediyorlar.”

İçimde bir şok dalgası yükselirken, “Bu vatana ihanettir,” diye homurdandım.

Sert cevabımı düşünmeye başladığında kendimi bu kadar yakın mesafeden yüzünü incelerken buldum. Bu adamı sadece yirmi dört saattir tanıyor olsam da sanki daha uzun süredir tanıyormuşum gibi hissediyordum. Ancak sebebini kendime açıklayamıyordum. Varlığında huzur vardı, rahat ve tanıdık bir histi.

Yüzü Nightfall tarih kitaplarımızda yazılı olanlara çok benzese de daha erkeksiydi. Birkaç yıl öncesine ait olan o kitaplarda yüz hatlarında hâlâ bir çocuksuluk vardı. Şimdi karşımda duran güçlü çene hatları, sakallar ve dolgun yumuşak dudaklar, olağanüstü mavi gözler, hepsi fazlasıyla erkeksi görünüyordu.

“Haklısın, normalde bu vatana ihanet olurdu ama kuruluş yasalarımızda bir madde var,” dedi beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. “Eğer kraliyet ailesinin tamamı öldürülürse ya da belli bir yaşa kadar çocuk sahibi olamazlarsa konsey oybirliğiyle onları görevden alarak dört kişilik yeni bir *yeter sayı* için oylama yapabilir.”

Yeni bir yeter sayı mı? Monarşiyi sona erdirmekten mi bahsediyordu? Bu çılgınca bir fikirdi. Avalier’in her bölgesinin kralı veya kraliçesi vardı. Başka bir şey hayal edemedim. Ya doğuştan kraliyet mensubu olurdun ya da olmazdın.

Başımı salladım. “Yani bir eş bulmak için gerçekten yardıma ihtiyacınız var.” Yeni bir parşömen parçası çıkardım. Sanki bir eşe sahip olma fikri onu üzüyormuş gibi hüznle pencereden dışarı bakıyordu.

“Ancak siz tüm bunları istemiyorsunuz, değil mi?” Hadimi aşmış olduğumu bilsem de kendime engel olamıyordum. Eğer ona bir eş bulacaksam, neden evlenmek istemediğini öğrenmeliydim. Sonuçta yirmi kışı aşkın bir yaşıydı!

Bu kraliyet açısından çok fazlaydı. Şimdiye kadar evlenmiş ve iki, üç çocuk sahibi olmuş olmalıydı.

Sertçe yutkunarak kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir ifadeye büründü. “Neden sırf Nightfall Kraliçesi onları da öldürsün diye âşık olup bu dünyaya çocuk getirmek isteyeyim ki?”

Sözleri neredeyse fiziksel bir acı hissetmeme neden oldu. Acıyla irkilmiş olmalıydım çünkü benden geriye doğru uzaklaşmaya başladı.

“Kral olarak konumumu korumak istiyorsam evlenmek zorundayım. Bu yüzden bana katlanılabılır biriyle evlenebilmem için yardımcı olman gerekiyor,” diye ekledi.

“Sevmeye değer biri olmasın mı?” diye sordum. Uyarı niteliğindeki bakışıyla başımı eğdim. “Özür dilerim, lordum.”

“Konsey beni rahat bıraktıktan sonra kraliçeyi devirmek için savaş planlarıma odaklanabilirim.”

Donup kaldım. “Nightfall Kraliçesi’ni devirmekten mi bahsediyorsunuz?”

Başını salladı. Sanki onun yenilgisinden olağanüstü bir keyif alacakmış gibi görünüyordu. Öyle olacağından emin olsam da bu aynı zamanda duyduğum en tehlikeli şeydi.

“Ordusunda en az beş yıl hizmet etmeyen hiç kimse yanına yaklaşamaz. Diyardaki sihir kullanıcılarına benzer güçlere sahip olmasını sağlayan mekanizmaları ve aletleri var. O dokunulmaz biri, lordum.”

Bakışlarını üzerime sabitledi. “Görünüşe göre kraliçeyle ilgili konularda bana danışmanlık yapacak en iyi yardımcıyı seçmişim.”

O an anlamıştım. Bana söylediği ilk şeylerden biri, “*Sen Nightfall Kraliçesi’nin yönetimi altında büyüdün.*” olmuştu.

“Beni işe alma nedeniniz bu mu?” diye sordum sesimdeki acıyı saklamaya çalışarak. Beni seçme nedeninin organik kimya becerilerim ya da o tüccarın kışını tekmelemiş olmam olduğunu düşünmüştüm.

Başını eğdi. “Çoğunlukla evet. Bu iş için en iyi aday sensin.”

Sadece başımı salladım, diğer özelliklerimden etkilenmiş olabileceğini düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyordum. Zaten pek de önemli değildi. Borcumu ödüyordum ve o da iyi bir adamdı. Beni alt etmek istiyor gibi görünmüyordu, ben de bulaşık yıkamıyordum. Bunu bir kazanç olarak görebilirdim.

Aniden toplantı salonunun kapıları açıldığında bakışlarımı kapıya çevirdim. Dört uzun boylu erkek Elf odaya girerek kralın önünde saygıyla eğildi.

Kral, “Oturabilirsiniz,” dedi.

Gözlerini bana diktiklerinde onlara küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim. Hepsi dik bir duruşla ellerini kavuşturarak oturmuştu. Yaşları otuzla altmış arasında değişiyordu. Daha dikkatli baktığımda bir çiftin baba ve oğul olduğunu fark ettim. İki adamın da saçları siyah olsa da birinin saçları kırılaşmaya başlamıştı. İkisinin de burnu çengel şeklindeydi. Diğer iki Elf ise esmerdi. Hepsinin saçları uzundu ve yanları örülmüştü.

“Konsey, bu Kailani Dulane, yeni kişisel asistanım,” dedi kral beni işaret ederek. “Kailani, bunlar Haig, Aron, Greylin ve Foxworth.” Her birini tek tek işaret etti.

En büyükleri olan kır saçlı Haig kaşlarını kaldırarak, “Joana’nın gittiğinden haberim yoktu. Yeni bir personel arayışınızda size yardımcı olabilirdik,” dedi.

Kral sandalyesinde arkasına yaslanarak, “Sana özel per-

sonelim hakkında detaylı bilgi vermem gerektiğini bilmiyordum, Haig. Açıkçası personel alımı konusunda yardıma ihtiyacım olduğunu da düşünmüyorum,” dedi.

Azarlama karşısında adamın çenesi gıcırdadı. “Hayır, Majesteleri. Bu sadece mümkün olan en becerikli ve güvenilir adayı bulmanıza yardımcı olmak için yapılan sıradan bir teklifti.”

Bakışları bana kaydığında burun deliklerinin açıldığını gördüm.

Beni koklamaya başladığında içimi bir huzursuzluk kaplamıştı.

“Yarı insan mı?” Haig kokusunu aldığı şeye şaşırılmış görünüyordu. “Bir insana gerçekten güvenebileceğinizi düşünüyor musunuz?”

Kral bu sorudan fazlasıyla sıkılmış gibi inledi. “O sadakat yemini etti. Ben aptal değilim!”

Haig bu söz üzerine geri çekildiğinde tek kelime etmeye karar verdim.

Haig’in oğlu, tıpkı ona benzeyen ama daha genç olan Aron, bakışlarını elimdeki kaleme dikmişti. “Okuma yazması var mı?” Sesi şaşırılmış gibiydi.

Tamam, bu kadarı yeterliydi.

“Evet, yazabiliyor,” dedim Eski Elfçe. “Hem de üç farklı dilde,” diye bitirdim Yeni Elfçe.

Kral sırtırken konsey olayların bu şekilde gelişmesine şaşırılmış görünüyordu. Uzun bir sessizliğin ardından boğazımı temizleyerek, “Kral bana evlenme konusundaki heyecanını bildirdiğinde yardımcı olabileceğim için onur duydum,” diye yalan söylediğimde kralın yüzü düştü. Az önce yalan söylediğimi bilse de konseyin anlamamasını umuyordum. Kral bu konuda hiç de hevesli görünmüyordu.

Haig başını sallayarak, “Evet. Bir eş ve vârisler büyük önem taşıyor,” dedi.

“Tabii artık hüküm sürmek istemiyor, bu yüzden bir eş almayı erteliyorsa başka?” dedi Foxworth. Onu sürekli gözlerini kırptırmasından hatırlıyordum.

Kralın gözleri kısıldı. “Hepinizi susturmak için sabırsızlanıyorum.”

Tanrım. Kral, konseyine haddini bildirirken oldukça ateşli görünüyordu.

Haig boğazını temizledikten sonra cübbesinden çıkardığı mektubu krala uzattı. “Elf Şehri’ndeki en nüfuzlu bir düzine ailenin listesi,” dedi ve başını salladı. “Kızlarının hepsi bekâr, doğurgan ve sizinle tanışmak için yanıp tutuşuyorlar.”

Doğurgan olduklarını söylediğinde kendi tükürüğümde boğularak öksürmeye ve çılgınca göğsüme vurmaya başladım. Kralın endişeli bakışlarıyla karşılaştığımda ona el sallayarak bir yudum su içtim.

“Özür dilerim.”

Kral mektubu açıp bana uzatmadan önce şöyle bir göz gezdirdi.

İsimler tanidik geliyordu. Kaşlarımı çatarak bugünkü toplantı programına göz attım. Bu toplantıdan hemen sonra *Müstakbel Eşlerin Aileleriyle Tanışma Toplantısı* diye bir toplantımız vardı. Katılımcıların isimleri aynıydı.

“Efendim, sırada ailelerle tanışma toplantımız var,” dedim. Şaşırmış görünse de belli etmemeye çalışıyordu.

Haig başını salladı. “Ailelerini yuvarlak masa toplantısına davet etme cüretini gösterdim. Size kızları hakkında gerekli tüm bilgileri verebilirler. Daha sonra ortak bir akşam yemeğinde favorilerinizi seçebilirsiniz.”

Gözlerimi büyüdü "Hep birlikte bir akşam yemeği mi?"

Haig çarpık burnuyla bana bakarak, "Evet. Zaman kazanmak adına. Sen bir kraliçeye kur yapmak hakkında ne bilebilirsin ki?" diye sordu.

Bana meydan okuyor, odaya girdiği andan beri bana kaba davranıyordu. Hemen dişlerimi göstermezsem sonsuza kadar benim kolay lokma olduğumu düşünecekti. Bakışlarım Kral Raife'ye kaydıığında *göreyim seni* dercesine hafifçe başını salladı.

Haig'e kayıtsızca omuz silktim. "Bilmem, odada göğüsleri olan tek kişi olduğumu düşünürsek sanırım bu konuda hepinizden daha fazla bilgiye sahibim."

Şimdi kendi tükürüğünde boğulma sırası Kral Raife'deydi. Bir kahkaha gibi gelen bu ses hızla öksürüğe dönüştü. Yaşlı Foxworth'un sırtıttığını gördüm. İçlerinden birinin saygısını kazanmayı başarmıştım. Sanırım daha fazlasına ihtiyacım yoktu.

Haig azarlamak için ağzını açtığı anda kral konuşmaya başladı. "Anlaştık o zaman. Beş farklı akşam yemeği randevusu. Her kadınla ayrı ayrı tanışacağım. Müstakbel eşimin, onu sığırlarımı seçtiğim gibi seçtiğimi düşünmesini istemem."

Haig'in buz gibi bakışlarını görmezden gelerek muzaffer bir edayla başımı sallayarak bunu not aldım.

Raife hangi kadını seçerse seçsin, seçilen adayın onun kalbini kazanmak için adil bir şansa sahip olmasını istiyordum. Kralla baş başa bir akşam yemeğini hak ediyordu.

Haig ayağa kalkarak diğerlerine de kalkmalarını işaret etti. "Önümüzdeki aya kadar bir nişan istiyorum. On dört yaşında yeni bir kral olduğundan beri sana danışmanlık ya-

pıyoruz. Tüm Archmere için en iyisinin bu olduğunu biliyorsun. Artık oyalanmak yok!" Haig yumruğunu masaya vurduktan sonra konsey dağıldı.

Kapı kapandığında kaşlarını çatarak krala baktım. "Eğer Nightfall Kraliçesi'yle böyle konuşsalar kraliçe onların kellesini uçururdu."

Bana soğuk bir bakış attı. "Ben Nightfall Kraliçesi değilim. Saygısız ve aşırı kontrolcü göründüklerini biliyorum ama çocuk yaşta kral olduğumu unutmamalısın. Hepsi benim için birer baba figürü ve amca oldular."

Kalbim sıkıştığında her şeye farklı bir bakış açısıyla bakmaya başlamıştım. Haig, nefret etseniz bile sizin iyiliğiniz için uğraşan zorba bir babaya benziyordu.

Başımı salladım. "Pekâlâ. Ailelerle tanışma ve en iyilerimizi seçme vakti. Bu oldukça eğlenceli olabilir," dedim ortamı yumuşatmaya çalışarak. "Ne tür şeylerden hoşlanırsınız? Sizi ortak ilgi alanları olan biriyle eşleştirmeye çalışabilirim. Okumayı seviyorsanız okumaktan nefret eden biriyle yaşlanmak isteyeceğinizi düşünmüyorum. Ya da sessiz zaman geçirmeyi seviyorsanız çok konuşan biriyle," dedim.

Bana bakarak kıkırdadı. "Ben sessiz zaman geçirmeyi seviyorum ve sen çok konuşuyorsun."

Şakacı bir adamdı. "Bu durumda karınız olmak için yarışmıyor olmam iyi bir şey. Başka?"

Omuz silkti. "Vaktim olduğunda satranç oynamayı severim. Bir de okçuluğu tabii ki. Güzel yemekleri severim. Okumayı. Zambak bahçelerinde yürümeyi ve en çok da hastalarımı iyileştirmeyi severim."

Söylentilere göre Elf Kralı'nın kendi adına inşa edilmiş kocaman bir hastanesi vardı ve kendisi tüm diyardaki en iyi

şifacıydı. Onu hastalarıyla ilgilenirken görmeyi çok istiyordum. Bunun hâlâ iş tanımının bir parçası olduğunu umuyordum çünkü tüm talimatlarına uyduğum takdirde bunun mümkün olduğunu söylemişti.

Not almaya devam ettim.

Sessiz vakit geçirmek.

Satranç oynamak.

Okçuluk.

Bahçelerde gezmek.

Lezzetli yemekler.

Okumak.

Hastalarını iyileştirmek.

“Peki ya dış görünüşü? Sarışınlardan mı hoşlanırsınız, yoksa kızılardan mı? Uzun boylu mu olsun? Atletik olması önemli mi?” diye sordum.

Kral bir kaşını kaldırarak bakışlarını burnumun ucundan göğüs dekolteme indirip tekrar yukarı çıkardı. “Güzel güzel-
dir. Saçlarının hangi renk olduğu umurumda değil,” dediğinde kızardığımı hissettim.

Pekâlâ...

Güzel bir kadın.

Listeme son maddeyi eklediğimde kapı çalındı.

“Girin,” dedi kral.

Elinde bir araba dolusu hamur işi ve çayla içeri giren hizmetçinin hemen arkasında, Bayan Tirth tertemiz bir hizmetçi üniformasıyla duruyordu. “Lordum, sizi Gertie Trulin’in annesi Bayan Agatha Trulin’le tanıştırayım.”

Kıvrıcık sarı saçları ve altın rengi peleriniyle kıvrak bir Peri içeri girerek derin bir reverans yaptı. “Majesteleri, bu gerçekten büyük bir onur.”

Masaya oturduğunda kendisine çay ve kurabiye ikram edildi

Bayan Tirth'in tanıştırdığı bir başka anne içeri girdiğinde not almaya devam ettim

Agatha Trulin, Gertie'nin annesi Kıvrık sarı saçlı.

Billie Gilhard, Bronwyn'in annesi. Uzun tırnaklı

On iki kadının hepsi masaya oturduğunda masa tamamen dolmuştu. Kral beni yeni kişisel asistanı olarak tanıtırken tüm kadınlar bana bakarak nazikçe gülümsedi. Garson yanıma gelip, bana iki bardak çay ve kurabiye ikram edince nedenini anlamam biraz zaman aldı.

Tanrım. Tadımcılık.

Kral, Elf Şehri'nin soylu anneleriyle sıkıcı sohbetler ederken ben de çayımı yudumlayarak bekledim. Kalp çarpıntısı? Baş ağrısı? Mide krampları? Hayır, hayır, hayır.

Raife bana endişeli bakışlar atarken saatime baktım. Her yemekte kraliçenin onu öldürmek için geri gelip gelmeyeceğini merak etmek çok fazla endişelendiriyor olmalıydı.

Tam iki dakika sonra kendimi tamamen rahat hissederek çayı krala doğru kaydırdım. Ben kurabiyeyi kemirirken bakışlarını üzerimden çekmemişti.

Ona, *sorun yok* demek istedim. *Çayını içebilirsin.* Fincanı dudaklarına götürüp bana baktığında yüzündeki endişeyi görmemek imkânsızdı. Ona cesaret verici bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra çayını yudumlamaya başladı. En sevdiğim bademli kurabiyenin de tadına bakıp krala yiyebilmesinin onayını vererek kadınlara odaklandım.

“Kızım Gertie, okumayı ve bahçeyle uğraşmayı çok seviyor. Aynı zamanda usta bir okçudur,” dedi Agatha.

Gertie'nin isminin yanına bir yıldız koydum. İyi bir ter-

cih gibi görünüyordu. Kral Raife de onaylayarak gözlerime baktı.

"Kızınız Gertie sizce güçlü ve sessiz biri mi, yoksa sosyal bir kişiliğe mi sahip?" Tüy kalemim parşömenin üzerinde dururken sordum.

Sertçe yutkundu. Sadece kralın ve benim görebileceğimiz bir açıda tuttuğum parşömenime baktı.

Agatha diplomatik bir tavırla, "İkisinden de biraz," dedi.

Başımı sallayarak gülümsedim. Hepsi için kızlarının gelecekteki kraliçe olması için uğraşan bir grup başka anneyle birlikte bir odaya çağılmak kolay olmamalıydı.

"Bronwyn'imın oldukça utangaç olduğunu söylemeliyim. Okumayı çok sever ve siz onu durdurana kadar saatlerce satranç oynayabilir. Geçen yıl kadınlar klasik turnuvasını kazandı."

"Bunu duydum," dedi kral. "Tebrikler, kızınızla çok gurur duyuyor olmalısınız."

Bu adayın da yanına bir yıldız koydum. Toplantı her anenin kızı hakkında kısaca bilgi vermesi ve saygılı bir şekilde diğerlerinin konuşmasına izin vermesiyle devam etti. Buradaki nezaket beni şaşırtmıştı. Hiç kimse birbirinin sözünü kesmiyor ya da diğerinin kızını ezmeye çalışmıyordu. Kızların burada olmaması oldukça tuhaf olsa da galiba gelenek böyleydi.

"Kızlarınızın fotoğraflarını getirdiniz mi?" diye sordum, hemen ardından kendime lanet ettim. Kameralar Nightfall'a özgü bir şeydi. "Ya da portrelerini?"

Kadınlar heyecanla başlarını sallayarak çantalarından sekiz on santimlik el boyaması küçük portreler çıkardı. Elf Şehri'nin zanaatkârları bu diyarın en iyileriydi. Kadınların

çıkarttıkları portrelerden de anlaşıldığı gibi yaptıkları resimler olağanüstüydü.

Kralla aynı anda resimleri incelemeye başladık.

Kral diplomatik bir tavırla, "Hepsi çok güzel," dedi.

Krala favori adayının hangisi olduğunu sormak için biraz zamanımın olmasını istesem de bunun yerine en çarpıcı olduğunu düşündüğüm isimlerin yanına kalpler çizdim.

Kral parşömenime bakarak başıyla onayladı.

Bir başka soru sormak üzereyken kapı aniden açıldığında hep beraber irkildik. Beyaz şifacı cübbesi giyinen bir kadın krala bakıyordu. Üzerinde kan lekeleri vardı. "Lordum, özür dilerim. Hastalarınızdan biri-"

Kral hızlıca ayağa fırladığında sandalyesi devrilmişti. Tek kelime etmeden onu takip ederek odadan çıktı.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Kral hastalarına çok önem veriyor. Kızlarınızdan bazılarıyla akşam yemeği randevuları konusunda temasa geçeceğiz," diyerek ayağa kalktım ve kralın arkasından koşmaya başladım.

Onlara yetişmek için koridorda hızlı adımlarla ilerliyordum.

Kral son sürat koşarken şifacıya, "Hangi hastamız?" diye soruyordu.

"Corleena," dediğinde kralın yüzü düştü.

Lanet okuyarak, "Kanaması tekrar mı başladı? Olamaz!" dedi gergin bir sesle.

Revir ziyaretlerimiz için olan notlarda göz gezdirirken Corleena Yahmeen isminde durakladım.

Corleena Yahmeen

Yaş: Altı

Nedeni bilinmeyen kanama bozukluğu.

Sarayın bahçesinden son sürat geçerek revir olduğunu düşündüğüm devasa tuğla binaya doğru koşmaya başladık.

Sandaletimin kayışı topuğumu kesse de umursamadım. Altı yaşında bir çocuk kan kaybediyorsa ayak ağrısının bir önemi yoktu. Hastane tabelasının yanından geçerken adını zar zor okuyabıldım.

Raife Lightstone Şifa Hastanesi.

Kalabalık bir kabul odasına girdikten sonra bir koridor-
dan geçerek, üzerinde *Ameliyathane* yazan bir kapının önün-
de durduk.

Buranın bizim insan ameliyathanelerimize benzemeye-
ceğini, asalar, kristaller ve ışıkla dolu bir Elf ameliyathanesi
olacağını farkındaydım.

Raife bana, “Ya burada kal ya da izleme odasına git,”
dediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

“Emredersiniz, lordum,” diyerek itaat ettim. Okul bitti-
ğinde doktor olmak istiyor, kandan ya da hastalardan çekin-
miyordum ama o bunu bilmiyordu. Sağa dönerek *Ameliyat-
hane Görüntüleme Odası* yazan tabelayı takip ettim.

Çift kanatlı kapıyı iterek açtığımda ağlayan bir kadınla
karşılaştım. Otuzlu yaşların başındaydı, aynı yaşlarda bir
adam ifadesiz bir şekilde cam duvara bakarken ona sıkıca
sarılıyordu.

Kralın ameliyatını izlemek için mahremiyetlerini boz-
muştum. Aniden içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Bunlar
kızın annesiyle babası olmalıydı. Kadın başını kaldırıp bana
baktığında çenesinin titrediğini fark ettim. “Siz kimsiniz?”

Hafifçe eğildim. “Kral Lightstone’un yeni kişisel asis-
tanıyım. Odanın boş olduğunu sanıyordum. Sizi yalnız
bırakayım.”

Sözlerimi bitirdiğimde kocasının yanından ayrılarak eli-
mi tuttu ve beni odaya çekti.

“Tanrı kralı korusun! O burada mı?” diye sorarak beni camdan yapılmış uzak duvara doğru sürükledi. Kadına yakın olduğum bu anlarda tatlı böğürtlen şurubunun yoğun kokusuyla boğuldum. Çocukken en sevdiğim şey olan böğürtlen reçeli anında geçmişe gitmeme neden olmuştu.

Cama yaklaştığımızda ameliyathanenin mükemmel manzarasıyla karşılaştım. Bakışlarım her şeyi inceleyerek mekânı taradı.

Nightfall’da sahip olduğumuz insan ameliyathanelerinin aksine birini yaşatmaya çalışan aletler, neşterler veya makineler yoktu. Sadece bir hemşire, bir Elf asası ve *çok fazla* kan vardı.

Corleena küçük bir Elf’ti. Solgun yüzü yana doğru kıvrılmış, gözleri uyuyormuş gibi kapalıydı ama dudaklarının kenarından kan damlıyordu. Daha önce hiç Elf çocuğu görmemiştim; küçük kulakları sivri ve sevimli görünüyor, yüzü porselen bir bebeğe benziyordu. Beyaz saçları annesininki gibi uzundu, örgüleri masanın kenarlarından aşağı sarkıyordu. Vücudu aniden sarsılmaya başladığında ağzını açarak daha fazla kan kustu.

Annesi yanımda dizlerinin üzerine çökerek elimi bıraktı. Tam o sırada odaya Kral Raife girdi. Beyaz bir doktor önlüğü giymiş, elinde şifa değneği olan hemşireye emir veriyordu.

Kralı gören anne ellerini ve yüzünü pencereye dayayıp ölmek üzere olan küçük kızına baktı. Kralın bu kadar vahim durumda nasıl hareket edeceğinden emin olamadığım için olduğum yere çakılıp kalmıştım. O kanın dağlanması, dikiş atılması ya da başka bir şey yapılması gerekse de bunu yapacak hiçbir alet göremiyordum. Yarı Elf olmama rağmen,

Elf iyileştirmesi hakkında büyüldü olması dışında hiçbir bilgiye sahip değildim. Bu konuda birkaç kitap okumuş olsam da kendi gözlerimle hiç görmemiştim. Baham diyarın dört bir yanında şifa aşılarmış kolyeler ve başka şeyler satan bir zanaatkâr tüccarıydı ama günlüğünde bu tür şifalardan bahsetmemişti. Eğer nasıl iyileştirileceğini bilseydim, teyzemi yıllar önce sağlığına kavuşturabilirdim.

Kralın onu ışıkla ya da başka bir şeyle patlatmasını beklesem de sadece yanına diz çökerek ellerini hafifçe karnına yerleştirdi. Derin bir nefes aldığında avucundan yavaşça mor bir ışık yayılmaya başlamıştı. Işık yayılırken kral öksürdü ve çenesine kan damlası sıçradı. Bu durum karşısında nefesim kesildi, telaşla etrafıma bakındığımda annenin ayağa kalkıp bana umutlu gözlerle baktığını gördüm. Kral irkilip iki büküm olduğunda kızı bırakarak karnını tuttu.

Donup kaldım, şahit olduklarımı anlamlandırmaya çalışırken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Hemşire de dahil olmak üzere kralın ciddi görüntüsü başka kimseyi telaşlandırmamış gibiydi. Gözlerimi kırpmadan izlemeye devam ettim. Küçük kız aniden gözlerini açarak odaya baktı.

“Anneciğim?” dediğinde yüzü eski rengine dönüyor gibiydi. Çılgınca annesini ararken yanaklarında sağlıklı bir pembelik belirdi. Annesi babasıyla birlikte odadan çıktığında düşüncelerimle baş başa kaldım.

Kral kızı hastalığını devralarak mı iyileştirmişti? Eğer öyleyse bu *çok* tehlikeliydi.

Küçük kız Raife’ye doğru uzanıp ayağa kalkarken parmaklarını kavradı. Raife hareketsiz kalarak kalbimi eriten bir şefkatle kıza bakıyordu. Hastalarına gerçekten önem veriyordu. Onu kızla birlikte izlemek, göğsümde çiçeklerin

açmasına neden oldu. Garip bir duyguydu, daha önce hiç hissetmediğim türden bir şeydi. Kafamı karıştıran bu düşün-
celerden kurtulmaya çalıştım.

Kral Raife, küçük kızın anne ve babasıyla kısa bir süre konuştuktan sonra odadan çıktı. Onu ameliyathanenin giri-
şinde karşılamak için izleme salonunu hızlıca terk ettim.

Dışarı adımını atar atmaz yanına koşarak, “İyi misiniz?”
diye sordum.

Bakışlarım çenesine sıçrayan kana takıldığında, bakışla-
rımı fark etmiş gibi titrek eliyle uzanarak kanı sildi.

“Sürekli aynı şey oluyor. Bu çok saçma. Kronik bir kana-
ma sorunu hissetmiyorum. Bu akut bir durum,” diye mırıl-
dandı beni görmezden gelerek.

Corleena hakkında konuşuyor, ben *onun* hâlini sorarken
bile kızın durumunu düşünmeye devam ediyordu.

“Onu iyileştirdiniz. Hayatımda gördüğüm en inanılmaz
şeydi.”

Endişeli bakışlarla bana baktı. “Bu durdurduğum *dör-
düncü* iç kanama. Sebebini bulamazsam bir dahaki sefere
bu kadar şanslı olmaz. Bir saatlik at yolculuğu mesafesinde
büyük bir böğürtlen çiftliğinde yaşıyorlar.”

Konuşmamızın üzerine bir ağırlık çöktü. Bu, annenin ne-
den böğürtlen şurubu koktuğunu açıklıyordu. Muhtemelen
şurubu kendi yetiştirdiği böğürtlenlerinden yapıyordu. Sesi-
mi alçaltarak krala doğru eğildim. “Sizce kendi ailesi buna
sebep olmuş olamaz mı?” Bunu dile getirdiğim için bile ken-
dimi kötü hissetsem de dört iç kanama çok fazlaydı.

İçini çekti. Bu yakınlık karşısında tedirginlik ve endi-
şenin ondan bana doğru yayıldığını hissettiğimde bir adım
uzaklaştım.

“Olabilir ama onun için hep çok endişeleniyorlar. Anne gözyaşlarına boğuluyor, babaysa gerçek bir şok geçiriyor. Yol boyunca onu at sırtında taşıdı. Ona bunu anne babasının yaşattığını düşünemiyorum.”

Başımı salladım, bunu söylemem bile büyük bir haksızlıktı. Anne gerçek olmaktan çok daha fazlası gibi görünüyordu ve şokta olan bir babayı tam olarak böyle tanımlardım.

Çözölemeyen problemlerden nefret ederdim. Zihnim bu sorun çözülene kadar meşgul olacaktı.

“O gitmeden önce kanından bir örnek alabilir miyim?” diye sordum.

Kaşları çatıldı. “Burada sizin o süslü insan aletlerinizden bulamazsın ve kanında kokusunu alamayacağım hiçbir şey yok.” Alınmış görünüyordu.

Başımı sallayarak yumuşadım. Bir tür zehir ya da pıhtılaşma sorunu olduğunu düşünsem de bu kız altı yaşındaydı ve bu sorun doğum sırasında fark edilmiş olurdu.

“Vazgeç.” İcini çekerek burnunun kenarına dokundu. “Bu vakayı kafamda yüzlerce kez gözden geçirdim. Onu her gördüğümde böğürtlen kokması dışında dikkat çeken bir şey yok, böğürtlen çiftlikleri olduğunu düşünürsek bu mantıklı bir durum. İlilenmem gereken başka hastalarım var. Gel hadi.”

Arkasını dönüp koridorda ilerlemeye başlayarak beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Hastalarını dolaşıp kontrol ettikten ya da yaralarını iyileştirdikten sonra Okçular Birliği toplantısı için kaleye döndük.

Okçular, Elf Kralı’nın yürürken ses çıkarmamaları ve okla ölümcül olmalarıyla bilinen sadık seçkin ordusuydu.

Toplantıda şehrin savunmasının kısa bir özeti yapıldıktan sonra kuvvetlerindeki en üst düzey dört komutanla tanıştım.

Cahal, Ares, Tanin ve Arok.

Ögle yemeği için ara verdiğimizde ilk olarak tüm yemeklerin tadına baktım, ardından üç toplantıya daha katıldık. Vergi toplantısı, arazi inceleme toplantısı ve maden konseyi. Bu toplantılar şimdiye kadar tahammül etmek zorunda kaldığım en sıkıcı şeylerdi. Neredeyse bulaşık yıkıyor olmayı dileyecektim.

Maden konseyi toplantısının son dakikalarında krala baktığımda uyukladığını fark ettim ve bileğimle onu hafifçe dürterek uyandırdım.

Raife ayağa kalkarak, “Tamam, sanırım durumu anladım. Teşekkür ederim,” dedi maden konseyine.

Tanrıya şükürler olsun!

Onun peşinden ayağa kalkarak nazikçe, “İşgücü açığı konusunda sizinle temasa geçeceğiz,” dedim.

Kralla odadan ayrılırken derin bir reverans yaptılar.

Koridordan kralın özel yemek salonuna doğru yürürken karnım guruldadığında sinirden yanaklarımın kızardığını hissettim.

“Açlıktan ölüyorum,” diye söylendim.

Raife’nin dudağı eğlenceyle kıvrıldı. “İlk günün hakkında ne düşünüyorsun? Dürüst ol, lütfen.”

Dürüst ol, sanki ona yalan söyleyebiliyormuşum gibi. İş hakkında ne düşündüğümü bilmek istemesi çok hoşuma gitmişti. “Çok güzeldi. Beynimi canlı tutuyor. Vergi ve arazi işleri sıkıcı olsa da hangi işte eğlenceli olmayan kısımlar yoktur ki? Tadım işi beni hâlâ korkutuyor. Sürekli zehirle-neceğim anı bekliyorum. Bir de Corleena’yı ve onu nasıl iyileştirdiğini düşünmeden edemiyorum.” Tüm bunları aceleyle söyledim, patronumla, tüm Elf ırkının kralıyla konuş-

tuğumu tamamen unutmuştum. Çok cana yakın, alçakgönüllü ve yanında değişmem gerekmeyen biriydi. Boğazından tam olarak çözemediğimi bir ses çıkardı. *Hmm* ya da *hrphm* gibi bir ses.

“Üstelik konseyiniz fazlasıyla sıkıcı,” diye ekledim.

Bu onun kahkaha atmasına neden olduğunda içimi bir sıcaklık kapladı.

Kralı güldürmüştüm. Bu ondan duymaktan hoşlandığım bir sestir.

“Eğlencenin onların iş tanımında olduğunu sanmıyorum,” diye ekledi. “Ayrıca Corleena meselesini aklından çıkarsan iyi edersin, aksi hâlde uykusuz kalacaksın. İyileştirmenin ilk adımı kendi sağlığını korumaktır. Boş bir kaptan su akıtamazsın.”

Kaşlarımı çatım. “Biliyorum ama ya-?”

“Sen bir şifacı değilsin,” diye ekledi sertçe.

Yemek odasına girdiğimizde dilimi ısırdım.

Kubbeli çelik kapakları olan iki tabak yemek orada duruyordu. “Belki de bir empat olduğum için unutmakta zorlanıyorumdur?” diye sordum soğukkanlılıkla.

Sessiz kaldı. Bunun ne anlama geldiğini, kahvaltıdaki tüm etkileşimimizin sebebini öğrenmek istiyordum.

“Yemeğimin tadımını yaptıktan sonra yemeğini mutfakta yiyebilirsin,” dedi aniden. “Bu gece yalnız kalmak istiyorum. Toplantılarla dolu bir günün ardından düşünmem gereken bazı şeyler var.”

Reddedilme duygusunu bastırarak başımı salladım. Kendimi tokat yemiş gibi hissediyordum. Kralın değişken bir ruh haline sahip olduğu açıkça belli oluyordu.

“Peki, lordum.” Tabağının kapağını kaldırdım, tereyağlı

ekmekle servis edilen et ve patates yahnisiyle üzerinde kıyılmış badem olan yeşil fasulyeyi gördüğümde ağzım sulandı. Tabakta bir dilim tatlı patatesli turtta bile vardı. Üç çataldan birini alarak güveçten bir parça et ve patates alarak çiğnemeye başladım. İçimden bir zevk iniltisi yükseldi.

“Şefiniz gerçekten harika. Maaşına zam yapmalısınız,” dedim.

Bakışlarını üzerimden ayırmıyordu. “Öyle mi diyorsun?”

Bademli yeşil fasulyeyi ağzıma atarak inledikten sonra elimdekini bırakıp temiz bir çatal aldım ve tatlı patatesli turtayı kestim.

Tatlı akça ağaç şurubu dilimin üzerine dağılırken, “Tanrım, ruhuma merhamet et,” diye mırıldandım.

Kralın derin bakışları karşısında yanlış bir şey yapıp yapmadığımı merak ederek doğruldum.

“Peki ya ekmek?” diye sordum boğazımı temizledikten sonra.

Sertçe yutkunarak başını salladı. Küçük bir parça koparıp çiğnerken kraliyet protokolüne aykırı hareket etmemek için sessiz kalmaya karar verdim. Terbiyeli olsam da muhtemelen *asil* bir terbiyeye sahip değildim.

Kral hüznünlü bir sesle, “Yemekten ben de senin kadar zevk almak isterdim,” dediğinde midem düğümlendi.

Her yemeğin zehirli olmasından mı korkuyordu? Ne korkunç bir hayattı. “Lordum, Kraliçe Zaphira’nın bunu tekrar deneyeceğini gerçekten düşünüyor musunuz?” Bu ciddi bir soruydu. Kraliçenin tüm büyümlü ırkları, özellikle de krallarını yok etmek istediğini bilsem de tekrar zehirlemek isteyip istemediğini merak ediyordum. Bu fazlasıyla öngörülebilir bir hamle olurdu.

Gözlerini kısarak bana bir ahmakmışım gibi baktı. “Neden yeni bir tadımcıya ihtiyacım var sanıyorsun?”

Ürpermiştim, hareket edemiyordum. “Diğer tadımcınız evlendiği için mi?” diye sordum lafı dolandırmayı hedefleyerek.

Bana boş boş baktı. “O benim asistanımdı. Eski tadımcım öldü. Kraliçe Zaphira taç giydiğimden beri yılda bir kez beni öldürmeye çalışıyor. Ne zaman olacağını asla bilemediğim için her an tetikte olmamı sağlıyor. Niyetinin zaten bu olduğundan eminim. Her zaman tatsız, kokusuz bir zehir kullandığı için tadımcım ölene kadar zehri fark edemiyorum.”

Sertçe yutkunarak ayaklarımın üzerinde sallanmaya başladım. “Onları... Onları iyileştiremiyor musunuz?”

İçini çekti. “Zehir iyileştirmesi zor bir şeydir. Bir kısmını üstlenmem ve diğer kişinin iyileşmesinin devreye girmesine izin vermem gerekiyor. Bunu yaparken kendimi hasta edecek kadar hastalık üstlenmemeye dikkat etmek zorundayım. Kokusuz ve tatsız bir zehirle yapmak da oldukça imkânsız. Her ne kullanıyorsa burada yetiştirdiğimiz bir şey değil.”

Böylece bulaşık yıkama işine atanmak istedim.

“Efendim, acilen yeni bir tadımcı bulmanızı öneriyorum.”

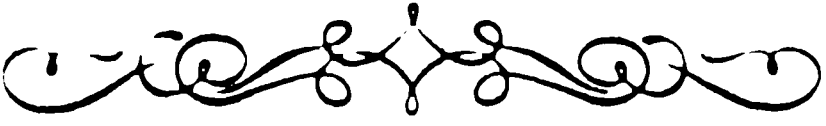
Kıkırdasa da üzgün görünüyordu. “Tahmin edebileceğin gibi bu iş için can atan kimse olmasa da aramaya devam edeceğim.”

Zaphira yıllar önce onu hayatta bıraktıktan sonra hâlâ aktif olarak zehirlemeye mi çalışıyordu? Bu kraliçenin ne kadar hastalıklı düşüncelere sahip olduğunun bir kanıtıydı.

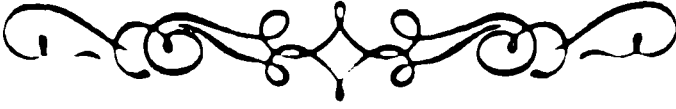
“Herhangi bir sorun var mı? Oldukça açım,” dediğinde bakışlarımı saatime çevirdim. İki dakika olmuştu ve yaklaşan kıyamet hissinden başka bir şey hissetmiyordum.

“İyiyim, bir sorun yok. Afşyet olsun, efendim.” Reverans yaparak tabağıımı aldım ve onu yalnız bırakmak için yemek salonunun çıkışına doğru ilerledim. Kapıya ulaştığımda arkamdan seslendi. “Kailani? Yalnız kaldığımızda bana Raife diyebilirsiniz.”

Gölümsedim, bunu iyi bir şey olarak görmeye çalışsam da tek düşünebildiğim, belki de bir yıl bile yaşayamayacağım beş yıllık bir işe girmiş olduğumdu. Yarın ilk işim yeni tadımcılar için mülakat yapmak olacaktı.

3. BÖLÜM

Zihnim doymak nedir bilmiyor, çözemediğim bir durumla karşılaştığımda rahat durmuyordu.

Bütün gece uyuyamadığım için sabahın erken saatlerinde uyanıktım. Corleena'yı düşünerek yatakta dönüp durmuştum.

Böğürtlenler. Kan kusmak. Neden bu şeyler birbiriyle bağlantılı hissettiriyordu? Olmamalıydı, böğürtlen kan kusturmazdı. Öyle olsaydı, anne babası da aynı sorundan mustarip olurdu.

Bugün erken kalkıp kütüphaneye gitmeye karar verdim. Belki oradaki herhangi bir şey bu bilmeceyi çözmeme yardımcı olabilirdi.

Arkası kesik, uçuk pembe bir şifon elbise giydim; saçlarımı ördüm ve görünümü tamamlamak için pembe rujumu sürdüm. Yeni işimin bana verdiği statü hoşuma gidiyor, bu statüye yakışacak şekilde giyinmek keyif veriyordu. Her gün terziden gelen güzel renkli ve desenli elbiseler vücuduma kusursuz bir şekilde oturuyordu. Bu elbiseler her küçük kızın hayaliydi.

Sonraki bir saat boyunca, güneş doğmaya başlarken, kitaplara göz gezdirdim. Saray kütüphanecisi henüz gelmemiş olsa da eninde sonunda arkadaş olacağımızdan emindim.

Okumak en sevdiğim aktivitelerden biriydi. Bitki bilimi, zehirler, bahçıvanlık, kanama bozuklukları gibi konuları araştırmaya başladım. İstilacı türler adlı bölümü okumaya başladığımda tüm vücudum kaskatı keşildi.

Corlita Mortla ya da "gece kilidi meyveleri" olarak adlandırılan meyve Archmere için istilacıdır ve sadece Nightfall'da yetişir. Bu meyvelerin görüntüsü Archmere böğürtlenlerine benzer. Kokuları böğürtlenlerle aynı olan bu meyveler çocuklarda iç kanamaya, yetişkinlerdeyse hafif mide kramplarına neden olur.

O anda ruhum bedenimi terk etmiş gibiydi, okuduklarım beni dehşete düşürmüştü. Küçük kızı zehirleyen ailesi değildi. Bunu kendisi yapıyordu! Tarladan böğürtlen olmayan meyveleri toplayıp yiyor olmalıydı.

Başka bir şey düşünmeden okuma koltuğundan fırlayarak küçük kütüphaneden hızlıca çıktım. Elimdeki kitapta gece kilidi meyveleriyle ilgili sayfayı açtım.

Bana söylenmesine rağmen kralın özel uyku odasının nerede olduğunu zar zor hatırlıyor olsam da bir haritaya sahip olduğum için şanslıydım. Haritayı çıkarıp devasa saray planına bakarak özel kanadına doğru yöneldim. Odasının devasa çift kanatlı kapısına ulaştığımda iki yanında birer nöbetçi okçunun olduğunu fark ettim. Ben yaklaşırken silahlarını kavıyorlardı ki onlarla dünkü toplantıda tanıştığımı düşünürsek bu çok gülünç bir durumdu. Kızıl saçlı ve sakallı dev Cahal'la hülyalı gözlere sahip olan koyu tenli Ares, sanki kitabım onları bayıltacakmış gibi şüpheyi yüzüme baktılar.

"Kralla konuşmam gerek. Çok acil!" diyerek kapıyı çalmak için ileri atıldığımda beni durdurmak için kollarını uzatarak yolumu kapattılar.

"Kral rahatsız edilmemeli," dedi Cahal.

"Bu bir ölüm kalım meselesi!" diye çığlık attım. "Eğer bu kapıyı çalmama izin vermezseniz küçük bir kız ölebilir ve o zaman ben--"

Kapı sertçe açıldığında adamlar başlarını eğerek yolumdan çekildiler. Gözlerim tuniksiz kralın gergin kaslarına takıldı. Açık saçları omuzlarına dağılmıştı. Pantolonu kalçalarının yarısına kadar sarkmış, zar zor belinde duruyordu.

Güzel olan her şeyin kutsal yaratıcısı.

Teni gergin kaslarının üzerine gerilmiş, bir gram bile yağ olmayan kusursuz ve şekilli vücudunu süslüyordu.

Arkasında sarı saçlı bir kadının tuvalete doğru yürüdüğünü gördüğümde bakakaldım. Tamamen giyinik ve ağlıyor gibi görünmesine şaşırdım.

Aman Tanrım.

Kral rahatsız edilmemeli. Bunu neden söylediklerini anlamıştım. Az önce onun bir kadınla yatmasını böldüğümü fark ettiğimde yanaklarım kızardı.

"Ne oldu, Kailani?" Sesi uyku ve boğuktu ya da az önce rahatsız ettiğim bariz sevişmeden dolayı uyarılmış olduğu için böyleydi.

Öldür beni, Tanrım.

Ne diyeceğimi bilemediğim için kitabı sessizce krala uzattım. Kitabın gece kilidi meyvelerinin bulunduğu sayfası açıktı. Okudukça gözlerinin büyümesini izledim. Boğazında bir hırıltı koptuğunda okçulardan birine bakarak, "Cahal atları eyerle. Briar Ridge'e gidiyoruz," dedi.

Başka bir şey söylemeden başokçu bir aygır gibi hareket ederek koridora çıktı.

Raife bana dönerek bakışlarını pembe elbisemin üzerin-

de gezdirdikten sonra kısık gözlerle yüzüme baktı. “At binebiliyor musun?”

Başımı salladım. Ne diyeceğimi hâlâ bilmiyordum. Bir şey söylersem anlamsız olmasından ya da daha kötüsü yarı çıplak ne kadar harika görüldüğünü söylemekten korkuyordum.

“Ahırda buluşalım,” dedi ve kitabı bana geri verip kapıyı yüzüme kapattı. Göğüs kaslarının üzerimdeki etkisini bir çırpıda dağıtmıştı.

Kapıda nöbet tutmaya devam eden okçuya yan gözle bakarken göğsüm kabarıyordu. Ares. Yüzümün kızardığını bilse bile bu konuda hiçbir yorumda bulunmadı. Gerçek bir profesyoneldi.

Az önce tanık olduğum şeyle ilgili tüm düşünceleri aklımdan uzaklaştırarak haritama baktım ve kaleden çıkıp ahırlara doğru koşmaya başladım. Kralın çoktan ahıra ulaşmış olmasına şaşırdım. Odasının ikinci bir çıkışı ya da bir yeraltı tüneli falan olmalıydı.

Orta büyüklükte beyaz dişi at, eyerlenmiş beni bekliyordu. Nightfall’da çoğunlukla motorlu atsız arabalarımız atlara ihtiyaç duymamamızı sağlıyordu. Buna rağmen spor amaçlı ata binmeyi öğrenmiştim. Bacağımı üzengiye bağlayıp kendimi kısırağın üzerine çektim ve elbisemi havalandırarak yan oturdum.

“Bu meyvelerden daha fazla yemeden oraya ulaşmalıyız,” dedi Raife. Başımı sallayarak onayladım.

Sabahın erken saatlerinde küçük bir çiftlik köyü olan Briar Ridge’e doğru hızlıca ilerledik. Bu kadar uzun süre at sür-

meye alışık değildim. Vardığımızda kırım uyuşmuş, bacaklarım morarmıştı. Atlarımızı sazdan çatısı olan küçük mavi bir çiftlik evine doğru yönlendirirken güneş bulutların üzerinden doğmaya başlamıştı. Güneş, göz alabildiğine uzanan böğürtlen tarlalarının üzerine ışık huzmeleri düşürüyordu.

Beyaz saçlı anneyi ilk bakışta tanıdım. Açık bir alanda keçi sağıyordu. Bizi yeni fark etmiş olmalıydı.

Yaptığı işi bırakıp ayağa kalktığı anda misafirleri olduğunu fark ederek kovanı yere bıraktı. Ellerini önlüğüne silerek bizi selamlamak üzere yanımıza koşmaya başlamıştı.

“Lordum,” dedi derin bir reverans yaparak. “Bir sorun mu var?”

Elflerin Kralı’nın neden burada olduğunu merak ettiğine şüphe yoktu. Attan indiğimizde çiftlik evinin ön kapısı açıldı.

Corleena’nın babası da bizi selamlamak üzere dışarı çıkmıştı.

“Kralım. Ziyarete geleceğinizi bilmiyorduk,” dedi babası, tek dizinin üzerine çöküp başının mümkün olduğunca yere eğerek. Bu Elf Krallığı’nda gerçek bir alçakgönüllülük ve sevgi gösterisiydi. Nightfall’da kraliçenin en büyük saygısını kazanmak için tamamen diz çökmek gerekiyordu.

Kral doğrudan konuya girdi. “Asistanım, Corleena’yı bu kadar hasta eden şeyi bulmuş olabilir.”

Annesi kaskatı kesilirken önlüğünü kavrayarak bana baktı. “Sorun ne?”

“Nerede o?” Onu son gördüğümünden bu yana geçen on iki saat içinde hiç böğürtlen yememiş olması için dua ederek sordum.

“Tarlada. Büyük ihtimalle böğürtlen yiyor.”

Bir roket gibi fırlayarak böğürtlen tarlasına doğru koşmak üzere zarif elbisemi kaldırdım. "Corleena!" diye haykırmaya başladım büyük bir panikle.

"Corleena!" Kralın sesi arkamdan geldi. Anne ve babası olanlara anlam veremese de panik içinde kızlarını aramaya başladılar. Bunun ciddi bir durum olduğunun farkındaydılar.

Kalbim deli gibi atarken yoğun böğürtlen sıralarına çarptığımda yavaşladım. Ya burada bir yerde kanlar içinde baygın bir şekilde yatıyorsa? Ya çok geç kalmışsak?

"Buradayım!" diye seslendi küçük bir ses.

Soluma dönerek sesi takip ettiğimde onu elinde bir avuç siyah meyveyle buldum. Bir tanesini ağzına götürmüştü.

Beni gördüğünde şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Uzanıp elindeki meyveleri hafifçe tokatladım.

"Yeme onları!" dedim.

Gözleri yaşlarla dolarken onu korkuttuğum için kendimi kötü hissettim.

"Neler oluyor?" Annesi, kral ve babası koşarak arkamdan gelip yanımızda durdular.

Pelerinimin cebinden kitabı çıkarıp annesine uzatarak gece kilidi meyveleriyle ilgili sayfayı açtım.

"Bunlardan bulduğunu ve gerçek böğürtlenler yerine onları yediğini düşünüyoruz," dedim.

Corleena anne babasının yanına koşarak annesine sarıldı. Kadının gözlerindeki şoku görebiliyordum. Babası karısının omzunun üzerinden okumaya devam ediyordu, ağzı şaşkınlıkla açılmıştı.

Kitaptan başını kaldırarak etrafımızdaki çalıları inceledi. Bakışlarını çalıların üzerinde gezdirdikten sonra birkaçını koparıp daha yakından baktı. Başka bir çalıya doğru ilerleyerek bir yaprak ve bir meyve koparıp koklamaya başladı.

Onları elinden bırakırken gözleri kocaman olmuştu “Bunlar böğürtlen değil.” Sağındaki çalıyı işaret etti. “Bunlar böğürtlen.” Sol tarafını işaret ederek başını iki yana salladı. “Ailem nesillerdir bu böğürtlenleri yetiştiriyor. Bu nasıl mümkün olabilir?”

Kral başını sallayıp, “Bu kadar yakından incelememiş olmanız gayet doğal. Toplu hasat ya da şurup yapmaya başladınız mı?” dedi.

“Toplama mevsimi yeni başladığı için hayır. Tanrıya şükürler olsun. Sadece yerlilerden birkaç kişiye satış yaptık.”

Kral, “Alıcıların listesine ihtiyacım var. Böylece personelimi onları kontrol edip uyarabilir,” dedi.

İkisi de başını salladı. “Elbette.” Kızına sımsıkı sarılma-ya devam eden karısı ağlamak üzereydi.

Babanın yüzüne derin bir hüznün yerleşmişti. “Tarlalar... Zehirlenmeyi engellemek adına onları yakıp baştan başlamamız gerekecek.”

Kalbim sıkışmıştı. Evleri mütevazı, giysileri yıpranmıştı; bütün bir sezonu kolayca es geçip sıfırdan başlayacak güce sahip olmadıklarından emindim.

Kral başını eğdi. “Bunun Nightfall Kraliçesi tarafından ekilen istilacı bir tür olduğuna inanmak için nedenlerim var. Bu nedenle bununla ilgilenmek benim sorumluluğum. Bu sezonun meyveleri için size ödeme yapacağım ve tarlaları yakıp, gelecek yılın tüm maliyetini karşılayacağım.”

Anne göğsünü tutarken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Çiftçi başını salladı. “Kralım, bunu kabul edemem. Corleena’nın hayatım kurtarmak için yaptığınız fedakârlıktan sonra olmaz. Bu çok fazla.”

Karısı kafasının arkasına hafifçe vurduğunda sırtışımı gizlemek zorunda kaldım.

“Kocam gururlu bir adamdır,” diye açıkladı Corleena’nın annesi. “Teklifinizi *alçakgönüllülükle* kabul ettiğimizi belirtmek isterim, lordum. Gelecek sezon daha dikkatli olmamız gerektiğini biliyoruz. Diğer çiftçileri de bilgilendireceğiz.”

Raife başını salladı. “Pekâlâ. Kale hazinedarım sizinle temasa geçecek.” Corleena’nın seviyesine kadar eğildi. “Bayan Corleena, dün gece ya da bugün o meyvelerden yediniz mi?”

Corleena başını salladı. “Sadece bir tane.”

Raife uzanarak elini küçük kızın omzuna koydu. Avucunda mor parıltı yayıldığında bir an için bileğindeki damardan vücuduna doğru bir karanlığın yayıldığını gördüm. Onu bıraktığında hafifçe irkildi.

Annesi uzanıp Corleena’ya sıkıca sarılarak başını salladı. “Nasıl fark edemedik?”

Ailesine gerçekten üzülüyordum. Bu kadar uzun süre böğürtlen yetiştirmiş olmalarına rağmen aralarındaki zehri fark etmemişlerdi.

Şimdi bile çiftçinin işaret ettiği iki farklı çalıya bakıyor ve aralarındaki farkı zar zor görebiliyordum. Sahtelerinin yapraklarının uçları biraz daha yuvarlak, meyveleri biraz daha dolgun görünse de aralarındaki farkı anlamak neredeyse imkânsızdı.

Kral doğruldu. “Pekâlâ, sanırım şimdi gerçekten iyi olacaksınız.”

Çiftçiyle karısının krala ve bana bol bol teşekkür ettiği bir iki dakikanın ardından atlarımıza bindik.

Ağrıyan kaslarım sert eyere gömülürken irkildiğimde Raife bana baktı.

“Bir yerin mi acıyor?”

Kızardım. “Ata binmeye alışık değilim.”

Bana uygun olandan daha uzun süre haktığında boğazımı temizleme gereği hissettim.

“Onun hayatını kurtardın. Kailani. Ben vazgeçtikten sonra bile pes etmedin. hem de durumunu aklından çıkarmanı söylemiş olmama rağmen. Kendinle gerçekten gurur duymalısın.”

Etrafımızı saran hava değişmiş gibiydi. Bunu elle tutulur bir güç olarak hissedebiliyordum.

“Ben gurur duyuyorum,” diye ekledi.

Gurur duymak. Benimle gurur mu duyuyordu?

Söylediği aptalca ve bir öğretmenin öğrencisine ya da babanın çocuğuna söyleyeceği bir şey olsa da içimde bir şeylerin kilidini açtığını hissettim. Isınmama neden olsa da boğuluyor gibiydim. Onun hayatını kurtardığımı düşünmüyordum ama küçük kızın meyveleri yememesini sağlamıştım. Sanırım gerçekten hayatını kurtarmıştım.

“Benim yerimde kim olsa aynısını yapardı. Eğer bir hayat kurtarma şansın varsa bunu yapmalısın.”

Yakışıklı gülümsemesini sergileyerek kıkırdadı. “Her zaman o kadar kolay olmuyor.” Bakışlarını alnıma diktiğinde orada bir böceğin veya herhangi bir şeyin olup olmadığını merak ettim.

“Zihnin harika bir şekilde çalışıyor. Corleena senin sayende iyileşti,” dedi.

Az önce zihnime iltifat mı etmişti? Çünkü bu içimde tuhaf hislere neden oluyordu.

“Şifa mağaralarını hiç duydun mu?” diye sordu.

“Hayır.”

Atını tekmeleyip yola koyulduğunda önce Cahal, bir süre sonra da ben peşine takıldık. Kıçım sert eyere vurdukça irkiliyordum.

Sessiz bir yolculuk başladı. Tanımadığım bir yöne doğru bir saat kadar yol aldıktan sonra kral atını büyük bir dağın eteklerine çektiğinde, kışımı dinlendirmek için ayağa kalkmaya hazırdım. Cahal atını bağladıktan sonra mağaranın girişinde kayboldu.

Krala tek kaşımı kaldırdığımda atından inip bakışlarını bana çevirdi. "Gel bakalım."

Birbirimizi tanıdığımız üç gün içinde bu kadar samimi olmamız hoşuma gitmişti. Önümüzdeki beş yıl boyunca her cümlede *evet*, *lordum* ve *hayır*, *majesteleri* demek fazlasıyla yorucu olurdu.

Atımdan inerken yaşlı bir Elf kadını üzerine sardığı havluya mağaradan çıkıyordu.

Bahsettiği şifa mağaralarına mı gelmiştik?

Yaşlı kadın kralı gördüğünde mağara girişinden uzaklaşan taş patikaya doğru koşmadan önce derin bir selam verdi. Çevreyi incelediğimde hemen ötesinde bir köy olduğunu fark ettim.

Cahal dışarı çıkarak başıyla işaret etti. "Gelebilirsiniz, lordum."

Ağzım bir karış açık kaldı. "İçeri girebilmek için o tatlı yaşlı kadını dışarı mı attırdınız?"

Raife bana muzip bir sırıtışla karşılık vererek, "O tatlı yaşlı kadın bir suikastçi olabilir," dedi.

Omzuna şakacı bir tokat atmak için hamle yapmak üzereyken son anda vazgeçtim.

"Köy şifa havuzlarının kullanımından yararlanıyor. Her gittiğimde yüklü bir bağış bırakıyorum." Raife mağaranın girişindeki küçük taş kâseyi işaret etti. İçinde bakır ve gümüş paralar hatta birkaç şişe bal vardı. Kral içine bir deste gümüş para koyarak açıklıktan içeri girdi.

Sertçe yutkunarak ne yaptığını görmek için bakışlarımı Cahal'a çevirdim. Kapının yanında bir nöbetçi gibi duruyor ve her türlü saldırıya hazır hâlde bekliyordu.

"İçeri girmem gerekiyor mu?" diye sordum Cahal'a fısıldayarak

Kral. "Kailani," diye seslendiğinde ne bulacağımdan emin olmadan karanlığa doğru ilerledim.

Karanlıkta birkaç metre tökezledikten sonra köşeyi döndüğümde, ileride kralın bedenini ortaya çıkaran parlak bir ışık fark ettim. Kral gözden kaybolduğunda oraya doğru yürümeye devam ettim.

Saklı vahaya girdiğimde nefesim kesilmişti. "Tanrım."

Mağaranın üstü açıktı, bu yüzden güneş ışığı turkuaz suyun üzerine vuruyordu. Bir su akıntısı, dağ kayasının kenarlarından aşağı doğru süzülerek aşağıdaki havuzu dolduruyordu.

"Bu inanılmaz bir şey." Sol tarafımda bir şırıltı duyduğumda irkilerek döndüm ve kralın başını sudan çıkardığını gördüm. Tuniğini çıkarmış olsa da pantolonu hâlâ üzerindeydi. Su o kadar berraktı ki çıplak ayak parmaklarını bile görebiliyordum. Yavaşça ilerlerken iç çektiğini duydum.

"Burası iyileşebildiğim tek yer," diye mırıldandı.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Bakışlarını üzerimde gezdirdiğinde içimi bir sıcaklık kapladı. Bunu her yaptığında, onu sık sık yakalıyordum, yanaklarımın kızardığını hissediyordum. "Gelsene."

Kızardım. Üzerimde güzel ve pahalı bir ipek elbise vardı.

Bununla suya girmemin imkânı yoktu ve sadece iç çamaşırlarımla girmem de uygunsuz olurdu. Beyaz iç çamaşırlarım ıslandığında tamamen iç gösterirdi.

“Benim tuniğimi giyebilirsin,” dedi arkasını dönerek. “Güven bana. Bu havuza girdikten sonra eve dönerken hiçbir yerinde acı hissetmeyeceksin.”

Bu havuz acıyan kıcıımı da iyileştirecek miydi? İşte şimdi merak ediyordum ve hemen harekete geçtim. Elbisemin arkasını çözerek içinden çıktığımda katlayarak yakındaki kayanın üzerine bıraktım. HALÂ arkasını dönüp dönmediğinden emin olmak için başımı kaldırarak koyu renk tuniğine doğru ilerledim. Küçük sutyenimi ve krem rengi şortumu örtmek için başımın üzerinden geçirdim.

“P-pekâlâ,” diyerek ayaklarımı suya daldırıp havuzun kenarına oturdum. Küçük bir karıncalanma bacaklarıma doğru ilerlerken iç çekiyordum. “Vay canına.” Vücudum bütün gün deri ve kemiklerimi taşımaktan dolayı hissettiği ağırlıktan kurtulmuş gibiydi. Hiçbir şey hissetmiyordum.

“Havuza gir.” Bacaklarım kenarda sallanırken birden önümde durduğunda gerginlikten dudağımı çiğnemeye başladım.

“Ben... yüzme bilmiyorum ve havuz derin görünüyor.”

Söylediğimi duymazdan gelerek ellerini koltuk altlarımdan geçirdi ve beni önündeki suya indirdi. “Tuttum seni.”

Tuttum seni.

Bu iki kelime içimde farklı bir şeylerin harekete geçmesine neden oldu. Ruhuma işlediklerinde, yeni patronum hakkında ne hissettiğim konusunda kafam gerçekten karışmaya başlamıştı. Sertçe yutkundum. Bir yandan zemine basmaya çalışırken diğer yandan suyun sağladığı rahatlama hissine odaklanmaya çalışıyordum. Elleri koltuk altlarımdan çıkıp bileklerime uzandığında ayaklarım çılgınca hareket ederek beni suyun üzerinde tutuyordu.

“Merak etme. Boğulmana izin vermeyeceğim.”

Ona, mavi gözlerine, uzun sarı saçlarına, tuniksiz vücuduna bu kadar yakinken onunla yatmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim. Ayrıca bu sabah odasına gittiğimde kiminle yattığını da merak ediyordum. Belki de şatonun yarısıyla sevişirken onun için çalıştığım önmümüzdeki birkaç yıl boyunca benimle gelişigüzel yatmayı uman bir çapkındı! Hem de evli olduğu hâlde!

“Aklından neler geçiyor?” diye sordu gözlerini kısarak.

Aman Tanrım, bana düşüncelerimi okuyamadığını söyle.

“Seni iyileştirebilecek tek şeyin neden havuzlar olduğunu söylediğini merak ediyorum,” diye yalan söyledim hızlıca.

Yalanım karşısında gözleri daha da kısılrsa da umurumda değildi. Bir kadının kendi düşüncelerine sahip olma hakkı vardı!

“Ben bu diyardaki en iyi şifacıyım. Benim gücümle boy ölçüşebilecek kimse yok. Elf şifacılığı böyle işler. Sizin iyileştirme gücünüzden daha düşük biri sizi iyileştiremez. Bu yüzden en zor vakalara ben çağrılırım. Daha küçük vakalar hâlâ asalara ihtiyaç duyan daha az yetenekli şifacılara teslim edilir.”

İyileştirme asalarını gördüğümde neden kullanmadığını merak etmiştim. Sanırım ihtiyaç duymuyordu.

Kaşlarımı çattığımda, bu havuz ne kadar derin olursa olsun dibe batmayacağımı bilerek rahatlamaya başlamıştım.

“Peki ya hastalanırsan? Bir saray şifacısı sana yardım edemez mi?” diye sordum.

Başını salladı. “Bu nedenle bir saray şifacım bile yok. Eğer personelim hastalanırsa onları ben iyileştiririm.” Dehşete düşmüştüm.

"Bunu bulmüyordum. Bu bilinen bir şey mi?"

Çarip bir şekilde bana baktı. "Hayır. Büyük ihtimalle sana anlatmamam gerekirdi."

Bu biraz canımı yaksa da ne demek istediğini anlamıştım. "Popon nasıl?" diye sordu. "Hâlâ ağrıyor mu?"

Ağrımiyordu. Doğruyu söylemek gerekince kendimi hanka hissediyordum. "Hayır ama onu sen de iyileştirebilirsin," dedim.

Sırttı. "İzin verir miydin?"

Tabii ki vermezdim. İyi olduğumu söyleyerek ona dava açardım. İzin vermeyeceğimi biliyor muydu? Birlikte çok az zaman geçirmiş olmamıza rağmen şimdiden nasıl biri olduğumu biliyor muydu? Bu yüzden mi buraya gelmişti? Benim için mi? Elbette hayır, kesinlikle kendisi için gelmişti.

"O kadar da kötü durumda değildi," diye yalan söylediğimde bunun doğru olmadığını anlayacağı için anında pişmanlık duydum.

Başını iki yana salladı. "İki yalan. Saymaya başlayayım mı? Önümüzdeki beş yıl boyunca epey yalan biriktirebiliriz."

İçimi çektim. "Bazen yalanlar iyidir. Daha önce ne düşündüğümü bilmek istemezsin."

Bu ilgisini çekmişti, tek kaşını kaldırdığında dudakları kıvrıldı.

"Kesinlikle istiyorum."

Gerçeği istiyorsa, ona bunu vermeye hazırdım.

"Bu sabah yattığın kadını ve bugüne kadar kaç kadınla yattığını merak ediyordum," dedim cesurca. "Ve evlendiğinde bunu yapmaya devam edip etmeyeceğini."

Âdemelması titredi. "Haklısın. Bazı yalanlar amacına hizmet eder," dedi kısaca.

Bana cevap vermeyecek olması sorun değildi, buna mecbur değildi. Boğazını temizlediğinde konuşmak için ağzımı açtım.

“Evliyken asla başka biriyle yatmam. Arkadaşım Dara’yla uzun bir süre önce bir anlaşma yapmıştık,” dedi açıkça.

Bir yatak anlaşması mı? Birdenbire onun gibi görünen bir erkekle anlaşma yapmak istediğimi fark ettim.

Yapmıştık demişti, yani geçmiş zamanda konuşmuştu.

“Yapmıştık derken?” Bir kaşımı kaldırdım.

İç çekti. “Artık evlenmek üzere olduğum için Dara bu sabah odama gelip beni uyandırdığında ona anlaşmamızın sona erdiğini söyledim.”

İçimdeki kıskançlık alevlendiğinde irkildim. Dara onu seks için mi uyandırmıştı? Bu, onun odasına girebildiği ve bunu düzenli olarak yaptığı anlamına geliyordu. Ağlamasının nedeni de bu olmalıydı. Şu an bir yalanın kokusunu alabilmeyi ne kadar isterdim! “Özel hayatım hakkında daha fazla soru sormayı düşünüyor musun?” diye sordu sertçe.

Kahretsin. Elflerin Kralı’yla konuştuğumu unutmuş-tum. Bunu sık sık yapmaya başlamıştım. Çok normal birine benziyordu.

“Peki,” diyerek konuyu değiştirmeye çalıştım. “Ailenin en iyi şifacısı hep sen miydin?” Daha güvenli bir konuya geçmeyi umarak bu konuyu açmıştım ama bakışlarında bir fırtına koptuğunu gördüğümde az önceki soruları sorduğuma pişman olmuşum.

Lanet olsun! Ailesinden bahsetmek gibi bir hatayı nasıl yapmıştım? Aklıma gelen ilk şey buydu ve ona daha fazla seks sorusu sormamaya çalışıyordum.

"Değildim," dedi usulca, mağaranın uzak duvarlarına bakarken sanki bir anıya hapsolmuş gibiydi. "Kız kardeşim Trini'ydi, sonra babam, sonra da ben."

Kraliyet ailesi en güçlü iyileştirici kan bağına sahipti. Bu şekilde kraliyet ailesine dahil olmuşlardı.

İçime oturan acı ve kederle nefesim kesildi. Yemek odasının zeminini kaplayan ve ağızlarından beyaz köpükler çıkan cesetlerin görüntüsü zihnimde canlandığında inledim. Elf Kralı, Kraliçe, Raife'nin kardeşleri, hepsi ay ışığı renginde saçları ve süslü kıyafetleriyle zarif yemek salonunu doldurmuşlardı. Genç Raife çığlık atıp her birine mor iyileştirici büyü patlamaları fırlatırken boğazlarını tutuyorlardı. Sayıları çok fazla olduğu için gücü yetersiz kalıyordu. Karanlık onu ele geçirirken akıl sağlığını korumakta zorluk çektiğini hissediyordum. Şimdi de beni ele geçiriyordu.

Kralın elleri benden uzaklaştığında şifa havuzunda batmaya başladım. Su kulaklarıma kadar gelerek yüzümü kaplıyordu. Ayaklarımı çılgınca hareket ettirsem de başım suya battığında nefesimi tutmak zorunda kaldım. Tam boğulacağımı düşündüğüm anda kral suyun altına dalıp, beni belimden kavrayarak yukarı doğru çekti.

Su tükürerek nefes almaya çalıştım.

"Lanet olsun!" diye küfretti. "Düşünemedim. Çok özür dilerim," deyip sırtıma vururken bedenimi kendine bastırdı. Nefes almak için çırpınıyordum.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım, beni kendisine bastırduğunda kalbim hızla çarpıyordu. Göğüslerimin onun göğsüne bizi ayıran ince bir kumaş parçasıyla değdiğini aynı anda fark ettik. Beni kendinden bir kol mesafesi uzaklaştırdı ama bırakmadı.

Panıklemişti, hayal kırıklığının içime sızdığını hissettim. "Bana güvendin ve ben neredeyse boğulmana neden oluyordum. Özür dilerim, duygularımı hissettiğini bildiğim için senden uzaklaşmaya çalışmıştım."

Bızı kayalıklara doğru sürüklerken, "Sorun değil," dedim. Oraya ulaştığımda ondan ayrılarak can havliyle kenara tutunup kendimi yukarı çektim. Sırtüstü uzanarak yıpranmış sinirlerimi yatıştırmak için derin nefesler aldım.

Tek bir zarif hareketle kendini dışarı çekerek ayağa kalkmaya çalıştığı an bileğini kavrayıp yüzüme bakmasını sağladım.

Göz göze geldiğimizde mavi gözlerine baktım.

"Bana ne olduğunu anlat," dediğimde sesimin titrediğini fark ettim.

Açıklamama gerek yoktu. O biliyordu. Onun hissettiklerini ben de dokunarak hissetmiştim. Zihnimde bir anlığına ailesinin öldüğü anı görmüştüm. Bu normal değildi.

İçini çekti, elimi onunkinden çektiğimde yanıma oturdu.

Doğrularak yüzümü ona döndüğümde, tüm gerçeği anlata kadar bakışlarımı yüzüne dikmeye karar verdim.

Ne kadarını anlatması gerektiğini düşünüyormuş gibi yüzüme baktı. "Bu benim için Corleena'ya yardım etmek gibi bir şey olacak," diye uyardım. "Her şeyi öğrenene kadar rahat etmeyeceğim. Empatlarla ilgili her kitabı okuyacağım."

Dudaklarında yarım yamalak bir gülümseme belirlediğinde midem takla attı. "Beni kütüphanemdeki tüm kitapları okumakla mı tehdit ediyorsun?" diye sordu oturduğu yerde sallanarak. "Korkuyorum."

Ona kaşlarımı çattığımda gülümsemesi kayboldu.

"Empatlar son derece nadirdir," dedi. "Aslında o kadar

nadirdirler ki herhangi bir zamanda sadece birkaçının yaşadığına inanılır. Dünyanın çok fazlasını kaldıramayacağı büyüklüğü bir güç olduğu söylenir.”

Tüylerim diken diken olmuştu. “Peki madem bu kadar nadirdirler, var olduklarından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Omuzları çöktüğünde cevabın acı verici olacağını biliyordum. “Çünkü annem de bir empattı.”

Nefesim kesilmişti. Birbirimizden birkaç santim uzakta temas etmeden oturuyor olsak bile acıyı hissedebiliyordum. En çok annesini seviyordu. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmese de hissediliyordu. Annesi onun *her şeyiydi*. Raife’nin koruyucusu, besleyicisi ve ilham kaynağıydı. Keder her şeyi tüketerek kalbimi fiziksel olarak hissedilecek şekilde yaralıyordu.

Gözümünden bir damla yaş süzüldüğünde benden uzaklaşmak için harekete geçti ama onu durdurmak için uzandım. “Bırak acının bir kısmını alayım. Bir an için bile olsa acını hafifletmeme izin ver,” dedim.

O an bana şaşkın bir kırılganlıkla baktığında buna hazırlıklı olmadığımı fark ettim. Sanki almam için bana yalvarıyor ama beni incitmek istemiyordu. Fazla düşünmeden eğilerek onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarıldım.

İçime dayanılmaz bir hüznün sızarken ondan yayılan rahatlama duygusu her şeye değerdi. Boğazımdan kopmak isteyen hıçkırıkları bastırmakta zorlanıyordum.

İnanılmaz. Bir. Suçluluk. Duygusu. Hayatta kaldığı için kendini çok suçlu hissediyor, günün her saniyesi içini kemiriyordu. Yalnız yaşamaktansa onlarla ölmeyi tercih ederdi.

Gözyaşlarım kontrolsüzce yanaklarımdan aşağı süzülürken feryatlarımı içimde tutmaya çalışmaktan boğazım acı-

yordu. Çığlık atmak, göğsümü yumruklamak, birini öldürmek istiyordum. Öfkeyle dolup taşmıştım

Hayat adil değildi. Ölmek istiyordum. Altı yaşındaki çocukların zehirlendiği böylesi karanlık bir dünyada insan nasıl yaşayabilirdi ki?

Ben umutsuz düşünceler içinde savrulurken kral uzaklaşarak boğazını temizledi. “Dönsek iyi olur. Bir sürü toplantım var.”

Ayağa kalkıp botlarını alarak mağaradan çıktı. Hüznünü de yanına alarak beni duygusal bir kasırganın tam ortasında bıraktı.

Az önce ne olmuştu?

Islak tuniğini sıyırp elbisemi giyerken aklımda tek bir şey vardı.

Düşündüğümde çok daha yaralıydı.

Küçük empati alışverişimizden sonra kral tamamen içine kapanmıştı. O günkü toplantılarımızda neredeyse hiç göz göze gelmedik.

Yemeğinin tadımını yaptırdıktan sonra yalnız yemek istediğini söylemişti, şimdiyse ilk akşam yemeği randevusuna hazırlanıyordu.

Evet, şifa havuzunda onunla yatmayı düşünürken aynı zamanda ona bir eş bulmasında yardımcı olmam gerektiğini unuttuğumu itiraf etmekten utanıyordum.

Raife'nin olağanüstü lezzetli yemeğinin tadına baktıktan sonra mutfaktan ayrılıp yalnız yemek için odama dönmek üzere harekete geçtim.

“Bayan Kailani, çağırılıyorsunuz,” diye seslendi hizmet-kârlardan biri.

Kaşlarımı çatarak başımı salladım ve yemek salonuna ilerledim. Kral beni mi çağırmıştı? Yemeğin tadına bakmadığım için mi endişelenmişti?

İçeri girdiğim an bakışlarım kızıl saçlı, fazlaıyla gösterişli göğüs dekoltesi kadına kaydı. Onu annesinin daha önce gösterdiği portreden tanıdım. Yüksek sesle konuşuyordu ve sınır bozucu kahkahası karşısında utanmamak çok zordu.

Bonnie.

"Bir sorun mu var, lordum?" diye sordum derin bir reverans yaparak.

Sinirli görünüyordu. gözlerini devirerek, "Bayan Harthrop yemeğinin tadına bakılmasını istiyor," dediğinde şaşırarak donakaldım.

Bonnie başını salladı. "Ne de olsa ben kralın hayatındaki önemli bir kişiyim. Belki de yakında *en* önemli kişi olacağım. Nightfall Kraliçesi'nin beni zehirlemesini istemem."

Tabağını bana doğru ittiğinde onun kendini aşırı önemsemesine duyduğum şaşkınlığı ve tiksintiyi gizlemeye çalıştım.

"Bunu istemeyiz," dedim kuru bir sesle.

Boş tabaklardan birine uzanarak temiz bir çatal aldım. Yemeği bozmamak için elimden geleni yapmak yerine, çatalımı etli ve peynirli böreğin ortasına saplayarak kocaman bir ısırık aldım.

Ağzıma attığım lokmayla inleyerek, "Bu harika," dedim.

Bonnie kaşlarını çatarak bakışlarını Raife'ye çevirdi. Krala baktığımda gülümsemesine zar zor engel olduğunu gördüm.

"Ekmeğin de tadına bakayım," dedim. "Kraliçenin içine zehir katmayı sevdiğini duydum."

Gözleri büyürken başını sallayarak ekmeği bana doğru uzattı.

İkiye böldükten sonra büyük bir ısırık alarak gevrekliğin tadını çıkardım.

"Tereyağı?" diye sordu tabağından küçük bir küp tereyağı kaparak.

Hepsini ağzımda karıştırarak çiğnemeye başladım
 "Suyu da lütfen," dedim. "Kraliçenin zehri tatsızdır "

Bonnie'nin titreyen eliyle uzattığı suyun yarısını tek seferde içtim.

Suyu bıraktıktan sonra korkmuş kızın bir dakika boyunca beni izlemesine ve karnımı tutmamı beklemesine katlandım. Sırf onunla dalga geçmek için bunu yapmak istesem de krala asla böyle bir şey yaşatmazdım. Rol icabı olsa bile.

Beklenmesi gereken süre dolduğunda uzanarak kolunu okşadım. "Yemekler güvenli, hanımım." Sandalyeye yığılmak üzereyken Raife'ye baktı. "Bunu her yemekte nasıl yapıyorsunuz anlamıyorum! Bu çok korkunç."

Bir kedinin saldırısına uğramış gibi görünen tabağına baktığımda gülmemek için kendimi zor tuttum.

"İyi geceler." Elbisemin kenarlarını kavrayarak tekrar reverans yaptım.

Çelik mavisi gözleri mutfak kapısına ulaşana kadar üzerimde hissettim.

Bir saat sonra banyo yapmak üzereyken kapımın altından bir not atıldı.

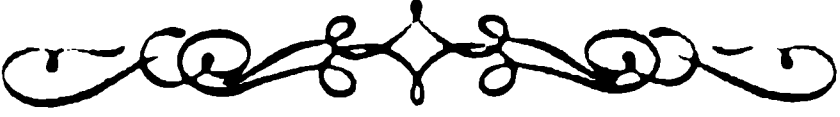
Bonnie kesinlikle olmaz.

-Raife

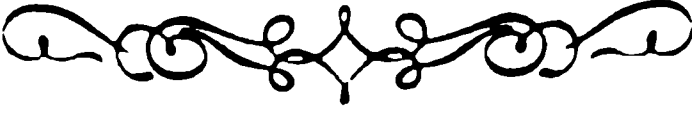
Nedense onu kısa sürede reddettiği için mutluydum. Fazlasıyla sinir bozucu bir kadındı. Kim bu kahkahayla sonsuza kadar yaşayabilirdi ki?

Uykuya dalmaya çalışırken aklımda tek bir görüntü vardı. Raife'nin yerde ağızları köpürerek ölen ailesi. Sadece bunu düşünmek ve buna eşlik eden suçluluk duygusu bile midemi bulandırmaya yetiyordu. Bir kişi kendisini paramparça etmeden bu suçluluk duygusuyla ne kadar yaşayabilirdi?

Uyuyana kadar uzun bir süre geçti.

4. BÖLÜM

Sonraki üç gün toplantılar, hasta ziyaretleri ve Raife'nin Sen iyi beşiyle olan özel randevularıyla doluydu. Her gece kapımın altından bir not atılıyordu.

Hepsinde aynı şey yazıyordu. Kızın adı ve *"kesinlikle olmaz."*

Bu gece son kız, son geceydi.

Lottie Sherwood.

Konseyl toplantıdan yeni çıkmıştı. Kralın dört randevudan sonra hâlâ nişanlanacağını ilan etmemesinden duydukları endişe açıkça ortadaydı.

Kralın son randevusundan önce akşam yemeğinin tadımını yapmak için ayağa kalkıp gitmek üzereyken başını gü-rültüyle masanın üzerine bıraktı.

Sırıttım. Kralla dost olmuştuk, kişiliğini bana giderek daha fazla gösteriyordu. Şifa mağaralarında olanlardan ve orada paylaştığımız derin duygusal aktarımdan bahsetmesek de benim yanımda daha rahat olduğunun farkındaydım.

"Randevu seni heyecanlandırıyor olmalı," dedim neşeli bir sesle. "Sanırım aradığımız kişi Lottie Sherwood."

Bana bakmak için başını kaldırdığında alnında masanın girinti kısmının bıraktığı bir iz vardı. "Hayatımın geri kalanını birlikte sadece bir saat geçirdiğim kadınlardan her-

hangi biriyle sürdürmeyi düşündüğümde, erken bir ölüm diliyorum.”

Gülüşümü örtmek için boğazımı temizledim. “*O kadar kötü olmadıklarından eminim, lordum.*”

Bana ciddi bir bakışla karşılık verdi. “Hiçbir fikrin yok. Bu gece gel ve kendi gözlerinle gör. İkimizin de kabul edemeyeceği şeyleri fark edeceksin.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Randevuna benim de gelmemi mi istiyorsun?”

Omuz silkti. “Onlar *gerçek* randevu değil. Gertie babasıyla geldi. Bu resmî bir görüşme. Asistanımı getirmem sorun olmaz diye düşünüyorum.”

Kralın eş bulma randevusuna mı katılacaktım? Bu bana tuhaf gelse de aynı zamanda ilgimi de çekmişti, yani buna hayır demem imkânsızdı.

“Pekâlâ, geleceğim,” dedim ayağa kalkarak.

Başını sallayarak bakışlarını siyah dantelli kırmızı ipek elbisemin üzerinde gezdirdi. “Biraz daha günlük giyinmen gerekebilir. Kiskanmasını istemeyiz,” dedi göz kırparak.

Bütün vücudumun ısındığını hissediyordum. Bana iltifat mı etmişti?

Gergin olsam da gülümsemeye çalıştım. “Elbette, lordum.”

Hafif bir reveransın ardından yanından ayrılıp kendi odama yöneldim. *Biraz daha günlük giyin.* Bu, çok güzel giyindiğim anlamına mı geliyordu, yoksa sadece öyle göründüğümü mü ima etmişti?

Tüm elbiselerim saray onayıyla dikilmiş, kralın temsilcisi olarak böyle giyinmem gerektiği söylenmişti.

Raife beni güzel bulduğunu mu söylemişti? Zihnim o ka-

dar karışmıştı ki odamın yerini geçirerek gittiğim yolu dönmek zorunda kalmıştım.

Yirmi dakika sonra, kollarımı dirseklerime kadar saran dramatik kollu lacivert ipek bir elbise giydim. İçimdeki moda Aşığı bu kıyafetin çok sıkıcı olmasına izin vermediği için kıyafetimi yeşil yüksek topuklu ayakkabılarla tamamladım. Kraliyetin bana sağladığı kıyafet ödeneği, her iki günde bir yeni bir elbiseye izin veriyordu. Sürekli terziye gidip yeni elbiseler seçiyor ya da kumaşlar beğenerek diktiriyordum. Haftanın en keyifli zaman dilimiydi.

Mutfaga adım attığımda yeni bir şefle karşılaştım.

Kaşlarımı çattım. “Brulier nerede?”

“Hasta annesini ziyaret etmek için Winding Meadow’a gitti. Önümüzdeki hafta dönecek. Tadımcı sen misin?” diye sordu beni dikkatle bir aşağı bir yukarı süzerek.

Başımı salladığımda önüme birbirinin aynısı iki tabak yemek koydu. Müstakbel eşlerin yemeklerini de tatmaya başlamıştım. Başka kimse öne çıkıp iş için başvurmadığına göre buna alışabilirdim. Kralın dediği gibi hiç kimse ölümle burun buruna olacağı bir işe meraklı değildi. Bu gerçeğe odaklanmamaya çalışıyordum.

Büyük et parçasını didikleyip köşesinden küçük bir dilim keserek çiğnemeye başladım. Önce taze fasulyenin ardından sosun tadına baktım. Bu kadınla tanışmak ve kralın randevularından birine katılmak için sabırsızlanarak bir sonraki tabağın tadımını yaptım. İki dakika bekledikten sonra tabakları alıp gülümseyerek mutfaktan çıktım.

“İyi akşamlar,” diyerek önümde oturan güzel kadını selamladıktan sonra krala reverans yaptım. Lottie beyaz dantel süslemeli, şeftali rengi bir balo elbisesi giymişti, dalgalı

parlak sarı saçları yanlardan örülmüştü. Nefes kesici görünüyordu. Bir anlığına içimde büyüyen kıskançlığa anlam veremedim.

Tabağı önce onun, sonra da kralın önüne koyarak yerime doğru ilerlediğimde kendi tabağımın oturacağım yerde hazır beklediğini fark ettim.

“Bu benim kişisel asistanım Kailani,” dedi Lottie’ye bakarak. “Onun da bize katılmasının iyi olacağını düşündüm. En çok zaman geçirdiğim kişilerden biri olduğu için tanışmanızı istedim.”

Lottie’nin yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi ama kısa sürede parlak bir gülümsemeye dönüştü. “Elbette. Merhaba, Kailani.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Lottie. Satranç oynamayı sevdiğini duydum.” Boğazımda bir kuruluk oluştuğunda suyumdan bir yudum aldım.

Başını sallayarak çatalı etine saplarken kral bir yeşil fasulyeyi dudaklarına götürdü.

“Zihnimi canlı tutmak hoşuma gidiyor,” dedi.

Mideme bir kramp girdiğinde içime aniden büyük bir korku doldu.

Boğaz kuruluğu. Kramplar.

Kral taze fasulyenin ucunu ısırarak üzereyken hızla ayağa kalkarak sandalyemi düşürdüm. Öne doğru uzanıp çatalı elinden alarak yere fırlattım. İkisinin tabaklarına uzanarak aynı hareketi tekrarladım.

“Neler oluyor?!” Lottie bağırırken ben acı içinde kıvranıyordum. Boğazım düğümlenmiş, midem jilet sindiriyormuş gibi hissediyordum. Ölmek üzere olduğumdan emindim.

Lottie o anda farkına varmış gibi ayağa kalkıp odadan çıkarken, “Zehir!” diye bağırıyordu.

Krala baktığımda yüzündeki korku ve acı kalbimin paramparça olmasına neden oldu.

“Olamaz,” diye nefes vererek beni kollarına almak için ıleri atıldı. O an duygularını hissettim. Ailesinin ölümünü izlemenin tüm travmasını yeniden yaşıyordu. Ölen ben olsam da onun için endişelenmem fazlasıyla tuhaftı.

“Sorun yok.” Uzanarak elimle gözünden süzölen bir damla yaşı sildim.

Gözünün yaşarmasına şaşırmış gibi hızla gözlerini kırpiştırdıktan sonra başını salladı. Bir elini karnıma koyduğunda çenesini sıkıldığını gördüm. “O *kaltak* benim himayem altındaki bir kişiyi daha alamayacak,” dedi.

Bir anda midemdeki kramp ve boğazımdaki yanma hissi kaybolmuştu. Kralın yüzü kızardığında öğürmeye başlayarak arkaya doğru düştü.

“Raife!” Çığlık atarak doğruldum ve üzerine atıldım. Yüzü nefes alamıyormuş gibi moranırken söylediklerini hatırladım. Kraliçe Zaphira tarafından zehirlenen önceki çalışanlarını neden hiç kurtarmadığından bahsetmişti. Eğer zehir tatsız ve kokusuzsa o kişiden ne kadar zehir alacağını tahmin etmek çok zordu. Muhtemelen yarısını alması gerekirken aptal zehrin tamamını benden almıştı.

“Bunu neden yaptın?” Göğsüne vururken panik içinde gözlerimden yaşlar süzöldü. “Geri ver onu. Aldığın zehri bana geri ver,” diye yalvarıyordum. Sanki zehri vücuduma geri çekebilecekmişim gibi terli avuçlarını kavradım.

Göğsüm sıkışıyor, midem yanıyordu, yaklaşan korkunç sonun düşünceleri beni dehşete düşürüyordu. Bunların benim değil, onun düşünceleri olduğunu biliyordum. Heyecanlandığını hissettiğimde şaşırmadım.

Ölmek istiyordu Bunu itiraf etmiyor olsa da acının dinmesini, her gün kraliçe tarafından zehirleneceği anı beklememek istiyordu Tüm bunları geride bırakarak cennetteki ailesine katılacağı için heyecanlanmıştı

() an içgüdüsel bir hissin devreye girdiğini hissettim Üzerine oturarak bacaklarımı beline doladım ve göğüs kompresyonu yapmaya başladım. Elf iyileştirmesinin süslü ve büyüdü tarzına benzemese de insan dünyasında faydalı bir yöntemdi. Eğer yüzü morarmışsa, bu nefes alamadığı anlamına geliyordu, bu durumda onun yerine nefes almak zorundaydım. Onu kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Ölmesine asla izin veremezdim.

Öne doğru eğilerek dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve burnunu parmaklarımla sıkıştırarak nefesimi verdim. Sanki omurgama yıldırım düşmüş gibiydi; sırtımdan bir elektrik akımının geçtiğini hissettim ve ağzına verdiğim nefes... mordu. Ne kadar uğraşsam da ciğerlerine doldurmaya çalıştığım hava dışarı sızıyordu. Mor nefesin bir kısmını içime çekerek nefesimi tuttuğumda öksürmeye başladı. Rengi yavaş yavaş normale dönmeye başlıyordu.

Gözlerini kocaman açmış, üzerinde oturan bana şaşkınlıkla bakıyordu.

“Seni aptal adam!” Göğsüne vurarak çılgılık attım. “Öldüğünü sandım!”

Elimi tuttuğunda bakışlarını yavaşça üzerime yönetti. “Ölmüştüm. Ve eğer üzerimden kalkmazsan vücudumun sana şu anda ne kadar canlı hissettiğimi göstereceğinden eminim,” dedi kasıklarına bakarak. Üzerinde oturuyordum. Kızardığımı fark ederek kendimi yanına doğru devirdim.

Doğrulup kollarını dizlerinin üzerine koyarak parmaklarını saçlarında gezdirdi.

“Neden yaptın?” diye sordum. “Bunu... Bunu yapmamalıydın. Özellikle de benim için.”

Onun hayatı benimkinden çok daha değerliydi.

Bana uzun bir süre baktıktan sonra konuşmak için ağzını açtığı anda mutfak kapıları açıldı. Gelen Bayan Tirth'ti. “Şef kaçtı. Lottie zehirden bahsetti. Herkes iyi mi?”

Telaşlı bakışlarını benden krala yöneltti.

Raife yumruklarını sıkarak ayağa kalktı. “Nereye kaçtı?” diye hırladı.

Bayan Tirth zorlukla yutkunarak, “Bahçelere, lordum. Birkaç dakika önce,” diye cevap verdi.

Raife ikimizi de öldürmeye çalışan şefi kovalamak için yemek salonundan çıkıp mutfaklara doğru ilerledi.

O anda zihinsel bir çöküş yaşadığımı hissettim. Az önce yaşadıklarımı düşünürken göğsüm hıçkırıklarla sarsılıyordu.

“Ah canım.” Bayan Tirth yanıma çömelerek ayağa kalkmama yardım etti. “Seni iyileştirdi mi?” Yaşıyor olmama şaşırmıştı.

Başımı salladım.

Sonra da ben onu iyileştirdim sanırım demek istesem de diyemedim. O mor nefes her neyse çok ürkütücüydü ve olanları tam olarak algılayamayacak kadar sarsılmıştım.

“Saçına ne oldu?” dedi saçlarımı okşayarak.

Kaşlarımı çattım. Ne demek istediğini anlamamıştım. Aniden kahverengi saçlarımın arasındaki kalın beyaz saç tutamını fark ettim.

Bu durum beni aşıyordu. Başımı sallayarak tekrar ağlamaya başladım.

“Ah, canım. Tamam, sorun yok.” Beni kucakladığında tatlı teyzemi hatırladım. Onu ve onun kocaman, güçlü sarı-

lışlarını ne kadar özlemiştim. şu anda ne yaptığını ve benim için endişelenip endişelenmediğini merak ediyordum. Az önce ölüme ne kadar yaklaştığımı bilseydi perişan olurdu.

Bayan Tirth beni odama götürdüğünde elbisemi çıkarıp sıcak bir duş aldım. Daha sonra kısa mavi saten bir gecelik giyerek, kafamı dağıtmak için pencere kenarında kitap okumaya karar verdim. Bilimi ve matematiğı sevsem de böyle zamanlarda sadece aşk romanı okumayı tercih ediyordum. Neyse ki kralın kütüphanesinde kız kardeşlerinden ve annesinden kaldıklarını düşündüğüm birçok aşk romanı vardı.

Gözüme kestirdiğim kitap J.Hall'a aitti. Melek adı verilen düşmüş kanatlı bir varlık ve onun ruh eşi olan sevgilisi hakkındaydı. Kapağındaki kabartmalı altın tüyü okşarken kapımın çalınmasıyla irkildim.

Kitabı yerine bırakarak kapının altından itilen beyaz nota doğru yürümeye başladım.

Açarken nefesimi tuttum.

Bu diğerlerinden daha uzun bir nottu, okumak için kanepeye geri döndüm.

Uyarım iyisindir Dinleniyor olacağını düşündüğüm için seni uyandırmak istemedim.

Beni kurtardığın için teşekkür ederim.

Lottie kesinlikle olmaz. Bayan Tirth'e sürekli zehirlenme korkusuyla yaşayamayacağını söylemiş.

Yarın yazı tahtamıza geri dönelim mi? Yaşlılar sabah ilk iş bir toplantı istiyor.

-Raife

Notu düşünürken zihnimde bazı kelimelerin altını bir kez daha çizdim, *umarım iyisindir*. Yüzlerce yıl geçse de borçlarımı ödemek için krala hizmet edeceğim ve onun bu kadar iyi bir adam olduğunu keşfedeceğim aklıma gelmezdi. Krallar herkesten üstünmüş gibi davranan ve fikrini söylemene asla tahammül edemeyen pislik, zengin piçlerdi. Raife onlardan farklıydı. Benim görevim ona bir eş bulmaksa, *lanet olsun ki* bunu yapacaktım. Konseyin savaşını desteklemesinin ne kadar önemli olduğunu daha iyi anlamaya başlamıştım. Kraliçe, müstakbel karısı ve çocuklarının peşini bırakmaycaktı. Raife ve ordusunun kraliçenin sonunu getirme şansı varsa, ona bu konuda elimden geldiği kadar yardım edecektim. Bu Nightfall'u kısa süreliğine kaosa sürükleyecek olsa da aklı başında oğullarından birinin başa geçmesine yardımcı olacaktı. Ailenin psikopatı olan en büyük oğlu birkaç ay önce Ejderha Kralı Drae Valdren tarafından öldürülmüştü. Geriye herkes tarafından sıradan görünen altı oğlu kalmıştı ve canavar annelerine hiç benzemiyorlardı.

Neredeyse hiç uyumadım. Uyumak yerine tonlarca fikir üretmişim. İyice düşünüp tarttıktan sonra üç tanesinde karar kılıp onları en güzel el yazımıla kâğıda döktüm.

1. Perilerin yaptığı gibi Raife'nin bir tür çeyiz karşılığında, hiç görmediği soylu bir kadınla yapacağı görücü usulü bir evlilik.
2. Archmere'deki tüm kadınların katılacağı büyük bir balo. Kral bütün gece dans ettikten sonra en güzelini seçer, ertesi gün ona evlenme teklif eder.
3. Son olarak, tamamen umutsuz bir fikir olsa da sahte bir evlilik. Bir arkadaşı ya da eski bir sevgilisi, konseyi vâris

sahibi olma yolunda kararlılıkla ilerlediğine ikna edebilmesi için kralla evlenecek. Bu durumda Dara bir seçenek olabilir mi?

Ertesi sabah, kolsuz bağcıklı korseli mavi kadife bir elbise giyerek fikirlerimin yazılı olduğu parşömeni gururla ellerime aldım. Konseyle toplantımıza beş dakika kalmıştı. Onların anlatacaklarını dinledikten sonra Raife'yle baş başa kalıp fikirlerim ve onun hangisini beğenebileceği hakkında tartışabilmemiz için gerekli süreyi ayarlamıştım.

Mutfaka uğradım. Personellerin hepsi yoğun bir çalışma içerisindeyken, Bayan Tirth kaşlarını çatmış öylece duruyordu. Herkesin suratı asık, ruh hali düşük görünüyordu. "Bugün oruç tutmaya karar vermiş," dedi.

Mideme bir kramp girdi. Raife yemek yemekten korkuyordu. Dün gecedен sonra yeniden zehirlenmektense aç kalmayı tercih ettiği için onu suçlayamazdım.

Kaşlarımı çattım. "Ne tür bir zehrin kullanıldığını biliyor muyuz?"

Başını salladı. "Kraliçenin özel karışımı. Tatsız ve koksuz bir zehir. Etkisini göstermesi en az beş dakika sürüyor."

Bir elma alıp ısırıldığında kahvaltıda sadece biraz meyve yemeye karar verdim. Zehir elmanın içine enjekte edilmiş olamazdı, değil mi?

İlk ısırığının ardından zehrin enjekte edilmiş *olabileceğini* düşünerek elmayı çöpe attım. "Şef Brulier ne zaman dönecek?" diye sordum.

Bayan Tirth omuz silkti. "Annesi ölüm döşeginde. Yaşlı bir kadın, yapabilecek bir şey yok."

Şef Brulier güvendiğim tek şefti.

“Pekâlâ () dönene kadar ikimizin tüm yemeklerini ben yapacağım.” diye bilgi verdim

Mutfak personelinin yarısı şaşkınlıkla bana döndüğünde Bayan Tirth kaşlarını çattı. “Sen yemek yapabiliyor musun?”

Omuz silktim. “Teyzemi ve kendimi bunca zaman doyurabildim. Ne kadar zor olabilir ki? Bir sonraki emre kadar hepiniz izinlisiniz!” diye ilan ettim yüksek sesle.

Bir süre duraksadıktan sonra endişeyle Bayan Tirth’e baktılar.

“Emri duydunuz.” Raife’nin gür sesi arkamdan geldiğinde hafifçe sıçradım.

Ellerindeki işi bırakıp mutfaktan çıkmaya başladılar. Bayan Tirth bunun özel bir an olduğunu fark ederek mutfaktan çıkmayı tercih etti.

“Gerçekten yemek yapabiliyor musun?” diye sordu Raife.

Büyük bir zevkle ona dönerek yüzüne baktım. Yüksek yakalı gri ipek bir tunik giymiş, saçlarını ensesinde topuz hâlinde toplamıştı. Gözlerinin altında uykusuzluğunu belli eden koyu renkli torbalar vardı.

“Bir kralın damak tadına uygun olmasa da güveç ve küçük atıştırmalıklar hazırlayabilirim. Bizi zehirlemeden doyurabilirim.”

Elini çenesine götürdü. “Bulaşık yıkamaktan nefret ettiğini sanıyordum?”

Başımı salladım. “Ediyorum. Bulaşıkları ben yıkamaya-
cağım için temizlik konusunda yardıma ihtiyacımız olacak.”

Dudaklarında bir sırıtiş belirirken bakışlarını elbisemde gezdirdi. Bunu yaptığında vücuduma bir sıcaklık yayılmıştı. Sıcaklığın zehir enjekte edilmiş elmadan değil, uyarılmadan kaynaklandığını umdum. Ona dün gece neler yaşandığını,

mor renkli nefesle iyileşme olayının tam olarak ne olduğunu, basit gri ipek bir tuniğin içinde neden bu kadar yakışıklı göründüğünü sormak istiyordum...

"İyi misin?" Bana doğru uzanarak parmağının tersini boynumdan köprücük kemiğime doğru gezindirdi.

Hareket edemiyor, tenimdeki dokunuşlarının altında eriyordum.

Ne yaptığının farkına varmış gibi elini aniden geri çekti.

"Boğazım hâlâ biraz acıyor."

Başımı salladım. "Ben iyiyim, en azından fiziksel anlamda."

"Peki duygusal anlamda?"

"Tam bir enkaz," dediğimde Raife kahkahalara boğuldu.

Lanet olsun, bu sese bayılıyordum. Bulaşıcı kahkahası karşısında gülümsemeden duramadım.

"Al benden de o kadar," dedi bakışlarını çöpteki elmaya çevirerek.

Saçlarımdaki beyaz tutamı enseme birleştirdiğimde Raife ona dokunmak için uzandı.

"Dün gece kütüphanedeydim, travmatik olayların saç beyazlatabileceğini okudum," dedi.

"Öyle mi?"

Başını salladı. Saçımı topuz haline getirip beyaz tutamı göremeyeceğimiz şekilde bir kenara sıkıştırdım.

"Konsey bekliyor," dedim. Mor nefesin ne olduğunu sormak istesem de cevabını duymaya henüz hazır değildim. Onu iyileştirmeyi başarmış mıydım? Gerçekten böyle mi olmuştu? Çünkü eğer öyleyse gerçekten korkmaya başlamıştım ve artık bunu düşünmek istemiyordum.

Başıyla onaylayarak beni mutfaktan çıkarmak için elini sırtıma koydu ve önden gitmemi işaret etti. Arkamı dönerek

karşımdaki küçük alana baktım "Mutfağın her giriş ve çıkışına en güvendiğin adamları yerleştir. Mutfaka bulaşıkçıyla benim dışımda hiç kimse girip çıkmayacak //İç kimse Buna Bayan Tirth de dahil. Bu mutfak artık benim." Bayan Tirth'ı sevsem de artık hiç kimseye güvenmiyordum.

Kaşlarını çatı, endişeli görünse de başıyla onayladı.

Konseyle yaptığımız toplantı düşündüğümde daha yoğun geçti.

"Yeni bir suikast girişiminin yapıldığını duyduğuma üzuldüm," dedi Haig. "Ancak bu Nightfall Kraliçesi tarafından öldürülmemek için evlenip çocuk sahibi olmanız gerektiğinin bir kanıtı."

Raife burun kemiğini ovuşturarak, "Elimden geleni yapıyorum," dedi.

"Gerçekten yaptığınızı düşünüyor musunuz?" diye sordu Aron. "Çünkü görüştüğünüz kızların anneleri ikinci bir randevuya davet etmek üzere aramadığınızı söyledi."

Raife bana yalvaran gözlerle bakarken elimi fikirlerimin yazılı olduğu parşömene attım. "Beyler, aslında elimde bu konu için oluşturduğum kısa bir liste var. Toplantıdan sonra üzerinden geçeceğiz. Hayatınızın geri kalanını birlikte geçireceğiniz kadını seçmek o kadar kolay bir şey değil. Evli olduğunuz için bunu anlamanızı bekliyorum," dedim yüzük parmaklarındaki girdaplı elf yüzüklerine bakarken.

Raife'nin yalanın kokusunu alabildiğini bilsem de bunu umursamayacağından emindim.

Konse üyeleri koltuklarında kıpırdanmaya başladı. "Haf-

ta sonuna kadar bir evlilik teklifi istiyoruz. Gelecek ay bir doğun, gelecek yıl da bir vâris bekliyoruz. Dediklerimi anladın mı, evlat?" diye sordu Haig şefkatli bir bahanın sesiyle.

Raife iç çekti. "Anladım."

Tanrım. Araya çılgılık çılgılığa ağlayan bir bebek girmeden önce âşık olmak, kırlarda dolaşmak ve birbirini tanımak için çok kısa bir süreydi. Doğruyu söylemek gerekirse; çocukları çok severdim, bebekler yeni bir hayat ve mutluluk gibi kokardı. Aynı zamanda tüm gününüzü ve gecenizi zapt ederlerdi. Bir bebeğiniz olduktan sonra hayatınız asla eskisi gibi olmazdı. Dünyaya bir bebek getirmeden önce kocamla en az beş yıl baş başa kalmanın keyfini çıkarmak isterdim.

Zavallı Raife.

Tüm yaşantısı konsey, krallık ve bu hayat tarafından belirlenmişti.

Konsey bize iyi günler dileyip odadan çıktıktan sonra Raife arkalarından kapıyı kilitledi.

Bana dönerek bakışlarını parşömene dikti. "Kısa bir liste oluşturduğun demek."

Omuz silkerek, "Yani evet, tamamen yalan sayılmaz. Kısa bir fikir listesi oluşturduğum," dedim uzatarak.

Parlak gözlerle üzerindeki yazıları okurken bakışları parşömenle benim aramda gidip geliyordu. Gözlerini bana dikerek alt dudağını çiğnerken çenesini ovuşturdu. "Ne yapmaya çalıştığını anlamış olabilirim, Lani."

Bu takma ad vücudumun tepeden tırnağa ürpermesine neden oldu.

Lani. Bu teyzemin ve yakın arkadaşlarımdan bana seslenme şekliydi.

"Sen olsan hangisini tercih edersin?" Öne doğru eğildi-

gimde, parmağının en umutsuz seçenek olduğunu düşündüğüm üçüncü seçeneğin üzerinde gezindiğini gördüm.

Sahne evlilik.

“Bence bu süslü balodan sonra son çare ayrıca-”

“Süslü bir balo ya da zahmetli bir şey istemiyorum. Sadece evlenmek, konseyi susturmak ve tüm dikkatimi savaşıma vermek istiyorum.”

Gerçek aşk seçeneğini umursamamış olması kalbimi acıttı. Büyük bir baloyu planlamak da eğlenceli olabilirdi.

Başımı salladım. “Pekâlâ. Böyle bir anlaşmayı kabul edeceğini düşündüğün güvenilir bir tanıdığın var mı? Mesela Dara?” Bunu söylemek canımı yakıyordu. Nedenini bilmesem de metresini deli gibi kıskanıyordum.

Yanakları kızardı. “O eş olacak biri değil.”

Rahatladığımı gizlemeye çalışıyordum. “Aklında başka biri var mı?”

Bakışlarını uzun süre bana diktikten sonra parşömeni bırakıp elime uzandı. “Sen,” dediğinde donakaldım.

“Ben mi?”

Başıyla onayladı. “Bütün gün birlikte olduğumuz için konsey bu durumdan şüphelenmeyecektir. Bunun yanı sıra sen benim en iyi arkadaşımsın. Seninle vakit geçirmekten keyif alıyorum.”

En. İyi. Arkadaşı. Kalbime bir bıçak saplamıştı. Hissettiğim acıyı hissetmesinden korktuğum için hızlıca geri çekildim. “Ah,” dedim ayağa kalkıp odada volta atmaya başlarken.

Neler oluyor?

“Volta atıyorsun,” dedi gözlemlerinin ardından.

"Çünkü E-11 Kralı'yla sahte bir evlilik yapmak üzere olduğumu sındırmeye çalışıyorum," dedim hızlıca.

Başını eğdi "Tabii ki maaşın artacak. Her şey inandırıcı olmak zorunda. Nightfall Kraliçesi'yle savaşırken konseyin bunu öğrenerek desteğini çekmesine izin vermem."

Maaşımı artırmak. Ücretli bir pozisyon. Ah, kalbime sapladığı bıçağı biraz daha derine itiyordu.

"Hâlâ bir cevap alamadım." Sesindeki sabırsızlığı duyabiliyordum.

"Çünkü hâlâ sındırmeye çalışıyorum." Odada tur atıyor, attığım adımlarla halıyı aşındırıyordum.

Kralla sahte bir evlilik yapacaktım. Sahte evliliğimize öpüşmek, yatağı paylaşmak gibi şeyler de dahil miydi? "Bu evliliği tam anlamıyla yaşayacak mıyız?" diye sordum yanaklarımın kızardığını hissederken.

Şaşırmış görünüyordu. "Hayır, bu sahte bir evlilik. Kapatılı kapılar ardında yaşananlar kimseyi ilgilendirmese de el ele tutuşmak ve ara sıra öpüşmek inandırıcılık açısından gerekli olabilir."

En. İyi. Arkadaşı.

Daha önce onunla öpüşmeyi hayal ettiğim olmuştu, bana *en iyi arkadaşı* olduğumu söylemeden önce. Artık sadece ölmek istiyordum. Empati kuran o değil de ben olduğum için minnettardım.

"Seninle sahte bir evlilik yaptığım için maaşımın artması tuhaf hissettiriyor. Ben bir fahişe değilim," dedim yüzüne bakarak.

Keskin bir bakışla karşılık verdi. "Öyle olduğunu düşünmüyorum, *asla* düşünmem. Sadece anlaşmamızı senin için çekici bir hâle getirmeye çalışıyorum."

“Ne kadar bir süreden habsetiyorsun?”

“Çoktu çoktu bunu mu düşünüyorsun?”

“Kraliçeyi alt edene kadar. Embergate Kralı’nı bana katılmaya çoktan ikna ettim. Sırada Lucien Thorne ve Axil Moon var.”

Vay canına, Ejderha Kralı’nın desteğini kazanmış, şimdi de Peri Kralı ve Kurt Kralı’yla mı görüşecekti? “Kraliçeyi hep birlikte mi alt etmeyi düşünüyorsun?” Şaşkındım.

Başını salladı. “Onu yenmenin tek yolu bu. Aksi takdirde hiçbir şansımız olmaz.”

Haklıydı. Diğer kralları da işin içine katmayı planladığını öğrendiğimden beri savaş çalışmaları konusunda kendimi daha emin hissediyordum.

“İstediğim tek şey teyzemin iyileşmesi,” diye ağzımdan kaçırdım. “Daha yüksek bir maaş değil. Teyzemi kurtarmayı, onu iyileştirmeni ve burada bir eve yerleştirmeni istiyorum. Eğer Nightfall’la savaşacaksanız teyzemin o sırada orada kalmasını istemiyorum.”

Ayağa kalktı. “Elbette. Onu daha önce iyileştiremediğim için özür dilerim.”

Elbette mi? Bu kadar mıydı? Başka ne isteyebilirdim diye merak ettim.

“Konsey gelecek yıl bir vâris beklediklerini söyledi.” Kızardım.

Başını salladı. “Onlara denediğimizi söyleyeceğim. Ancak yarı insan olmandan dolayı birkaç yıl gebe kalamadığın için suçlanabilirsin.”

Aman Tanrım, tüm bunları gerçekten kabul ediyor muydum?

Raife masanın yanından geçip iki elimi avuçlarının içine aldı. “Kailani, kraliçe beni on dört yaşında yetim bıraktığın-

dan beri intikam almaya yeminliyim. Annem, babam, Trini, Raelin, Dane, Akara, Gwen ve Sabe için adalet istiyorum "

İsimlerini duymak gözlerimin dolmasına neden olmuştu. İçindeki duyguların dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum. Bu konudaki heyecanını, kraliçeye karşı duyduğu öfkeyi, bana karşı duyduğu koruma içgüdüsünü ve hayranlığını.

Ellerini hızla çekerek boğazını temizledi. "Bana bu iyiliği yaptığın takdirde senden hiçbir şeyi esirgemem. Hayatım boyunca her isteğini yerine getireceğim. Lütfen, Lani."

Vay canına. Bana yalvanyordu.

Yani evlenecek, kraliçeyi alt ettikten sonra da boşanacak mıydık? Yirmili yaşlarımı geçirmenin daha berbat yolları vardı.

"Kabul ediyorum, Raife. Yapacağım. Senin ve ailen için."

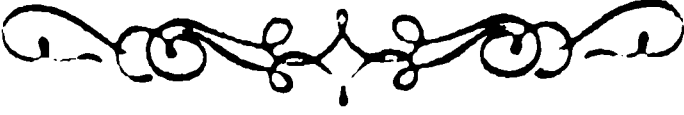
Sırtarak öne atıldı ve beni kucakladı. Kucaklamasına devam ederken kollarını bacaklarımın arasına dolandırarak beni havaya kaldırdı ve bir tur döndürdü. Raife'nin içini kaplayan sevinç duygusu bedenime doluşurken içimi sonsuz bir mutluluk kapladı. İşte bu empat olduğum için şükrettiğim bir andı. Başka birinin mutluluğunu hissetmek olağanüstü bir histi.

Beni yere indirerek elini büyük bir heyecanla masaya vurdu. "Haydi bakalım, önce düşünümüzü sonra da savaş planlama vakti."

Her gelinin duymak isteyeceği bir şey olmasa da ben razıydım.

5. BÖLÜM

Hayatınızın şu anki durumuna nasıl geldiğini hiç merak etmiş miydiniz? Raife'nin konseyle toplandığı odanın önünde dururken, hayatımın bu noktaya nasıl geldiğini merak ediyordum.

Parmaklarımı yüzük parmağımdaki Elf altınının etrafında gezdirdim. Terziden yeni gelmiş, ona sahte düğünümüzde giyeceğim sahte gelinliğimin tasarımını anlatmıştım. Kulağımı dayadığım kapının arkasından Haig'in, "O yarı insan, zayıf. Bizim için bir yük!" diye bağırdığını duydum.

Yüzümü buruşturdum.

Raife hırıliyordu. "Müstakbel karım ve kraliçeniz hakkın-da böyle konuşmayın."

"Lordum, ben sadece insan soyunun baskın hâle gelmesi durumunda sahip olduğunuz çocukların yeteneklerinin tehlikeye girebileceğini anlatmak istemişim."

Raife, "O bir empat," dediğinde odadaki nefesler kesildi. *Benim sırrım olan gerçeği herkesin önünde açıklaması boğazımı düğümledi.*

"Emin misin?" Haig'in sesindeki şaşkınlığı duyabiliyordum.

"Zekâma hakaret etme," dedi Raife.

"Kralın gerçekten de nişanlanmış olmasına odaklanalım," diye araya girdi Foxworth. "Bu iyi bir haber. Peki, düğün ne zaman?"

"Önümüzdeki ay Evlenmek için sabırsızlanıyoruz," diye ekledi Raife.

Aslında kraliçeyle savaşmak için sabırsızlandığını söylüyordu

(Adadan derin bir kıkırdama duyuldu. Konuşana kadar kim olduğunu anlayamamıştım. "Bütün irkilmeler ve uzun uzun bakışmalar Aşık olduğunu anlamıştım," diye ekledi Greylin. Söylediklerinin doğru olmasını umarak kızardım.

Raife boğazını temizledi. "Ne diyebilirim ki. O çok güzel, akıllı ve bir hayal arkadaşında aradığım tüm özellikleri taşıyan bir kadın."

Ah, şu an yalanın kokusunu alabilmeyi ne kadar da isterdim!

"Yarın bir nişan töreni düzenlemeliyiz. Halk kararını verdiğini öğrenince çok heyecanlanacak. Belki annelerden gelen günlük soru yağmurları da böylece sona erer," diye ekledi Haig hafif bir kızgınlıkla. Kızların anneleri Haig'i her gördüklerinde Raife'nin kararını mı soruyorlardı? Kendimi bir anlığına kötü hissettim.

Nişan töreninin ertesi gün gerçekleşmesi kulağa biraz erken gelse de Raife hemen kabul etti. "Organizasyon sorumluma her şeyi hazırlamasını söyleyeceğim."

Sandalyenin geriye doğru kayma sesini duyduğumda kapıdan uzaklaştım. Ellerimdeki notlar ve kralın geri kalan gününün yazılı olduğu programla kapıya uzak olan duvarın önüne geçtim. Kapı açıldığında beni gören ilk kişi Haig'di.

Beni kuşku dolu gözlerle tepeden tırnağa süzerken parmağımdaki yüzüğe bakarak yüz hatlarını yumuşattı.

"Tebrikler, Kailani. Düğünü dört gözle bekliyoruz."

Heyecanlı bir yeni gelin gibi davranmaya çalışarak gü-lümsedim. "Teşekkür ederim, efendim."

Odadan çıkan diğer konsey üyeleri de tehrriklerini sunup, uzun kordondan geçerek kalenin henüz keşfetmediğim bir bölümüne gittiler

Raife önümde durarak bakışlarını lavanta rengi, derin kırmızı yakalı ve transparan kollu elbiseme dikti. "Foxworth ve Greylin bu konuda hemfikir," diye fısıldadı. "Ama Haig ve Aron'u ikna etmemiz gerekiyor."

Sertçe yutkundum. "İkna mı?"

Raife başını sallayarak, "Anla işte, birbirimize gerçekten aşık olduğumuza," dedi.

Doğru.

Saçlarımı omzumun üzerinden geriye doğru atarak, "Övünmek gibi olmasın ama üst sınıftayken tiyatro dersinde en başarılı öğrenci bendim," dedim.

Raife sırttı. İnanılmaz yakışıklı görünüyordu. "Üst sınıftayken ben de tiyatro dersi almıştım. Oldukça başarılıydım."

"O hâlde oyun başlasın," dedim ona meydan okuyarak.

Uzanarak parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Avucumun içini yavaşça okşarken göğsümün ve yanaklarımın ısındığını hissediyordum.

"Öğle yemeği yiyelim mi, sevgilim?" diye mırıldandı oyunculuk yeteneğini anında devreye sokarak. Midemin altüst olduğunu hissediyordum.

Sesimin çatlamasından korktuğum için başımı sallamakla yetindim. Burnu siğilli bir trolle sahte bir evlilik yapmak mükemmel bir oyunculuk gerektirirdi. Raife Lightstone'a âşıkmişim gibi davranmak çok da zor değildi.

Raife ben ögle yemeğimizi hazırladıktan sonra bulaşık-ları yıkama ve 'güvenli' mutfagımıza başka birini sokmanın riskli olduğu konusunda ısrar etti.

Kaşlarını çatarak tabakları lavaboya doldurdum. "Sen kralısın. Hayatında hiç bulaşık yıkadın mı?" diye sordum.

Omuz silktti. Kırli tabağı bir eline alarak fırçaya baktı. "Bu şatodaki en eğitimli adamım. Bulaşık yıkamak ne kadar zor olabilir ki?" Sabun kalıbını eline alarak tabağın üzerin-de küçük daireler çizmeye başladığında, yiyecek artıklarının sabuna bulaşmasına neden oldu. Güldüğümü gizlemeye çalışsam da çıkan ses yüzünden Raife'nin ters bakışlarına maruz kaldım.

"Özür dilerim, aşkım." Takma adlara alışmaya çalışıyordum. Raife'yle yalnızken bile birbirimize deli gibi âşık nişanlılar gibi davranmamız gerektiği konusunda anlaşmıştık, böylece rollerimize daha hızlı uyum sağlayacaktık. "Önce sabun fırçaya sürülür, sonra fırça tabağa sürtülür ve dairesel hareketlerle iyice köpürtülür."

Kaşlarını çattı. "Bir şeyleri yapmanın birden fazla yolu vardır."

Başımı sallayarak, "Evet ama sabunu temiz tutmanın tek yolu bu," dedim.

Akan suyu bana doğru sıçratması çığlık atarak geriye doğru sıçramama neden oldu. "Çok bilmiş biri gibi davrandığında çok seksi oluyorsun," dedi aniden.

Heyecanlandım. Bu rol yapmanın da ötesinde değil miydi?

En iyi arkadaşı, bana en iyi arkadaşı olduğumu söyledi, diye hatırlattım kendime.

"Elimden geleni yapıyorum." Nasıl tepki vereceğimi bilemediğim için şirin bir şekilde omuz silktim. Raife

Lightstone'un bana seksi dediğini duymak, vücudumdaki sıcaklığın başka bir yere yönelmesine neden olmuştu.

Raife bakışlarını bana doğru kaydırdı. "Bu son dakika nişan organizasyonu senin için sorun olur mu? Sana soracak vakti bulamadığım için üzgünüm."

Çok düşünceli davranıyor, düşüncelerimi önemsiyordu. Başımı salladım. "Hayır ama ne giyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok."

Raife kıkırdadı, giyinmekten ne kadar hoşlandığını biliyordu. "Neden günün geri kalanını Samarah'ya gidip elbisenin tasarımını ve kumaşını seçmekle geçirmiyorsun?"

"Ciddi misin?" Sevinçten sesim çok tiz çıkmıştı.

Başını salladığında öne atılıp parmak uçlarıma basarak yanağına küçük bir öpücük kondurdum.

Vücudunun sertleştiğini hissettiğimde terziyi aramak üzere hızlıca mutfaktan çıktım. Krallığı ya da en azından Raife Lightstone'u etkileyecek bir elbiseye ihtiyacım vardı.

Ertesi gün koşuşturmalı geçmişti. Nişandan bir saat öncesine kadar toplantılarımız ve hasta ziyaretlerimiz vardı. Etkinlik, başaşçının yokluğunda bunu yapma onuruna sahip olmaktan mutluluk duyan yerli bir şirket tarafından organize edildi. Raife'yle etkinlikte yemek yemenin çok riskli olduğu ve karnımızı etkinlikten önce doyurmamız gerektiği konusunda hemfikirдик.

"Artık hazırlanmam gerekiyor," dedim.

Parşömenleri incelerken başını salladı. "Nişanda görüşürüz, sevgilim."

Bu gösterinin tabaklarını toplayan uşakın varlığından kaynaklandığını bileen de bana 'sevgilim' diye hitap ettiğini duymak midemde kelebeklerin uçupmasına neden oldu

Odama döndüğünde Samarah'nın giyinmeme yardımcı olmak üzere bekleyen iki yardımcısıyla karşılaştım

Hızlıca odaya girerken, "Çok teşekkür ederim," dedim.

Devasa, koyu mor elbiseyi bana giydirmeleri için hızla iç çamaşırlarıma kadar soyundum.

Korseli sırt kısmını bağlamaya başladıklarında gözlerimi olağanüstü buncuk iççiliğinden almakta zorlanıyordum. "Bütün gece uğraşmış olmalısınız," diye mırıldandım büyük bir hayranlıkla.

İçlerinden biri esneyerek başını salladı. "Samarah uyuyor. Birazdan biz de dinleneceğiz."

Uzanarak ikisinin de elini tuttum. "Teşekkür ederim. Siz gerçekten minnettarım."

İkisi de bana gülümsedi. "Elbette, Kailani. Bu bizim için bir onurdur."

İşlem tamamlandıktan sonra gümüş topuklu ayakkabılarımı giyerek saçlarımı örmeleri için oturdum.

Kapı çalındığında hizmetçilerden biri kapıya yöneldi.

"Kraldan gelen bir hediye," dedi tanıdığım bir erkek sesi.

Raife bana hediye mi göndermişti?

Bakışlarımı kapıya yönelttiğimde Raife'nin güvenilir okçulardan birini gördüm. Samarah'nın yardımcısı hediye ondan alarak bana getirdi.

Soluk mavi ipekle sarılmış olan hediye açtığımda güzel bir cam şişe parfümle karşılaştım.

Üzerinde bir not vardı.

Bu kokunun sana çok yakışacağını düşündüm. -Raife

Bu romantik jest karşısında heyecanlanmıştım. Saçıma ören kızlar notu gizlice okumuş olmalılardı ki biri iç çekti. “Çok şirin.”

Gülümsedim. Hediyeinin ve bu kokuyu tenimden alma arzusunun gerçek mi, yoksa oyunun bir parçası mı olduğundan tam anlamıyla emin olamıyordum.

Kızlar işlerini tamamlayıp odadan çıkuklarında, biri bileği-me diğeri boynuma olmak üzere parfümden iki fıs sıktım ve kokuyu içime çekerek gülümsedim. *Gerçekten* güzel kokuyordu.

Kapı çalındığında hızlıca kapıya doğru yöneldim.

Raife yüksek yakalı, koyu gri ipek bir tunikle tam karşımda duruyordu. Saçları ensesinde at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Yakışıklılığı karşısında dilim tutuldu.

“Vay canına,” dedi beni tepeden tırnağa süzerek.

Sırtmama engel olamadım. “Hediye aldım.”

Bir adım öne çıkarak parfüm sıktığım bileğimi burnuna yaklaştırdım. Raife elimi tutup çekerek beni vücudundan sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde kendine yaklaştırdı. Burnunu bileğime yaklaştırarak kokuyu içine çektiğinde omurgamdan aşağı yayılan bir ürpertiye neden oldu.

Hissettiği duygular bu sefer keder ya da öfkeden uzaktı. Hisleri arzu ve tatminle ilgiliydi.

Kapıda duran okçu, “Hazır mısınız, lordum?” diye sorduğunda aklımdaki düşünceleri uzaklaştırdım.

Raife elimi bırakarak parmaklarını benimkilere geçirdi, bunu yaparken daha önce yaptığı gibi avucumu okşadı. Bu kadar hoşuma gittiğini bildiğinden emin olmadığım ince bir hareketti.

Koridorda el ele ilerlerken, bize bakmak için sıraya girmiş personele başımızla selam verdik.

"Tebrikler, lordum," dedi içlerinden biri

"Size mutlu bir ömür dilerim, Yüce Efendimiz," dedi bir diğeri.

Raife, onlara teşekkür ederek balo salonunun açık kapısına ulaşana kadar gülümseyip el sallamaya devam etti. Ieriden gelen kalabalığın sesini duyduğumda gerildim, heyecandan terleyen ellerim kayganlaşıyordu.

Raife yan gözle bana baktı. "K le tüccarını yere seren kadın korkuyor mu yoksa?" Uzanıp hafifçe koluna vurduğumda yanıımızdaki okçuların gerildiğini fark ettim.

"Hayır. Ben sadece... gerginim."

Raife sırttı. "Aynı şey."

"Değil," dedim karşı çıkarak.

Raife konuşmamızı sonlandırmak için beni odaya çektiğinde kalabalığın bakışlarının üzerimizde olduğunu gördüm.

Tanrım, bana yardım et. Kalabalıktan nefret ederdim. İstedim tek şey, eve gidip güzel bir kitapla bir köşeye kıvrılmaktı

Raife planlarımı sezmiş gibi beni yanına yaklaştırarak ağı kış tutan insanlara el salladı.

Herkes ipekler içindeydi; canlı müzik çalıyordu, devasa bir açık büfe kurulmuştu.

Hatta gümüş ipek flamalar ve mor fularlardan oluşan süslemeler bile vardı. Kale personelinin bu kadar kısa süre içerisinde böylesine büyük bir etkinlik düzenleyebilmesine hayran kalmıştım.

Davetliler sıraya girip ikimizi selamlamak için çabalıyordu. Yaklaşan düğün hakkında konuşuyor, bize mutluluk ve bola ocuk diliyorlardı.

Raife tüm konuşmaları ve gülümsemeleri yüzündeki memnuniyet ifadesiyle karşılamıştı.  deta bu iş için yara-

ulmuş gibiydi. Bence ona yaalanıp, utangaç bir şekilde gülümseyerek mümkün olduğunca az kelimeyle davetlilere teşekkür ettim.

Geçen süre boyunca Raife bizi yavaşça dans pistinin ortasına yönlendirdi. Pistin ortasına ulaştığımızda, müzik grubu şarkının ortasında durarak parçayı tekrar çalmaya başladı. Bu sefer daha yavaş ve fazlasıyla romantik bir melodi tercih etmişlerdi.

Kalabalık dağılarak etrafımızda bir çember oluşturmaya başladığında Raife kalçalarımı sıkarak kulağıma doğru eğildi. “Dans et benimle,” diye fısıldadı.

Dokunuşu vücudumu yangın yerine çevirmişti. Tek kelime etmeden kollarımı boynuna dolayıp, çelik mavisi gözlerine bakabilmek için bir adım geri çekilerek beni yönetmesine izin verdim.

Bana anlam veremediğim bir bakışla bakıyordu. İçindeki duygu fırtınalarını hissedebiliyordum. En baskın olanıysa... korkuydu. Tam olarak neden korktuğunu sormak istesem de zamansız olduğunun farkındaydım.

Öne eğilerek boynuma doğru fısıldamaya devam etti, “Bana bir söz vermeni istiyorum, Lani.”

“Ne istersen,” dedim hızlıca. Kendimi ellerinde şekil alan bir parça kil gibi hissediyordum. Nasıl kapıldığımı bilmediğim bir büyü'nün etkisi altındaydım. Etrafımdaki her şey bulanıklaşmaya başlamıştı. Tüm bu hislerin gerçek olup olmadığını bilmesem de sonsuza kadar yaşamak istediğimden emindim.

“Bana âşık olmayacağına söz ver,” dedi derin bir nefesin ardından. Gözlerimin içine bakmak için bir adım geri çekildiğinde ürperdim.

LEIA STONE

Gerçek değildi Tüm bunların oyunun bir parçası olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyordu. Oyunun gerçeğe dönüşmemesi için beni uyarıyordu.

Başımı sallayarak gözlerimdeki yaşları görmemesi için başımı omzuna yasladım.

Raife Lightstone'la sahte bir evlilik yapıp zarar görmeyeceğimi düşünmek giderek imkânsızlaşıyordu.

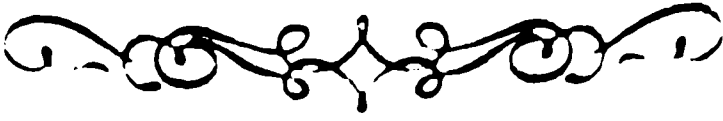
Tanrım, ben neyin içine düşmüştüm?

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. <https://t.me/ayisigikita>

6. BÖLÜM

Ertesi sabah çok tuhaf hislerle uyandım. Kendimi Raife'yle Eramızdaki ilişkiye fazla kaptırmıştım. Raife'nin aşık olma konusundaki uyarısı beni paramparça etmişti. Bu düşüncelerden acilen kurtulmam gerekiyordu çünkü Raife benim patronumdu. Evliliğimizse bir iş anlaşmasıydı. O benim gerçek kocam *değildi*.

Zihnimdeki bu düşüncelerle her zamanki görevlerimi yapmaya devam ettim. Kahvaltımızı hazırlıyor, toplantılarını ayarlıyor, öğle arası veriyordum.

Öğle yemeğinden sonra Raife bir zamanlar etkilendiğim, şimdiyse zehrin mutfığa girmesini engellemek adına yaptığından emin olduğum bulaşık yıkama görevini üstleniyordu.

Elindeki tabağı gelişigüzel temizlerken, “Okçular Birliği nişanı kutlamak için beni içki içmeye götürecekler,” dedi. “Biz içerken eşler genelde kendi aralarında keyifli bir akşam düzenler. El işiyle falan ilgilenirler. Onlara katılmak ister misin?”

El işi mi? Kitap kulübüne gitmeyi tercih etsem de arkadaş edinmek çok da kötü bir fikir sayılmazdı, özellikle de kraliçe olmak üzereyken.

Elflerin Kralı'yla evlenmekle kalmayıp bir de kraliçeleri

olacağımı fikrine hâlâ tam olarak alınamamıştım. Sahte de olsa bir kraliçe olacaktım

"Elbette, çok isterim," dedim.

Raife başıyla onayladı. "Seni yemekten sonra Cahal'in eşinin yanına bırakacağım."

Ellerimi gerginlikle birbirine geçirerek bir sonraki konuyu nasıl açacağımı düşündüm. "Teyzemi iyileştirmek için buraya nasıl getireceğini düşündün mü?"

Tabakları kurumak üzere yerleştirirken suyu kapattı. Bana dönerek ellerini bir havluyla kuruladı. "Sana yardım edeceğime dair bir söz verdim. Teyzeni yakın bir zamanda buraya getirip iyileştireceğim ama bunu düğünden önce yapabileceğimi sanmıyorum."

Bir ay daha mı bekleyecektim? Teyzem endişe dolu bir ay daha mı geçirecekti? Zalim Elf Kralı'na satıldığımı ve cziyet gördüğümü düşünüyor olmalıydı.

"Nightfall bölgesinden birini çıkarmak oldukça zor. Bin bir türlü yasanın çiğnenmesi, yüzlerce altın harcanması ve hayatların sönmesi gerekebilir. Bunun için konseyin onayı gerekiyor ve korkarım ki sen kraliçe olana kadar bu duruma razı olmayacaklar."

Vay canına, sönen hayatlar, çiğnenen yasalar... Tek isteğim teyzemin kurtulmasıyken tüm bunları düşünmemiştim. Teyzemin bir ay daha kullanması gereken nöbet ilaçlarının sonu gelmek üzereydi. Başımı sallamakla yetindim. Bir ay daha idare etmek zorundaydı. "Teşekkür ederim."

Günün geri kalanı kralın rutin işleriyle geçti. Raife üç saat boyunca revirde hastalarıyla ilgilenirken ben de haşlanmış yumurta, kızarmış et ve salatadan oluşan bir akşam yemeği hazırladım.

Zahmetli hamur işlerini beceremesem de Raife bu durumdan şikâyetçi değildi. Bence her lokmada hayatımdan endişe etmediğim için kendimi rahat hissederek yemeğimin tadını çıkarıyordum.

Akşam yemeği saati geçmiş, kral revirden dönmemişti. Bu yüzden paslanmaz çelik kapaklı tahakları bir sepete koymaya ve onu neyin meşgul ettiğine bakmaya karar verdim. Hastanenin resepsiyonuna ulaştığımda beni tanıyan şifacıya el salladım. "Saatlerdir ameliyatta. Dört yaşında bir çocuk düşerek kazığa oturmuş. Kurtulacağını düşünmüyorum," dedi hemşire.

Aman Tanrım.

Bu kulağa çok korkunç geliyordu. Raife'nin çocuk vakalarından yetişkinlerden daha çok etkilendiğinin farkındaydım. Her çocuk Raife'ye kurtaramadığı kardeşlerini hatırlatıyordu.

İçine yemekleri koyduğum sepeti hemşireye emanet ettikten sonra kralı aramak üzere koridora yöneldim.

Onu ameliyathanede, kan revan içindeki çocuğun cansız bedeninin üzerine eğilmiş bir hâlde buldum. Camın arkasından izlediğim dehşet verici sahne karşısında nefesim kesildi.

"Kanı ben yaratamam!" diye bağırdı Raife hemşirelerden birine. İzleme odasında hiç kimsenin olmamasının nedeni ni biliyordum. Bu durum izlenemeyecek kadar travmatikti. Çocuğun ailesi büyük ihtimalle bekleme odasında çocuklarının kurtulması için Tanrı'ya dua ediyordu. Üzerime ani bir hüznün çöktü. İçimde kral ölürken hissettiğim dürtüyü hissediyordum. İzleme odasından çıkarak ameliyathaneye girdim. Parlak ışıkların altında durup az önce gördüğüm dehşet verici sahneyi yakından gördüğümde Raife başını çevirerek yüzüme baktı.

"Dışarı çık!" diye kükredi

Yanındaki hemşire bu tepki karşısında büyük bir şaşkınlık yaşasa da bu durumu görmezden gelerek bakışlarını masadaki cansız küçük kıza yöneltti. Bir şekilde ruhunun bedenini terk etmek üzere olduğunu biliyordum. Ölümüne çok yakındı. Ne kadar ürkmüş olsam da içimdeki bu içgüdüyle takip etmekten kendimi alamıyordum.

"Lanı sakın!" diye homurdandı kral hızla çocuğa yaklaşmaya başladığımda. Yüzünü kavrayarak kendime doğru çevirdikten sonra önce doğru eğilerek dudaklarımı onunkilere bastırmaya hazırlandım.

"Durmanı emrediyorum!" Raife panik içinde bağırarak üzerime doğru atladı.

Neden korktuğunu bilmesem de artık çok geçti. Dudaklarım kızın dudaklarına değdiğinde nefes vermeye başlamıştım bile. Bu sefer ağızını ve burnunu kapatarak havanın kaçmasını engellemedim. Dudaklarım dudaklarına neredeyse hiç değmemiş olsa da benden çıkan büyümlü mor nefes ciğerlerine dolarak yüzüne doğru ilerledi. Küçük kız nefes alıp verdikten sonra öksürmeye başladığında hemşire de rahatlayarak derin bir nefes aldı.

Raife beni omuzlarımdan tutarak uzaklaştırdığında dehşet dolu bakışlarını saçlarıma dikti.

Ellerim titriyordu. Saçıma bir beyaz tutam daha mı eklenmişti? Eğer öyleyse bu ne anlama geliyordu? Raife'nin söylediği gibi saçlarımdan beyazlaması stresten mi kaynaklanıyordu? Kendimi öyle hissetmiyordum.

"O kutsanmış biri," dedi hemşire dehşet dolu gözlerle bana bakarken.

Kutsanmış mı? Bunu sıradan bir şeymiş gibi söylüyordu. Bir isim ya da bir kişi gibi.

Küçük kız, "Anneciğim," diye sayıklamaya başladığında kısa bir süre önce kanlar içinde ve ölmek üzere değilmişçesine doğrulup oturdu.

Zihnim bulanıklaşmaya başladığında yanaklarımdan gözyaşları süzülüyordu. Küçük kızın hayatını mı kurtarmıştım? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Mor nefes ne anlama geliyordu?

Raife öne doğru eğilerek alnını alnıma dayadı. "Seni kendiyi kalbinden koruyamam," dedi derin bir nefes alarak. Bu cümle zihnimi daha da bulandırmıştı.

Ne demekti bu? Bu cümlesi ne anlama geliyordu? Tüm bu lanet olası şeyler ne demekti?

Bir adım geri attı. "Bayan Baka." Raife küçük kızı teselli eden hemşireye döndü. "Müstakbel karımın iyileştirme becerileri hakkında tek kelime etmeyeceğinize dair bir yemin etmenizi istiyorum. Yakın zamanda kraliçe unvanını alacağı için bu gerçeğin gün yüzüne çıkması kötü sonuçlara yol açabilir."

İçimi bir korku kaplamıştı. Bir anlığına küçük kızı iyileştirmenin büyük bir hata olduğunu düşündüm. Böyle olacağını önceden bilsem de bilmesem de farklı hareket etmeyeceğimden emindim.

Hemşire bakışlarını saçımdan krala, kraldan küçük kıza yönelterek telaşla başını salladı. "Elbette, lordum."

Raife öfkeli görünüyordu; çenesini sıkarak bana baktıktan sonra küçük kızın gözlerine bakabilmek için eğildi. "Seni iyileştirmeyi başardım. Anne ve babanı görmeye hazır mısın?"

Küçük kız gözyaşlarını silerek başını salladığında Raife küçük elini ellerine aldı. "Bayan Baka, küçük Oaklyn'e bek-

leime odasına kadar eşlik edebilir mısınız? Gerekli belgeleri daha sonra tarafınıza ulaştıracam.”

Hemşire başıyla onayladıktan sonra küçük Oaklyn’i odadan çıkardığında yüzüne donuk bir ifadenin yerleşmiş olduğunu gördüm. Kapılar kapandığında Raife odayı tarayarak boş olduğundan emin oldu.

“Neden öfkeliisin?” diye sordum elbisemi gerginlikle çekiştirerek.

Raife burnunu sıkarak iç çekti. “Kendini bir hedef hâline getirdin. Şu anda ihtiyacımız olan en son şey buydu.”

Yutkundum. “Ne demek istiyorsun? Bu ne anlama geliyor? Tam olarak ne yaptığımı bana anlatmanı istiyorum, Raife. Benden sakladığın bir şey var.”

Yanıma yaklaşarak ellerini omuzlarıma yerleştirdi ve gözlerimin içine baktı. “Sen *kutsanmış* olarak adlandırdığımız kişilerden birisin. *Hayat Nefesi* vererek ölmek üzere olan birini hayata geri döndürebilir ya da iyileşmesi imkânsız görünen yaralarını iyileştirebilirsin.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırarak, “Bu empatların yapabildiği bir şey mi? Tüm bunları annen de yapabiliyor muydu?” diye sordum.

Ölmek üzere olan birini hayata döndürmek mi? Bu imkânsızdı.

Omuzlarımdaki ellerini çekti. “Hayır, bu çok farklı bir şey. Nadiren karşılaşılan bir yetenek olduğu için efsane olarak adlandırılıyor. Hakkında yazılmış hiçbir kitap yok, elimizde sadece kulaktan kulağa anlatılan birkaç hikâye var.”

Oldukça korkutucu olsa da sahip olduğum yeteneği bir lütuf olarak görmeden edemiyordum. Efsane olarak adlandı-

rilmasının sebebi de bu olmalıydı. "Birinin hayatını kurtarmak olağanüstü bir şey, Raife. Bunun neisi kötü?"

"İbu korkunç bir şey!" diye bağırduğunda irkildim. "Kutlanmış kişiler kendi hayatlarını kaybetmeden önce sayılı Hayat Nefesi'ne sahiptir. Saçlarına eklenen her beyazla ölüme bir adım daha yaklaşmış oluyorsun. Son saç telin de beyazladığında öleceksin."

Geriye doğru tökezleyerek saçımı öne aldım ve yakından incelemeye başladım. Haklıydı, küçük kızı hayata döndürmemin ardından saçıma beyaz saç telleri eklenmişti. Raife'yi hayata döndürdükten sonra çıkanlardan daha fazlaydı. Belki de ne kadar çok enerji harcıyorsam o kadar çok beyazlıyor, ölüme o kadar hızlı yaklaşıyordum.

"Eğer ben on dört yaşımıdayken yanımda olsaydın ailem hâlâ hayatta olurdu." Öfkeli görünüyordu. Bunu hissedebiliyordum. Bu lütufa sahip olduğum için kızgındı.

"Eğer yanında olsaydım onları kurtaracağımı biliyorsun."

Çenesini sıktı. "Biliyorum ama eğer bunu yapabildiğin ortaya çıkarsa peşine düşerler. İnsanlar ailelerini kurtarmak için sana olağanüstü bir baskı yapar. Daha da kötüsü, Nightfall Kraliçesi ölümsüz olabilmek için seni kaçırabilir."

Ellerim titriyordu. "Ona bu konuda asla yardımcı olmam!" dedim öfkeyle.

Raife başını salladı. "Teyzeni ya da günahsız bir çocuğu öldürmekle tehdit edilsen bile mi?"

Midem ağzıma geldi. Teyzem ya da günahsız bir çocuk için her şeyi yapmaya hazırdım.

"Bunu bana daha önce anlatmalıydın," dedim çaresizlikle.

"Emin olamadım," dedi homurdanarak. "Geçen seferki olayda bilincim tam olarak yerinde değildi. Az önce dediğim

gibi, bu konuda küçükken duyduğum hikâyelerden başka hiçbir bilgiye sahip değilim. Saçındaki beyazların streten kaynaklandığını düşünüyordum.” Uzanarak beyazlamış saçlarına dokundu “Artık öyle olmadığından eminim.”

Lanet olsun On dokuz yaşında muhtemel ölüm şeklini duymak kendimi fazlasıyla berbat hissetmeme neden oldu. Yine de yaptıklarımın pişman değilim.

“Küçük kızı hayata döndürdüğüm için pişman değilim,” dedim çenemi havaya kaldırarak.

Raife avuç içlerini birleştirerek ensesini tuttu. “Kaleye dön ve saçını boya, Lani. Bunu öğrenmelerine asla izin veremeyiz.”

Kaşlarımı çattım. “Bugün bir şeyler yaparız diye düşünmüştüm. Sana akşam yemeği-”

“İştahım yok, Kailani,” diye tersledi ve ellerini serbest bırakıp odanın diğer ucuna yürümeye başladı. Duvardaki askıda duran pelerinini alarak omuzlarıma örttü. Pelerinin kapüşonunu çekerek sinirle saçlarımı içine gizledi.

Öfkesi beni şaşırtmıştı, ta ki ellerine uzanıp koruma içgüdüünü hissedene kadar. Bana avcının avına baktığı gibi bakıyordu. Dizginlenemeyen vahşi sahiplenme duygusuyla dolup taşıyordu. Bu koruyuculuk benim güvenliğim içindi. Benim için can almaya, ölmeye ve güvende olmam için ne gerekiyorsa yapmaya hazırды.

Ellerini tuttuğumda sakinleşti.

“Bana bir şey olmayacak,” dedim içini rahatlatmaya çalışarak.

Elini hızlıca elimden çekip odadan çıkmaya yöneldiğinde ağzından tek bir cümle çıktı. “Her neyse.”

Engel olmaya çalışsam da yanaklarımdan süzülen yaşları durduramadım. Raife Lightstone’un biriyle ilgilenme şekli-

nin garip olduğu kesindi. Her şey katlanamayacağı kadar kafa karıştırıcıydı. Kapüşonumun kaymamasına dikkat ederek odadan çıkarken onun için hazırladığım sepeti resepsiyonda bıraktım. Tek bildiğim hemşirenin onu zehirlediği idi. Benim hayatım artık bundan ibaretti. Her an bir endişeyle yaşıyordum. Tüm bunlar Nightsall Kraliçesi ve onun büyü diyarını yok etmeye yönelik psikotik hayalleri yüzünden oluyordu.

Aniden kamımın guruldadığını hissettim. Akşam yemeği için hazırladığım et ve haşlanmış yumurtayı yemek hiç de fena olmazdı.

Şu anda hangimizin kraliçeyi daha çok öldürmek istediğinden emin değildim. Ben mi, yoksa Raife mi?

Bayan Tirth'e erken beyazlayan saçlarımdan kurtulmak istediğimi anlattığımda hızlıca odadan çıkarak saç boyası sipariş etti. Bütün geceyi saçımı boyamakla geçirmiş, beyazların tamamen kapanması için iki kez boyamak zorunda kalmıştım. Saçlarımı hallettikten sonra açlıktan ölmek üzere olduğum için ikinci kez akşam yemeği hazırladım.

Uzun bir banyo yaptıktan sonra geceliğimi giyerek kitap okumaya başladım. Karakterin ruhlar âlemine daldığı yeni hayatına alışmakta zorlanması kulağa tanıdık geliyordu. O an kendi gerçekliğimden uzaklaşmayı çok istedim.

Aniden kapı çaldı. İpek geceliğimin üzerine sabahlığımı giyerek kapıya yaklaştım. "Buyurun?"

"Benim, Raife," dedi boğuk bir sesle.

Kapıyı açıp uykulu gözlerine ve sallanışına baktığımda

aramızda geçen tatsız anları saniyeler içinde unuttum. Uzun saçları fazlasıyla çekici görünen bir topuz olarak toplanmıştı. Bir elini beline koymuş karşımda duruyordu.

“İçmişsin!” dedim suçlayıcı bir sesle. Bundan neden mutluluk duyduğumu bilmesem de neşelenmiştim.

“Biraz içmiş olabilirim.” Kelimeleri telaffuz etmekte zorlanarak kaşlarını çattığında kahkahalarım engel olamadım.

“Ah, Raife, gecemi güzelleştirdin. Teşekkür ederim,” dedim gülümseyerek. Aklıma aniden bir şey geldi. “Peki bira tadımını kim yaptı?”

“Okçularımdan biri.” Kelimeleri aceleyle bir araya getirmeye çalışmıştı. Beni geri adım atmaya zorlayacak kadar yaklaştı.

“Düşünüyordum da,” dedi bakışlarını dudaklarıma yönelterek. “Sadece düğün günümüzde, binlerce kişinin önünde öpüşmek hiç de inandırıcı olmaz.”

Midem sıkışırken beklentiyle dudaklarımı ıslattım. Hastanedeki kızgın Raife gitmişti. Saçlarımın bile farkına varmadı ya da kutsanmayla alakalı tek kelime etmedi.

“Aklında ne var?” diye sordum. Eğer bu gece küçük kızın hayatını kurtardığımı unutmak istiyorsa buna engel olmayacaktım.

Öpüşme hakkında konuşmamız onu kendine getirmiş gibiydi. Ayakta durmakta zorlanmıyor, gözleri daha dinç görünüyordu. Üstümdeki geceliğe baktığında daha da ayıldığını fark ettim. Bakışlarını takip ederek aşağı baktım.

Aman Tanrım. Bornozumun açıldığını fark ederek hızlıca toparlandım.

“Gerçekçi olması için biraz çalışmamız gerektiğini düşünüyorum. Her gün bir öpücük,” dedi.

Şimdi ayakta durmakta zorlanma sırası bendeydi. Başım dönüyor, heyecandan kalbimin boğazımda atışım hissediyordum.

Raife'yle öpmek mi? Üstelik rol icabı gerçekleştirdiğimiz öpüşmenin gerçekçi görünmesi için *gerçek* bir öpüşme gibi mi olacaktı? Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum ama ilk günden beri bu adamı öpmenin hayalini kuruyordum. Birçok kadın onun sarhoş olmasına takılırdı. Benimse umurumda değildi. Beni öpmek için ihtiyaç duyduğu her şeye razıydım. Raife her şeyi zihninde yaşayan bir adamdı ve hayatında bir kez olsun kalbinin sesini dinlemeye ihtiyacı vardı.

Omuz silkerek, “Bence bir sorun yok. Bu konuda başarılı değilsen sana ders vermek zorunda kalırım,” dedim.

Sözlerim amacına ulaşmıştı. Yüzünde önce şaşkınlık ve öfke ardından soğukkanlı bir ifade belirdi. Bir anlığına önümde durduktan sonra hızla ileri doğru atılarak bir eliyle belimi kavradı ve vücudumu kendine doğru çekerken diğer eliyle de çenemi kavradı. Başparmağını kullanarak çenemi kendininkiyle aynı hizaya getirmek için kaldırdı. Nefes verdiğinde bal kabağı likörünün kokusunun ciğerlerime dolduğunu hissettim. Beklentiyle iç çektim.

Hiçbir hamlede bulunmadan sabırsızlıkla yanıp tutuşmamı inceledi.

Yap şunu! diye bağırmak istiyordum.

Sırıtmaya başladığında dizlerimin titrediğini hissettim. Aniden bana doğru eğilerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. O kadar narin davranıyordu ki neredeyse gıdıklanmak üzereydim. Vücudum bir yandan uyuşurken diğer yandan

ısınmaya başlıyordu. Her şeyin bittiğini düşündüğüm anda beni şaşırtmıştı.

Dudaklarını sabırsızlıkla benimkilere bastırduğunda rahatlayarak inledim ve dilini gezdirdiği dudaklarımı araladım. Parmakları sırtımda gezinmeye başladığında kendimi ona daha sert bastırdım.

Dillerimizin uyumu eşsizdi ve zihnimi bulanıklaştırıyordu.
Bu kesinlikle hayatımın en güzel öpücüğüydü.

O an hayatımdaki tüm öpüşmelerin içler acısı olduğunu ve onları unutmam gerektiğini fark ettim. Onları kaleme aldığım günlüklerimi yakmalıyım çünkü bu bambaşka bir şeydi.

Raife'nin hisleri benimkilerle karışmaya başladığında kendimi sersemlemiş ve sarhoş gibi hissediyordum. O da öpüşmemizi sevmişti, hatta sevmekten de öteydi ama tüm mutlu anlarının altında yatan derin bir hüznü vardı. Hissettiği bu hüznü içinden söküp almak istedim.

Nefes nefese kalarak benden uzaklaştı.

Sırıtarak, "Bunu yarın tekrarlamak için sabırsızlanıyorum," dedim.

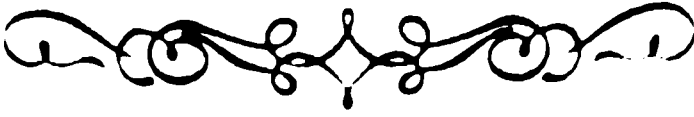
Dudaklarında beliren yarım yamalak gülüş içimi ısıttı.
"Ben de, Lani. Ben de."

Arkasını dönüp kapıyı kapattığında beni nişanlımla gerçek anlamda çıkıp çıkmadığımı düşünmek üzere yalnız bıraktı.

O gece bütün hafta uyumadığım kadar güzel bir uyku uyudum.

7. BÖLÜM

Ertesi sabah Raife'yi görmek için sabırsızlanıyordum. Edün geceki öpüşmemizi aklımdan çıkarmak imkânsızdı. Durmadan ne kadar gerçek hissettirdiğini ve ne anlama geldiğini düşünüyordum. Yumurta ve geyik etini hazırladıktan sonra yemek salonuna yöneldim.

Raife bazı parşömenlerin ve haritaların üzerine eğilmişti.

“Günaydın,” dedim yiyecekleri önüne koyup gülümseyerek.

Bakışlarını parşömenlerden kaldırmadan, “Birkaç haftalığına şehir dışına çıkmam gerekiyor,” dedi.

Yaşadığım hayal kırıklığını gizlemeye çalıştım. “Öyle mi?”

“Embergate Kralı'nın karısı hamile. Nightfall Kraliçesi'ni doğu sınırimızda bir çatışmaya çekerek dikkatini kral ve eşinden uzaklaştıracam.”

“Çok düşüncelisin.” Adamlarının canını neden tehlikeye attığını merak ediyordum.

Raife birkaç parça yumurtayı ağzına atarak çiğnemeye başladı. “Drae benim çocukluk arkadaşım ve kraliçeye karşı açacağım savaşta bana destek olacağına söz verdi.”

Başımı salladım. Yemeğimi yerken vahşi çiğneyişini izledim. Hâlâ yüzüme bakmamıştı. Giydiğim yeşil elbiseyi fark etmesini umuyordum.

"Dün gece için gerçekten özür dilerim. Sarhoştum ve neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi son lokmasını ağzına götürürken.

Kırık kalp terimini duymuştum ancak bu ana kadar ne anlama geldiğini bilmediğimi fark ettim. Dün gece yaşadığımız olağanüstü anlardan sonra duyduğum bu sözler kalbimi paramparça hâle getirmişti.

İştahım kaçtığı için çatalımı tabağıma koyarken, "*O kadar da sarhoş görünmüyordun,*" dedim.

"Pekâlâ." Göz göze gelmeyi reddetmeye devam ediyordu. "Adamlarımla birlikte doğu sınırına gidiyorum. Önümüzdeki iki hafta boyunca toplantı düzenlenmeyecek. Acil bir şey olursa not al. Böylece döndüğümde bana bilgi verebilirsin."

Psikolojik yıkımımı gizlemeye çalışarak başımla onayladım. "Karnını kim doyuracak? Tadımı kim yapacak?"

Raife bir elini kemerindeki yayına yaslayarak yüzüme baktı. İfadesindeki acıyı görebiliyordum. Nasıl ve neden olduğunu bilmesem de acı çektiğini net bir şekilde görebiliyordum. "Ben iyi bir avcıyım. Ya taze avımı yerim ya da tadımını adamlarımdan birinin yaptığı yemeği."

Sertçe yutkunarak beni istemediğini düşünmemeye çalıştım. "Kendine dikkat et," diye mırıldandım yüzüne bakmaktan kaçınarak. Kendimi bir çöp parçası gibi hissediyordum. Yaşananları unutacak kadar sarhoş olmadığından emindim. Çakırkeyif olduğunu hissetmişim. Aramızda yaşanan her şeyi en ince ayrıntısına kadar hatırladığından emindim.

Piç kurusu.

Sol tarafımda bir hareketlilik fark etsem de başımı kaldırmayarak tabağıma odaklandım. Yanağıma sıcak dudaklarını bastırdıktan sonra gitti.

Âşık olduğunuzdan emin olduğunuz ama sizi reddeden adam için sahte bir düğün planlamakla geçen iki hafta berhattı. Çiçekler, ipek halılar, pasta tadımları, hepsi unutulduğu varsayılan öpücüğün gölgesindeydi. Şef Brulier dönmüştü. Annesini kaybetmiş, yas süreci tamamlanmıştı. Olağanüstü bir vanilya ve lavantalı kekin tadına bakmış olsam da tüm yediklerime rağmen kendimi bok gibi hissediyordum.

O öpücük. Piç kurusu gideceğini bile bile beni neden öyle öpmüştü? Öpücüğü ve pratik yapma anlaşılmamızı neden hatırlamıyormuş gibi davranıyordu?

“Kahretsin!” Baltamı ağaca doğru savururken bağıırıyordum. Günlük toplantılar olmadığı için ormana gidip bir şeyler fırlatmaya başlamıştım. Bu aktivite ruh hâlime oldukça iyi geliyordu.

Sol tarafımda bir dal kırıldığında döndüm. Gördüğümü anlamam bir saniye sürdü.

“Autumn?” Nefes nefeseydim. Zihnim Nightfall’daki komşumun neden Archmere’de olduğuna anlam veremiyordu.

Üstü başı çamur ve dallarla kaplıydı, berbat kokusu ciğerlerime doluyordu. Yanık odun ve is.

Beni gördüğü için rahatlamıştı. “Lani.” İleri atıldığında üzerindeki çamur ve isi umursamadan ona sarılmak için kendime çektim.

“Ne oldu? Neden buradasın?” diye sordum hızlıca.

Autumn’la aramızda iki yaş vardı, Nightfall Üniversitesi’nde makine mühendisliği bölümünde okuyordu. “Teyzen haftalardır endişeleniyor. Buraya gelip seni görmek istedim.

Sınırı geçmeye çalışırken neredeyse ölüyordum. Orada küçük bir çatışma vardı ve ben ortasında kaldım.”

Olamaz, bu Raife'nin bahsettiği çatışma olmalıydı. Çamur ve ateşin içinde sürüklenmiş gibi görünmesine şaşmamalıydı. Muhtemelen öyleydi.

Gerçekten sürüklenmiş olabilir.

Autumn'un insan olan kız kardeşi bir Elf'le evliydi. Bu gerçek aklımdan çıkmıştı. Yeğenlerini ziyaret etmek için sık sık buraya geldiğinden buraları iyi bilirdi. Yakalanırsa kraliçe onu yaşatmazdı.

“Yani sen... yarı Elf misin?” Bana daha yakından bakarak kulaklarımı incelemeye başladı. “Borcun yüzünden köle olarak satıldığını duyduğumuzda teyzen bana soyundan bahsetti. Kralın kendi soyundan olan birine iyi davranacağını umuyordu. Bütün mahalle senin için endişeleniyor, Lani.”

Konuşmak için ağzımı açmak üzereyken mavi kurdele detaylı krem rengi elbisemi inceledi. Bakışları parmağımdaki yüzüğe kaydığında nefesi kesildi. “Sanırım sen iyiden de ötesin. Neler oluyor, Lani?”

Geçmişimle yüzleşmeye hazır değildim, Autumn sahip olduğum en iyi arkadaşı.

Parmaklarımı saçlarıma götürerek derin bir nefes aldım.

“Yakalandıktan sonra Elf Kralı'na köle olarak satıldım. Enteresan bir şekilde onun kişisel asistanı oldum. Şimdi de nişanlıyız,” diye açıkladığımda gergin bir kahkaha attım.

Ağzı açık kalmıştı. “Bir dakika, *Elf Kralı*'yla nişanlandığını mı söylüyorsun?”

Autumn'a güvensen de hakkımda sorular sorulduğunda sır saklamak zorunda kalmasını istemediğim için bu evliliğin sahte olduğunu söylememeye karar verdim. Ona kralın

kraliçeye açacağı savaştan bahsederek kralın planlarını mahvetmek istemiyordum.

“Tanrım, Kailani!” dedi sırtarak. “*Elflerin Kraliçesi* mı olacaksın yani?”

Sertçe yutkundum. “Sanırım.”

Ağzı kulaklarındaydı. “Bunu teyzene anlattığımda çıldıracağından eminim.”

Cebinden çıkardığı notu uzattı.

“Teyzem nasıl? Nöbetleri ne durumda?” Yüzünde endişe izleri arasam da Autumn başını sallamakla yetindi.

“O iyi. İlaçlar işe yarıyor. Nöbet geçirmeden işine gidebiliyor.”

Bu iyi bir şey olsa da ilaçlar kısa bir süre sonra bitmiş olacaktı, bu yüzden Raife düğünden hemen sonra onu buraya getirmek zorundaydı.

“Autum, bana Nightfall’a gizlice girmek için kullandığın yolun haritasını çizebilir misin? Belki teyzemi görmek için kullanabilirim.”

Bakışlarını bana kilitleyerek. “Bunu benden arkadaşım Lani olarak mı istiyorsun, yoksa Archmere’in müstakbel kraliçesi olarak mı?”

Tanrım. Autumn büyülü insanlardan nefret eden Nightfalllılardan biri olmasa da halkını savaşa sürüklemek istemiyordu.

Gözlerimi devirdim. “Teyzesinin güvende olduğundan emin olmak isteyen çocukluk arkadaşın Lani olarak soruyorum.” Gerçek buydu.

Gülümseyerek, “Belki akşam yemeğinde hakkında birçok şey duyduğum o meşhur çikolatalı Elf şarabıyla ikna olabilirim,” dedi. Çevreye göz gezdirirken onu davet etmemi beklediği açıktı.

Kral ya da konseyin ögle yemeğinde bir insan arkadaşımı davet etmem konusunda ne düşüneceğini bilmiyordum. Farklı ırkların hoş görülmediği Nightfall'daki gibi olmasa da insanlar ezeli düşmanımızla olan ilişkileri sebebiyle çok hoş karşılanmıyordu.

"Harika. Piknik sepetini alayım, gidip bahçede yiyelim! Burada bekle. Hemen dönerim." Güllerin arasında, battaniyemizi rahatlıkla serebileceğimiz yeşilliği işaret ettim.

Başıyla onaylayarak bahçeye doğru yürümeye başladı.

"Sana temiz giysiler de getireceğim," dedim.

El salladı. "Zahmet etme. Kız kardeşimin evinde fazlasıyla var. Buradan sonra oraya gideceğim."

"Pekâlâ. Hemen döneceğim."

Mutfğa gittiğimde börekleri, tıtsülenmiş etleri, haşlanmış yumurtaları, baharatlı domates reçelini ve meyveleri hasır sepete doldurup arkadaşımın yanına döndüm. Yanıma Raife'nin çikolatalı Elf şaraplarından birini de almıştım. Yüzlercesine sahipti ve sadece misafirlerine ikram ediyordu. Burada geçirdiğim süre boyunca bu meşhur şarabın tadına bakmadığım için heyecanlanmıştım.

Üç saat sonra sarhoştum ve karanlık gökyüzünün altında çocukluk arkadaşımınla kıkırdıyordum.

Autumn sırtarak, "Robbie Pantum'un beden dersinde göğüslerine dokunmaya çalışmasının ardından burnunu kırdığın anı hatırlıyor musun?" diye sordu.

Kahkahalara boğuldum. Üç kadeh şarabın etkisini iyiden iyiye hissediyordum. Şimdiye kadar içtiğim en lezzetli şarap olmasının yanı sıra çok da kuvvetliydi.

“Pisliğin tekiydi.” Boş kadehimi kaldırdığımda Autumn da kadehini kaldırarak tokuşturdu. Şişe bir saat önce bitmiş olsa da boş kadehleri tokuşturmaya devam ediyorduk.

“Elf Kralı romantik biri mi? Ona nasıl aşık oldun? Nasıl bın? Anlatsana,” dedi Autumn yüzüstü yatıp gözlerimin içine bakarak.

İçimi çektim. “Dudakları yumuşak bir yastığa benziyor ve çok huysuz biri.”

Autumn kahkahalara boğulduğunda kıkırdamamı engelleyemedim. Aniden üzerimize düşen gölge konuşmamızın kesilmesine neden oldu.

Başımı kaldırdığımda Raife Lightstone’un başını yana eğerek merakla bize baktığını fark ettim.

Autumn gözlerini kocaman açarak bana döndü. “Bay Yastık Dudak bu mu?”

Başımı salladım. Yaşadığım korku sarhoşluğumun etkisini azaltmış olsa da bu yetersizdi. Bahçesinde kız arkadaşım ile içki içmeme kızmış mıydı? Çatışma bitmiş, temelli dönmüş müydü? Yaralanmış mıydı? Ona huysuz dediğimi duymuş muydu? Kafamda onlarca soru vardı.

“Sanırım daha önce tanışmadık?” Kral, Autumn’a bir bakış attıktan sonra kısa kulaklarını incelemeye başladı, tıpkı benim arkasındaki yarım düzine okçuyu incelediğim gibi.

Hızla ayağa kalktığımda bunu yaptığımı anında pişman oldum, ayaklarımın üzerinde durmakta zorlanıyordum. Yatarak sarhoş olmak neden daha kolaydı? Asıl problemler ayağa kalktığınızda başlıyordu.

“Eve döndüğüne çok sevindim, aşkım!” Ayakta sallanırken düşmemek için duruşumu genişlettim.

Raife beni yakalayıp elini kalçalarımın üzerine yerleştirdi ve

beni göğsüne yaklaştırdı. Kafamı yukarı kaldırıp dudaklarına kısa bir öpücük kondurdum. Bakışlarımı Autumn'a yönelterek, "Bu benim çok sevdiğim çocukluk arkadaşım, Autumn. Kız kardeşi kasabada yaşıyor ve bir lili'le evli," dedim.

Kralın gevşediğini hissediyordum, sanki beni ona karşı suikast düzenlerken yakalamış gibiydi. "Merhaba, Autumn. Tanıştığımıza memnun oldum. Ablanıza giderken okçularından birinin size eşlik etmesini ister misiniz?"

Autumn ayağa kalkarken biraz tökezlese de kıs kıs gülererek Raife'yi selamlamayı başardı. "Olur efendim, Bay Yaslık Dudak."

Gülmek için kendimi zor tutuyordum.

Raife adamlarından birine, "Autumn'u güvenli bir şekilde kardeşinin yanına götür. İş bittiğinde rapor vermeni istiyorum," diye emretti.

"Emredersiniz, kralım," dedi. Onunla beraber diğerleri de bahçeden ayrıldı.

Yalnız kaldığımızda Raife bana döndü, beni kollarının arasında tutmaya devam ediyordu. Öne doğru eğilerek dudaklarımı koklamaya başladı. "Çikolatalı Elf şarabı mı içtiniz?"

Başımı salladım. "İçmedim." Bana bu kadar yaklaşmışken beni bırakmasını istemiyordum. Yakınlığını özlemiştim, ne kadar özlediğimi fark etmem uzun sürdü. Parmak uçlarımı boynunda gezdirerek, "Yaralanmış olmandan korktum," dedim.

Nefesi yavaşlarken bakışları piknik örtüsüne kaydı. "O da ne?" Sesi keskindi.

Başımı çevirerek neden bahsettiğine baktım.

Autumn'un isteğim üzerine çizdiği haritaya bakıyordu.

Raife'nin yüzüne bakarak sırıttım "Sana bunun ne olduğunu tek bir şartla söylerim."

Yüzünde şüpheli bir ifade vardı "Ne istiyorsun? Paramı?"

Gülmeme rağmen soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. Kulagina yaklaşarak, "Tek bir öpücükle öğrenebilirsin," dedim.

Vücudu gerilmişti. "Bu ne, Kailani?" diye sordu sert bir sesle.

Ses tonundan bunun hoşuna gitmediğini anlayabiliyordum. Haritadaki topraklarını tanıyordu. Bana güvenmemesi canımı yakmıştı.

Gözlerinin içine bakabilmek için geri çekilerek dudaklarını okşadım. "Buradan Nightfall'a, teyzemin evine giden ve Autumn'un onlarca kez yakalanmadan geçmeyi başardığı bir rota. Hem teyzemi kurtarıırken hem de vakti geldiğinde savaşında kullanabileceğimizi düşündüm."

Aldığı keskin nefes şaşkınlığını belli ederken aniden dudaklarıma yapıştı.

Boğazımdan bir inilti kaçarken parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Dillerimiz birbiriyle savaşıyor, nazikçe başlayıp giderek vahşileşiyordu. Aramızda geçen son öpücükten sonraki birkaç haftalık ayrılık kendimi berbat hissetmeme neden olmuştu. Düşündüğüm tek şey buydu. Vücudumu onunkine bastırduğымda elini belime yerleştirdi ve beni arkaya doğru eğerek battaniyenin üzerine yatırdı.

Üzerime doğru eğildiğinde kendimi serbest bırakarak geriye doğru uzandım. Birinin bu hâlimizi görüp ayıplayacağını düşünmem iki saniye sürdü. Hiçbir şeyi umursamıyordum. Sonuçta nişanlısıyla öpüşen müstakbel kraliçeydim. Burada ayıplayacak bir şey yoktu. Herkes işine bakabilirdi.

Raife'nin eli elbisemin altına kayarak önce ayak bileği-
me değdi, sonra bacağımdan ilerleyerek dizimin üzerinden
kalçalarıma doğru devam etti. Düşünebildiğim tek şey en
son ne zaman tıraş olduğumdu. Kalçamı kavrayarak açık
olan ağzıma doğru inlediğinde, Elf şarabının baş döndürü-
cü etkisinin birbirimizi tüketmeye dair şehvetli düşüncelerle
birleştiğini hissettim.

Geri çekilerek yüzüme baktı. "Sen sarhoşsun," dedi se-
sindeki hayal kırıklığıyla.

Başımı salladım. Gözlerimi iyice açarak ayık olduğumu
göstermek istiyordum. "Çok iyiyim."

Kıkırdayarak bir parmağını göğsümde gezdirdi. "Elf şa-
rabının insan üzerindeki etkilerinden haberin var mı?"

*Umurumda değil, seni istiyorum. Tam burada, ay ışığının
altında, demek istiyordum.*

"Neymiş?" Dilimi çenesinde gezdirdiğimi hayal ederek
çene çizgisini inceledim.

İçini çekerek elini elbisemin altından çekip kumaşı aşağı
doğru toplamaya başladı. "Sarhoşken hafızalarını siliyor. Yarın
Autumn'la yaşananlara dair hiçbir şeyi hatırlamayacaksınız."

O an içimi bir korku sardı. Bu olağanüstü öpücüğü hatırla-
mayacak mıydım? Bu bir suç sayılırdı. "Ben yarı insanım,"
diye hatırlattım. Raife'nin yüzünü daha net görebilmek için
bir gözümü kapattığımda başımın döndüğünü fark ettim.

Gülümseyerek başını salladı. "Hadi seni yatağa götürelim."

Bir saniye önce sırtüstü yatarken, şimdi kollarındaydım.

"Dur! Harita!" dedim battaniyeye bakarak.

"Cebimde," dedi tüm sakinliğiyle.

Rahatlayıp başımı göğsüne dayayarak kalp atışlarını din-
lemeye başladım. Bana bu kadar yakın olduğunda hissettik-
lerini anlayabiliyordum. *Hayranlık, korku, sadakat.*

“Neden korkuyorsun?” diye sordum. Elif şarabı kuvvetli etkilerini sürdürmeye devam ederken.

Kalenin koridorlarında ilerlerken sessiz kalsa da öfkeli görünüyordu. Odama ulaştığında kapıyı açtı ve beni yatağa yatırıp ayakkabılarımı çıkararak üzerimi örttü. Kulığıma eğilerek, “Senden. Senden korkuyorum. Kendimi kaybetmeme neden olabilecek türden bir kadınsın,” dedi fısıldayarak.

Kaşlarımın çatıldığını hissedebiliyordum. Etrafım bulanık, kelimelerim karmakarışık. Bir şeyler söylemek istesem de yapamıyordum. Ayak sesleri uzaklaştı ve kapı kapandı.

Yarın ayık kafayla konuşmak daha mantıklı olacak.

Ertesi sabah uyandığımda üzerimden bir tır geçmiş gibi hissediyordum. Tek gözümü açtığımda üzerimde dünkü elbisemin olduğunu görerek inledim. Dün gece neler yaşanmıştı? Hatırladığım şeyler Autumn’la eğlenceli bir piknik yaptığımız ve gereğinden fazla şarap içtiğimizdi.

Sonrası bulanıktı.

Doğrularak hazırlanmaya başladım. Giyinip süslenecek bir havada olmadığım için saçlarımı açık bırakmaya ve güne makyajsız başlama kararı aldım. Süslü elbiselerle de uğraşacak hâlim yoktu. Kral şehir dışındaydı, toplantılar iptal edilecekti. Üzerime dizime kadar uzanan, fırırsız mavi bir elbise giydim.

Kitabımı kaptığım gibi Şef Brulier’in hazırladıklarına bakmak üzere mutfığa doğru ilerledim. Mutfığa ulaştığımda beni tepeden tırnağa süzerek kaşlarını çatı.

"Dün Elf şarabını biraz abarttım," diye mırıldandım
Gölümsedi. "Kahvaltı yemek salonuna hazırlandı."

"Teşekkürler." Ceri döndüğüne göre artık yemek yapmak zorunda olmamak güzeldi.

Kralın özel yemek salonunun kapılarını iterek açarken kitabımı açıp okumaya başlamış. Raife konuşmaya başlamadan önce odanın ortasına kadar gelmişim.

"Günaydın, Kailani."

Donakaldım. Başımı yavaşça kaldırdığımda iki tabağın önünde oturduğunu gördüm. Aralarına küçük bir vazoun içinde taze çiçekler konmuştu.

"Dönmüşsün." Kitabı kapatıp masanın üzerine koyduktan sonra ellerimi saçlarıma götürerek görünüşüme biraz olsun çeki düzen verebilmek adına yavaşça örmeye başladım. Aniden yüzü düştü.

"Evet. Dün gece döndüm. Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Aman Tanrım. Yoksa onunla sarhoşken mi karşılaşmıştım?

"Tam olarak neyi hatırlamıyorum?" Midem bulanıyordu.

Çenesini sıkıyordu, etrafına ördüğü duvarlar daha da yükseliyor gibiydi. "Mesela bana bu haritayı verdiğini," dedi haritayı masanın üzerine koyarak.

Haritaya baktım, Autumn'dan rica ettiğimi hatırlasam da haritayı Raife'ye verdiğimi hatırlamıyordum.

"Özür dilerim. Hatırlamıyorum."

Kabaca başını salladı. "Şey... Belki de hatırlamaman daha iyidir. Yemeği soğutmadan tadına bakmalısın. Düğün planlaması için konseyle toplantımız var."

Sertçe yutkundum. Masaya doğru yürüyerek oturdum ve yemeğe odaklandım. Neleri unutmuş olabileceğimi düşünmeden edemiyordum. Onsuz geçen haftalardan sonra onu

“Böyle mi karşılamıştım?” Krala baktığımda yaralanmadığını fark ederek rahattım.

“Yaralanmadığına sevindim,” dedim.

Başıyla onayladı. “Arkadaşın bu haritayı çizerek bize bir altın madeni verdi. Kraliçe’nin rögarlarını kilitlemediğini biliyor muydun? Sanırım arkadaşın kaleye bu şekilde giriyor.”

Haritadaki bir kanal çizimini gösterdi. Öne doğru eğildiğimde, örgümü bağlamadığım için saçlarım çözülüp yüzünün önüne doğru düştü.

“Özür dilerim,” deyip saçlarımı omzumun üzerine topladım.

Mavi gözleriyle bana baktı. “Saçlarının açık hâlini sevdim,” dediğinde ağzımdaki lokmayı yutkunmakta zorlandım.

“Süre doldu mu? Açlıktan ölüyorum,” dedi sonunda.

Kraliçe Zaphira’nın son denemesinde zehrin etki etmesi bir dakikadan uzun sürdüğü için bu süreyi üç dakikaya çıkarmıştık.

Saatime bakarak başımı salladım. Aramızda her zamankinden farklı bir şeylerin olduğunu hissedebiliyordum. Sebebini açıklayamasam da bana daha soğuk davranıyordu. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

Öne doğru eğilerek dudaklarımı kulağına yaklaştırdığımda irkildi.

“Seni özledim,” dedim eline uzanarak. Yüzüne bakmak için geri çekildim. Onsuz geçen iki hafta zor geçmişti, özellikle de o sarhoşken aramızda geçen o büyülü anlardan sonra. Aramızda yaşananları adlandıramamak hoşuma gitmiyordu. Ona hem yakın hem uzak olmak istemiyordum.

Beni duymazdan gelerek parşömenlerinden birine baktı ve elini benimkinden uzaklaştırdı. “Bazı savaş haritalarını kontrol etmem gerekiyor. O yüzden bu masaya ihtiyacım

olacak...Yemeğini mutfakta yersen senin için sorun olmaz mu?"

Buz gibi tavrı beni derinden yaraladı. Ayağa kalkıp tabağımı alırken gözyaşlarımı engellemek için yanagımın içini ısırmak zorunda kaldım. Arkamı dönerek mutfaka doğru ilerledim.

"Kailani?" diye seslendi kapıya doğru ilerlerken.

Umut dolu bir sesle, "Evet?" dedim. Yanından ayrılmadan önce paylaştığımız anların, sarhoş olsun ya da olmasın değerli olduğunu duymayı umuyordum.

"Kitabını unutma," dedi masadaki kitabı işaret ederek.

Vay canına.

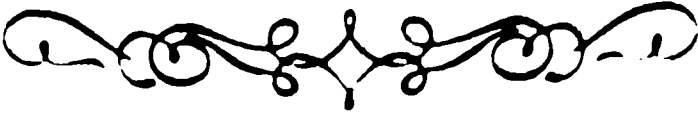
Aramızda yaşananlardan hoşlanan tek kişi bendim. Belki de hatırlamadığını söylediğinde yalan söylememişti. Benimle bir kez daha öpüşmek isteyen biri gibi davranmadığı kesindi. Bu sahte bir evlilikti ve aramızda geçenleri umursamamalı, tuhaf davranmaktan vazgeçmeliydim.

Kapıdan hızla çıkarak tabağımı sertçe tezgâha bıraktım. Şef Brulier öfkeyle yemeğimi yerken bana baksa da tek kelime etmedi.

Raife Lightstone beni reddettiği güne lanet edecekti.

8. BÖLÜM

Düğün günümüz gelmişti. Evliliğimizin bundan sonraki beş yılını Raife'nin beni her türlü cinsel anlamda düşünmesini sağlayarak geçirmeye yemin ettim. Bu piç kurusu bunun için bana yalvaracak, bense onu reddedecektim. İki hafta önce yaşadığımı yaşamasını sağlayacaktım.

Bu müstakbel bir kraliçeye yakışan bir davranış mıydı?

Hayır.

Umurumda mıydı? *Hayır.*

Eğer istediği oyun oynamaksa, hazırdım.

Son iki haftadır neredeyse hiç görüşmemiştik. Ben düğünü planlamakla meşgulken Raife orduda harıl harıl çalışıyor, kraliçeye açacağı savaşı planlıyordu. Birkaç saat içinde Raife'nin karısı, Archmere'in Kraliçesi olacağıma inanmıyordum. Davetliler düğüne katılmak için diyarın dört bir yanından akın ediyordu. Sarayın bahçesine beyaz ipekten çadırlar kurulmuş, kale çelenklerle donatılmıştı.

Oldukça büyüleyici bir sahte düğündü.

İç çekiyor, terzi elbisemi çekiştirip dururken zihnimdeki düşüncelerin arasında kayboluyordum. Makyajımı yapan görevli yanaklarıma biraz ışıltı sürdükten sonra dudaklarıma pembe bir ruj sürdü.

“Çok güzelsiniz, leydim,” dedi makyajımı yapan görevli.

“Heyecanlı mısınız?”

Ona bakarak sahte bir gülümseme takındım "Hayatımın en özel günü," diye yalan söyledim

Raife'nin beni reddedişini aklımdan çıkaramıyordum. Bu adamın derdi neydi? Benden hoşlandığı açıkça belli olmuyor muydu? Bana güzel demiş, saçlarımın açıkken daha güzel olduğunu belirtmiş, elbiselerimi beğenmiş hatta bana bir şey olacak diye kızmamış mıydı? Düğün saati yaklaştığında zihnim bundan sonraki beş yılının nasıl geçeceğine odaklanmaya başladı.

Bir saatin ardından terziyle saç ve makyaj görevlileri işlerini tamamlayarak yorgun ellerle yanımdan uzaklaştı.

"Hazırsınız," dediler hep bir ağızdan.

Boy aynasına doğru götürüldüğümde kendimi toparlamaya çalıştım.

Aynadaki yansımamı gördüğümde nefesim kesildi. Hayatım boyunca hiç bu kadar güzel görünmemiştim. Gözlerime her ne sürdüyse makyaj onları belirginleştirmiş, daha büyük görünmelerini sağlamıştı. Yanaklarımdaki ışıltı kalp şeklindeki yüzümü vurguluyor, dudaklarımı daha dolgun gösteriyordu.

Asıl baş döndürücü olan elbisemdi. Elbisenin tasarımı bana ait olsa da Samarah ona hayat vermişti. Boyun çizgisi derin bir V şeklindeydi. Aşırıya kaçmıyordu, sadece Raife'nin göğüs dekoltemin farkına varmasına yetecek kadar açıktı. Yere kadar uzanan kolları beyaz dantelden yapılmıştı. Elbise bel kısmında vücudumu sararken, kabararak arkamda bir metre kadar yere uzanıyordu. Makyaj görevlisi elindeki ışıltılı fırçasıyla öne atılarak fırçayı göğüs dekolteme sürdü.

Kahkahalara boğuldum. Duygularımı kontrol edemediğim için gözlerime yaşlar doluyordu.

Bunun sahte bir evlilik olduğunu biliyordum ama yarımları sanıyelğine de olsa teyzemin yanımda olmasını diledim. Ebeveynsiz büyüdüğüm için teyzem benim her şeyimdi. gerçek olmasa da sahip olduğum tek düğün bu olabilirdi. Kraldan boşandıktan sonra hiçbir erkek benimle evlenmek istemeyecekti. Tabii ki yeni birileriyle tanışabilirdim ama eski kraliyet mensupları bir daha asla yasal olarak evlenemezdi. Sanki boşandıktan sonra ömür boyu yas tutmak gerekiyormuş gibi. Bu evlilik kalenin koridorunda yürümek ve resmî bir “ever” demek için hayatımdaki tek şansım olabilirdi.

“Teşekkür ederim,” dedim gözlerimin kenarını silerek.

Tüm görevliler karşımda reverans yaptıktan sonra eşyalarını toplayıp odadan çıktılar. Bir saat daha oturduktan, kitap okuduktan, terledikten ve sinir krizleri geçirdikten sonra kapı çaldı.

Bayan Tirth’in bana düğünün yapılacağı balo salonuna kadar eşlik edeceğini düşünürken eşikte duran Raife’yi gördüm.

Dizlerine kadar inen parlak iplikle geleneksel Elf desenleriyle işlenmiş, siyah ipek bir tunik giymişti. Saçları önde altı ince örgü şeklinde örülmüş, ensesinde kalın bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Fazlasıyla seksi görünüyordu. Zihnindeki tüm kelimeler silinmiş gibiydi.

Ona bakarak bana bakışını izledim. İkimiz de dilimizi yutmuş gibi davranıyorduk.

“Şey, merhaba.” Sonunda konuşmayı başardım. “İçeri girmek ister misin?”

Neden gelmişti? Son iki haftadır neredeyse hiç konuşmamıştık. Düğünü iptal etmeye mi karar vermişti? Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu.

Raife’nin bakışları yüzümden vücuduma doğru inerken

bana odaklandı. "Bence girmemem daha iyi. Bu kötü sana getirir, öyle değil mi?" Ne diyeceğini bilmiyor gibiydi.

Güldüm. "Gelini görmek uğursuzluk getirir. Artık çok geç."

Ellerini ovuşturarak gözlerime beni tepeden tırnağa ürperten bir bakışla baktı.

"Sana teşekkür etmeye geldim. Bunu kabul ettiğin için. Kolay olmadığını biliyorum... Sen çok iyi bir arkadaşsın."

Göğsüme bir ağrı saplandı. Sanki arkadaş kelimesini her söyleyişinde kalbime bir bıçak daha saplanıyor gibiydi.

"Ben böyleyim işte, harika bir *arkadaş*," diye mırıldandım. Bu şimdiye kadar sahip olduğum en kötü düşünceydi. Raife arkadaşlığımı överken, ben ipek tuniğini yırtarak onunla yatmanın hayalini kuruyordum.

O an Raife öne atılarak beni kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. Bu şimdiye kadar hissettiğim en içten ve en uzun sarılmaydı. Gözyaşlarıma engel olmakta zorlanıyordum. Ondan gelen şehvetli bir öpücük ya da baştan çıkarıcı bir duygu yoktu, aramızda geçen şey tamamen saygı ve sadakatten ibaretti. "Bana sunduğun bu imkânı asla unutmayaacağım. Sayende ailemin intikamını alacağım," dedi kulağıma fısıldayarak.

İçimi çektim. Kollarında olmaktan hem zevk alıyor hem de nefret ediyordum. Bana verebileceklerinden fazlasını istiyordum. Bu gerçek beni üzse de Raife'nin hak ettiği adaleti sağlamasına yardımcı olma fikri beni fazlasıyla mutlu ediyordu.

"Bu benim için bir zevk, Raife," dedim beni bıraktığında gülümseyen yüzüne bakarken.

"Görüşürüz o hâlde." Beceriksizce el sallayarak odadan çıktı. Kapıya ulaştığında beni bir kez daha tepeden tırnağa

sardı. "Hayatımda gördüğüm en güzel gelinsin." dedikten sonra gitti.

Bunu neden yapıyordu? Bir saniye önce bana iyi bir arkadaş olduğumu söyleyen adam, neden bir saniye sonra hayatında gördüğü en güzel gelin olduğumu söyleyerek bana iltifat ediyordu? Bunun canımı nasıl yaktığının farkında değil miydi?

Kapıyı kapatarak alnımı tahtaya yasladım.

Neden? Neden bu sahte evliliği kabul etmiştim? Kurallara uyma konusunda fazlasıyla başarısızdım. Ona çoktan âşık olmuştum.

Kapı çaldığında kapıdan uzaklaşarak beni öpmek için geri dönmüş olacağını düşünerek kapıyı açtım. Karşımda duran Bayan Tirth'ti.

"Ah, merhaba."

Bayan Tirth bir elini kalçasına koydu. "Ah, merhaba? Harika görünüyorsun! Yüzün neden asık?"

Yutkunarak gergin bir kahkaha patlattım. "Endişeliyim. Düğünde bir sürü davetli olacak," dedim.

Başını salladı. "Kral yanında olacak. O böyle etkinliklere alışkıdır." Uzanarak elimi sıktı. "Ondan güç alabilirsin. O artık senin hayat arkadaşın. Birbirinize ihtiyacınız olacak."

Bu anlaşmayı kabul ettiğim için kendimden nefret ediyordum. Sahte bir evlilik olsa da giderek gerçek gibi hissettirmeye başlamıştı. Gerçekle sahteliğin çizgilerinin bulanıklaşması insanların incinmesine neden olacaktı.

İnsanlar derken kendimi kastediyordum.

Yara alacak ve iyileşemeyecektim. Raife'yle evlensem de evlenmesem de kraliçeden intikamını alacaktı. Konseyi sakinleştirmek için kendine başka bir eş bulacak, teyzemi

savaşla parçalanmış bir ülkede tek başına hırakacaktı. İmana izin veremezdim. Raife'yi hayal kırıklığına uğratamazdım. Sahte evliliği önerdiğimde ona karşı bir görevim vardı. Raife'nin kişisel asistanı olarak işimi her zaman ciddiye al sam da beni seçeceğini aklımın ucundan geçirmemiştım

Bayan Tirth kolunu bana doğru uzatarak, "Hazır mısın?" diye sorduğunda başımı salladım.

Koridorda ilerlerken iliklerime kadar titriyordum. Her yerden sarkan çiçekler, bahçede çalan büyüdü arp müziğı. . Hiçbir şey istediğim gibi gitmiyor olsa da düğünümüzün tadını çıkarmaya çalışıyordum.

Ana salona giderken bahçeye göz attığımda çadırların davetlilerle dolup taşığını fark ettim.

"Balo salonuna sığmayan davetliler. Onları resepsiyondan önce karşılayacaksınız," dedi Bayan Tirth.

Başımı salladım. Kısa bir süre sonra *kraliçe* olacaktım. Önce görev, ardından rahatlık gelirdi.

Balo salonunun kapalı kapılarına ulaştığımızda mideme kramplar girdi.

İşte bu kadardı. Artık vazgeçemezdim. Bu adımı attığımda Raife'ye sonsuza kadar bağlanacaktım. Boşansam bile kalbim paramparça kalacaktı. Kralla yaptığım sahte evlilik gerçeğe dönüşen komik bir hikâye olacaktı.

Haig arkamdan, "Tebrikler," diye seslendiğinde irkilerek düşüncelerimden sıyrıldım.

Sertçe yutkunarak gülümsemeye çalıştım. "Teşekkür ederim, efendim."

Konseyn geri kalanı arkamda sıralandığında kalbim ağzıma geldi.

O an gelmişti. Bu an her şeyi sonsuza kadar değiştirecek-

“Henüz kazanılmamış olan savaş ve sahip olamadığım kalbin üzüntüsü göğsüme doğru ilerlemeye çalıştı. Bu düşünceleri bir kenara bırakarak Bayan Tirth’e başımı salladım

Raife’nin bana ihtiyacı vardı. Benim onu önemseydiğim kadar beni önemsemese bile onu yarı yolda bırakamazdım. Genç yaşta gönüllü bir şekilde olmasa da ailesi tarafından terk edilmişti. Bunu ona bir kez daha yaşatamazdım. Canımı alsa, kalbimde iyileşmesi mümkün olmayan yaralar açsa bile Raife Lightstone’u terk edemezdim. Ona sonsuza kadar sadık kalmayı seçtim.

Kapılar açıldığında büyüdü arp müziği çalmaya başladı. Bu ses tüm mekânı inletirken sesi takip ederek odanın köşesinde şarkı söyleyen Elf kadına doğru ilerledim. Davetlilerin oluşturduğu koridorda yürürken sadece melodiden oluşan şarkı gittikçe güzelleşiyordu. Birkaç tanıdık yüz gördüm. Eşleri ve çocuklarıyla gelen üniformalı okçular, kale görevlileri ve Raife’nin müstakbel eşleri olarak randevulara davet ettiğim kızların ailelerini gördüm.

Her şey dönüp dolaşıp aynı noktaya bağlanmıştı. Koridorun sonunda duran Raife’yi gördüğümde gözlerine bakmamaya çalıştım, henüz buna hazır değildim. Konuklara gülümseyerek kalabalığın içinde kız kardeşiyle duran Autumn’u fark ederek el salladım. Kaşla göz arasında koridorun sonuna ulaşmıştım. O an gelmişti.

Sen iyi bir arkadaşınsın.

Bu sözler sonsuza kadar aklıma kazınmıştı ama Raife haklıydı. Başımı kaldırdığımda Raife’nin yüzündeki ifade ve ondan yayılan duygular nefesimi kesmişti.

Sertçe yutkunarak hana doğru uzanırken gözlerini hafifçe kapadı. Ellerimi avuçlarına aldığı anda olağanüstü bir hayranlık ve şehvet duygusu tarafından ele geçirildim. Raife Lightstone da en az benim kadar istekliydi. Daha önce bunu saklayabilse de artık saklayamazdı; tüm gözlerin üzerimde olduğu ve olağanüstü güzel olduğumu düşündüğü şu anda bunu gizleyemezdi. Duygularının en güçlü halleriyle içime işlediğini hissedebiliyordum, midemde bir sıcaklık hissettim.

İşte o an her şey değişti.

Sonsuza kadar iyi bir arkadaş olarak kalma planım, onun sakladığı duyguları ortaya çıkarma planına dönüştü. Ona duygularını itiraf ettirecek, korkularına rağmen bunun üstesinden gelebileceğimizi kanıtlayacaktım.

Müzik sustuğunda Raife'nin şehvet ve romantizm içeren duyguları hızlıca korku ve paniğe dönüştü. Yanağımı ısırarak başkalarının hissettiklerini hissetme yeteneğine sahip olmaktan ne kadar nefret ettiğimi düşündüm. Rahip birlikteliğimizi kutsamaya başladığında duyguları hızla paniğe dönüşmüştü, uzanıp Raife'nin yanağını okşadım.

"Birlikte başardık," diye fısıldadım.

Yangına su döküyormuş gibi hissediyordum. Anında rahatlayarak duygularını kararlı bir eyleme dönüştürdü. Bir saatlik kutsama boyunca bakışlarımı onunkilerden hiç ayırmadım. Buradan uzaklaşmak istemekle dudaklarıma yapışmak arasında gidip gelen duygularını izlerken aynı şeyleri hissettiğimi belli edercesine ellerini sıkıca tutmaya devam ettim.

Raife'nin tutuşu, rahip ikimizin üzerine dev bir çelenk yerleştirerek bizi birbirimize bağladığında gevşedi.

"Kral Lightstone, lütfen tüm konuklar ve nişanlınızın

önünde niyetinizi açıkça beyan edin.” Rahibin sesi sakın ve pürüzsüzdü, hissettiklerimden çok farklıydı.

Raife boğazını temizledi. Odaya girdiğimden beri gözlerini ilk kez gözlerimden ayırdı. “Ben, Raife Lightstone, Kailani Rose Dulane’le hayatımı birleştirmeye, ona bakmaya, tüm vaktimi ve emeğimi onu mutlu, sağlıklı ve müreffeh kılmak için adamaya niyetliyim.”

Bu binlerce yıldır evlenen Elflerin evlenirken kullandığı sıradan cümlelerden biri olsa da duygulanmama neden olmuştu.

Rahip bana bakarken ben de kalabalığa baktım. “Ben, Kailani Rose Dulane, Kral Raife Lightstone’la evlenmeye, ona bakmaya, tüm zamanımı ve emeğimi onu mutlu, sağlıklı ve...” Duraksadım. “Daha müreffeh kılmaya?”

Kalabalık kahkahalara boğulurken Raife hafifçe gülümsedi. Yaşanan komik durum beni mutlu etmişti. Birazdan yaşanacaklarsa midemi ağrıtıyordu.

Kalabalığı memnun edecek kısa, mütevazı bir öpücük mü, yoksa içten gelen gerçek bir öpücük mü olacaktı?

Rahip kollarını kaldırarak, “Elf konseyinin onayı var mı?” diye sordu.

Konseyin oturduğu tarafa baktığımda teker teker başlarını salladıklarını gördüm. Rahip, “Tanrı bu birlikteliği çağlar boyunca kutsasın,” dediğinde kalabalık hareketlendi. “Kralım, kraliçenizi öpebilirsiniz.”

Raife’yle yüzleştüğimde nefesimi tutarak yüzündeki karsızlığı izledim.

O an hissettim. Keder dalgaları enerjisini ele geçirerek ikimizi de etkisi altına almıştı. Bana âşık olmaktan korktuğu için kendini tutuyordu. Ailesinin ölümünü izlemek, ruhunda

kapanmayan bir yara açmıştı. Bir haşkasını sevmesine engel olan bir yara.

Şu ana kadar.

Öne doğru eğildi, yüzümü iki yanından tutarak dudaklarımla buluştu. Öpücük düşündüğümünden uzun olsa da acı verecek kadar kısaydı.

Onunla öpüşmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğim için bu öpücük çok yapmacık gelmişti. Üzülmemek imkânsızdı.

Kalabalık bunu önemsemiyor gibi görünüyordu, alkışlar ve tezahüratlar havada uçuşuyordu. Raife benden uzaklaşarak elimi tuttu, avucumu okşayarak kenetlenmiş ellerimizi havaya kaldırdı.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle konseye dönerek, *Bakın, evlendim. Artık savaşımı destekleyecek misiniz?* dercesine baktı.

Bu etkinliğin iki nedeni vardı: Düğün ve taç giyme töreni. Rahip bana kraliçe olarak tacımı takdim ettiğinde yaşadıklarına inanmakta zorlanıyordum. Tacı başımın üstüne yerleştirip Archmere'i koruyacağıma ve ne pahasına olursa olsun refah düzeyini yükselteceğime dair yemin ettiğimde, kalabalık pencerelerin titremesine neden olan büyük bir alkış tufanı kopardı.

Kalabalığın arasından el sallayıp sahte gülümsemeler saçarak ilerlerken vücudumun uyuştüğünü hissediyordum. Tüm bu süre boyunca yanımda olan adamın bana verebileceğinden emin olmadığım bir şeyi vermesini bekledim. Kalabalık üstümüze üstümüze gelirken Raife'ye sarılarak onların tüm coşkulu enerjisini üzerime çektim. Bunaltıcı olmasına rağmen çok güzel bir geceydi.

Tadımını Bayan Tirth'in yaptığı harika bir yemek yedik,

kraliçe olduğum için tadım işi artık bana ait değildi. Bizi iltifat ve tebrik yağmuruna tutan Elf kalabalığının arasında saatlerce süren dans macerasının ardından, ne olduğunu anlamadan Raife'nin yatak odasına götürülmüştük.

Okçulardan iki tanesi kapının iki yanında nöbet tutarken Raife onlara başıyla selam vererek beni içeri yönlendirdi. Saat gece yarısına yaklaşmıştı. Yorgun olsam da Raife'yle bundan sonraki yaşam düzenimiz hakkında konuşmayı unuttuğumu fark ettim. Konseyin bu evliliğin sahte olduğunu anlamaması için ilk yıl aynı yatak odasını paylaşmayı, savaş bittikten sonra da ayrı yatmayı kararlaştırmıştık. Aynı odayı paylaşma noktasına ulaştığımızda zihnimin karıştığını hissettim.

Buraya en son geldiğimde bir kadın koşar adımlarla odanın içinde dolanıyordu. Gözlerim sol tarafta duran büyük yatağa takıldı. Sağ taraftaysa dev bir kilim ve sıra sıra kitap rafları vardı. Rafların önünde büyük bir kanep ve bir okuma koltuğu duruyordu. Odanın penceresiz olduğunu fark ettiğimde bunun bir güvenlik önemli olduğunu varsaydım. Odada yeterince ışık olduğu için karanlık değildi. Raife kapıyı kapattıktan sonra uzak duvardaki dolaba yürüyerek içinden bir yastıkla bir battaniye çıkardı. Kanep eye dönerek yatağını yapmaya başladı.

Pekâlâ... Bu konu da hallolmuş oldu.

“Güzel bir akşamdı. Herkes memnun görünüyordu,” dedim gerginliğimden kurtulmaya çalışarak.

Onaylarcasına başını salladı. “Konsey memnun görünüyor. Halksa monarşinin geleceği konusunda kendini güvende hissediyor.”

Bu sıradan bir tepkiydi, düğünün yaşattığı hisler yerine

görevine odaklanmıştı. Anlıyordum. Raife için bu bir iş anlaşmasıydı ya da öyle başlamıştı. Bayan Tirth'ın getirdiğini düşündüğüm geceliğe baktığımda kızardığımı hissettim. Onu elime alarak banyoya doğru ilerledim.

Korsemin arkasında yaklaşık yirmi adet fiyonk vardı ve hepsi hizmetçilerim tarafından tek tek düğümlenmişti, onlara ulaşamayacağımı biliyordum. Boğazımı temizleyerek Raife'ye doğru yürüdüm. Meraklı bakışlarla yüzüme bakıyordu.

“Bu elbiseyi giymem için yaklaşık üç kişiye ihtiyacım vardı. Arkasını açmak için de yardıma ihtiyacım var,” dedim daha da kızardığımı hissederek.

Başıyla onayladığında ona sırtımı döndüm. Vücudunun sıcaklığını hissettiğimde gözlerim istemsizce kapanmıştı. Sağ omzuma elini koyarak korsemin fiyonklarını teker teker çözmeye başladı. Her çözülüşte korse daha da gevşerken derin bir nefes aldım. Güzel görünmek için acı çekmek sadece özel günlerde kabul ettiğim bir şeydi, tıpkı bugünkü gibi. Kaburgalarımdaya oyuklar olacağından emin olsam da bu elbise sahip olduğum en güzel parçaydı ve kesinlikle buna değerd.

Raife'nin bana dokunurken hissettiği duygularını hissedebiliyordum. Onları gizlemeye çalışmıyordu. Şehvet, arzu, saygı ve korku. Korku her zaman vardı.

Sırtımı yarılادığında elbisenin kolları kaydı ve onları geri çekmek için hiçbir çaba göstermedim. Sağ elini kaldırarak tuttuğu kumaşın düşmesine izin verdi. Elbisemin önü aniden belime düştüğünde, üstsüz bir şekilde kitaplığın önünde duruyordum. Gözlerim hâlâ kapalıydı, titrek bir nefes alırken kalbim göğüs kafesimi delecek gibi atıyordu.

Üstümü örterek banyoya gitmeliydim. Elbisenin kollarını çekmeli ve beklenmedik çıplaklığım karşısında utanmış gibi

davranmalıydım. Hiçbirini yapmadım çünkü Raife arkasını dönmek yerine bana daha da yaklaşmıştı. Vücudu benimkine yasladığında nefesini boynumda hissetmeye başladım. İçimdeki beklenti bacaklarımin arasında bir sıcaklık oluşturdu. Bana acı veren on saniye boyunca nefesini boynuma verdiğinde saçlarını kavrayarak tenimi öpmesi için onu aşağı çekmek istedim. Ancak onu zorlamamam gerektiğinin farkındaydım. İçinde bulunduğu duygu karmaşasını tek başına çözmesi gerekiyordu.

Altta yatan duygunun korku olduğunu hissedebiliyordum. Daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda boynumu öpmeye başladı. Başımı ona doğru eğerek inledim. Göğüslerimi kavradığında başımı çevirerek dudaklarına yaklaştım.

Sarhoşken gerçekleşen öpüşme bu öpüşmenin yanında hiçbir şeydi. Bu öpücük aç, ağrılı ve sömürücüydü. Dillerimiz birbirini okşarken aniden benden uzaklaştı. Beni yüzümü görebilmek için çevirdiğinde inledim. Nefes nefese kalmış, ne yapacağımı bilemiyordum.

Bakışlarındaki vahşiliği fark ettim. Aniden bir şeyler hissetmeye başladım. Ondan yayılan korku üzerime çöküyordu.

Yaklaşarak ona dokundum.

“Neden korkuyorsun?”

Başını sallayarak elini kalbimin üzerine, çıplak göğüslerimin arasına yerleştirdi. “Sana âşık olmaktan. Seni kaybetmekten. İçinde olmaktan. *Olmamaktan*. Seninle ilgili her şeyden korkuyorum, Lani.” Sözleri o kadar açık ve gerçekti ki onlara saygı duymaktan başka bir şey yapamadım.

Yaklaşarak çenesini tuttum. “Seni sevmeme izin ver.” Gözlerinin içine bakarken bu cümlemin ne anlama geldiğin-

den, gerçekten ne söylemek istediğimden emin olmadığımı hissettim. Öylece söyleyivermişim. Ona biraz daha yaklaşıp parmaklarımı pantolonunun ön kısmından aşağı kaydırdım. “Seninle ilgilenmeme izin ver.” Boynuna bir öpücük kondurdum. “Bırak da yaralarını sarayım.”

Sertliğini kavrayıp dudaklarımı yanağına bastırdım, tekrar konuşmak üzereyken belimi sıkıca sararak beni havaya kaldırdı. Elimi belinden çekip beni yatağa doğru götürmeye başladığında ona sarıldım.

Yatağa ulaştığımızda beni çarşafın üzerine yatırarak üzerimdeki elbiseyi çıkarmama yardımcı oldu. Üzerime eğildiğinde beni baştan aşağı süzdüğünü fark ettim. “Eğer bu evliliği tamamlarsak boşanmak daha zor olacak.”

Boşanmak istemiyorum, demek istesem de ağzımı açmadım. “Zoru severim,” dedim. Ciddileşmek onu korkutmaktan başka bir şeye yaramazdı.

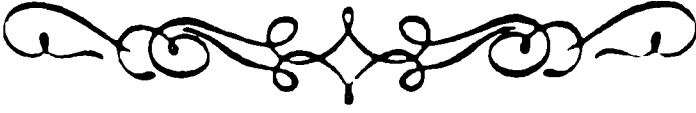
Gözleri kapandı. Ağırlığını üzerimde hissettiğimde Raife Lightstone tarafından yatağa atılmanın nasıl bir şey olduğunu öğrendim. Her saniyesi hayal ettiğimin ötesindeydi.

Her. Saniyesi.

9. BÖLÜM

Düğünde okçular Raife'yle beni ertesi gün düzenlenen bir yelken yarışını izlemek üzere Archmere sahillerine davet etmişti. Evli olan adamlar eşleriyle gelecekti ve plajda oyunlar oynanacak, güneşlenilecekti. Bu plan kulağa eğlence celi geliyordu. Sabah saatlerinde Samarah'nın yanına gidip bana Nightfall'da giydiğimiz iki parçalı mayolardan diktirdim. Raife'ye kalp krizi geçirtecek kadar güzel olduğunu umuyordum. Düğün gecemizden sonra Raife yumuşamıştı. Kahvaltıda oramı buramı öpüyor, ellerimi tutuyor, kulağıma tatlı şeyler fısıldıyordu. Korkmadan duygularını serbest bırakması beni mutlu ediyordu. İstedğim tek şey bize gerçek bir şans vermektir. *Ne olacaksa olsun.*

Yatak odamızın kapısı çalındı. Kapıyı açtığımda Raife'nin kafasını bir kitaba gömdüğünü gördüm.

“Hazır mısın?” diye sordu başını kitaptan kaldırmadan.

“Hazırım.”

O an başını kaldırarak bakışlarını yazlık elbisemin üzerinde gezdirdi. Normalde ağır işlemeli, yere kadar uzanan resmî elbiseleri tercih etsem de bu etkinlik plajda gerçekleşecekti ve işlemeli elbiseler çok saçma olurdu. Onun yerine dizimin üstünde, kısa bir yazlık elbise tercih etmiştim. En sevdiğim renk olan mor renginde, ipekli ve yakası dekolte me dikkat çeken bir elbiseydi.

“Sen giyinirken bekleyebilirim.” dedi şakıyla karışık Alaycı bir şekilde güldüm. “Giyiniğim, sevgilim.”

Bakışları dekoltemden çıplak bacaklarıma doğru indi Kıskançlığı beni mutlu ediyordu.

“Hay aksi, neredeyse unutuyordum.” Koşarak gardırobuma gittim ve geniş kenarlı şapkamı aldım. “İşte, şimdi hazırım.”

Raife derin bir nefes alarak geçmem için kapıyı açık tuttu. Yanından geçerken ona sürtündüğümde kokumu içine çektiğinden emindim.

“Beni mahvediyorsun,” diye mırıldandığında sııttım.

Görev başarıyla tamamlandı.

Okyanusa doğru giden heyecanlı bir yolculuktu. Arabamızda altı kişi, aralarında da bir masa vardı. Raife’yla karşılıklı oturduk, yanımızda iki çift daha vardı. Raife en iyi adamları Ares ve Cahal’la kart oyunu oynarken, ben de eşleri Baylie ve Naia’yla moda hakkında konuşuyordum.

“Zanaat gecesine katılmadığına çok üzüldük,” dedi Baylie. “Umarım daha iyisindir?”

Raife’ye döndüm. Onlara hasta olduğumu söylemiş, onlar da buna inanmış mıydı? Raife bu toprakların en iyi şifacıydı. Onun beni iyileştireceğini düşünmeleri gerekmez miydi?

“Daha iyiyim, teşekkür ederim,” dedim.

Yolculuk boyunca Baylie’nin örgü ören bir kızıl, Naia’nınsa dikiş dikmekten hoşlanan bir sarışın olduğunu öğrendim. İkisi de son derece misafirperverdi ve elbiselelerinin kısa olduğunu gördüğümde rahatlamıştım. Kraliçe

olmak hakkında hiçbir fikrim olmasa da hem seksi hem de münasip giyinmek istiyordum.

“Yaka detayına bayıldım.” Naia, Samarah’dan eklemesini istediğim boncukları işaret ediyordu. İşlemeler parlıyordu, göz alıyordu. “Teşekkür ederim,” dedim.

Düğünden ve pastanın ne kadar güzel olduğundan bahsettik. Sahile vardığımızda rahat hissediyordum. Araba durduğunda önce erkekler indi, ardından her birimize yardımcı oldular. Raife’nin elini tutarak inmeye çalışırken sandaletimin ucu araba basamağının kenarına takıldı. Bir an yeni kocamın yardımıyla plaj etkinliğine katılmak üzere arabadan zarafetle inerken bir an sonra rezil bir duruma düşmüştüm. Yüzüstü düşmeye hazır bir şekilde öne doğru savrulurken çılgılık attım. Raife pozisyonunu değiştirerek kalçalarımı kavradı ve beni tek hamlede ayağa kaldırdı. Tekrar ayaklarımın üzerinde durduğumda dengemi sağlayabilmek adına uzanarak omuzlarını tuttum.

“Teşekkürler,” dedim mırıldanarak.

Rezil olmuşum. Sadece okçular ve eşleri değil, sahilin yarısı bana bakıyordu. Halk yeni kraliçeyi ilk kez görüyordu ve ben arabadan inmeyi bile başaramıyordum. Tam şu anda ölmeyi diledim.

“Seni utandırdıysam özür dilerim,” diye fısıldadım Raife’ye. Öne doğru eğilerek dudakları kulağıma değene kadar bana yaklaştı. “Sen beni asla utandırmazsın, Lani,” dediğinde içimi bir sıcaklık kapladı.

Daha sonra elini benimkine geçirip başparmağıyla avucumu okşayarak bana sahile kadar eşlik etti.

Kurulan pazar tezgâhlarının önünden geçerken ürünleri inceledim. Bazı zanaatkârlar deniz kabuklarından yapılmış

ürünler satıyor, bazı çadırlardaysa yiyecek tezgahları bulunuyordu. Buradaki her detay bana babamı hatırlatmıştı. Çönlüklerinde tam da burayı anlatıyordu, mallarını sattığı yer hakkında bir şeyler yazmıştı. Hayatta olsaydı, göstermelik bile olsa kızının kraliçe olduğunu bilmekten gurur duyar mıydı? Gurur duyduğunu bilmek beni fazlasıyla mutlu ederdi.

Raife bu etkinlikte herhangi bir şey yemeyeceğimizi, bunun çok tehlikeli olduğunu söylemişti. Verilen hediyelerin de daha sonra incelenmek üzere adamları veya eşlerinden biri tarafından teslim alınması gerektiğinden bahsetmişti. Görünüşe göre, hediyelerin üzerine sizi öldürebilecek sıvı zehirler sürülebiliyordu. Sürekli bir suikast planına karşı tetikte olmaya alışabileceğimden emin olamasam da bu benim yeni hayatımdı ve alışmaya çalışıyordum.

Etkinlik alanında Elf kemanı çalan bir üçlü ve çok güzel bir solist vardı. İnce, pamuklu ve ayak bileğine kadar uzanan bir plaj elbisesi giymişti, yanlardan örülmüş siyah saçları beline kadar sarkıyordu. Güneşin altında söylediği hüzünlü aşk şarkısı tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

“Ah, Raife. Bu kadın Kış Balosu’nda şarkı söylemeli,” dedim. Artık kraliçe olduğuma göre Raife’nin tadımcısı olmam ya da uzun süre asistanlığını yapmam uygun görülüyordu. Her zaman hayalini kurduğum doktor olmama yardımcı olacak öğretmeni bulana kadar tüm saray etkinliklerini planlayacağım söylenmişti. İyileştirmenin Elf bilimi kadar insan bilimi yönlerine de hâkim olması gerekiyordu. Raife birini bulacağını, bu arada birkaç ay sonraki Kış Balosu’ndan başlayarak çeşitli etkinlikler düzenleyeceğini söylemişti.

Raife kadına bakarken kralı zehirleme isteğini ölçüp biçiyormuş gibi görünüyordu.

“Lütfen.” diye yalvardım koluna girerek

Naia sırttı. “Majesteleri, karınızın isteğini yerine getirseniz iyi olur. Bu şekilde hayat daha çekilir.”

Cahal gülerek bir kolunu karısının etrafına sardı. “Bu doğru, lordum.”

Raife bana baktığında alt dudagımı sarkıtarak kaşlarımı çattım.

“Pekâlâ,” diye kıkırdadığında mutlulukla ciyaktım.

Adının *Mona and the Brigade* olduğunu öğrendiğimiz grupla konuşarak Kış Balosu için gerekli ayarlamaları yaptık. Mona davet karşısında şaşkın ve gururlu görünüyordu.

Plajın kordonla çevrili özel alanına doğru ilerlediğimizde bir tür açık kabinle karşılaştık. Kumların üzerine uzanabilmek için birkaç sandalyeyle havlu vardı.

“Hadi güneşlenelim. Kış gelmeden bronzlaşmam lazım,” dedi Baylie elbisesini çıkarmaya başlarken. Poposunun üzerinde fırırları olan parlak sarı, tek parça bir takım giymişti. Ardından Naia soyunmaya başladı, önden mütevazı görünen ama arkasını döndüğünde muhteşem bir sırt dekoltesi sunan soluk pembe bir parçayla gelmişti.

Üzerimdeki elbiseyi başımın üzerinden çekerek çıkarmaya başladığımda Raife’yle göz göze geldik. Sonunda iki parçadan oluşan siyah takımı ortaya çıkardığımda, Raife’nin aklını mı yitirdiğinden, âşık mı olduğundan emin olamadım. Gözleri kapalı, çenesi gergindi.

“Ah Kailani! Çok şık bir parça! Böyle bir tasarımı daha önce hiç görmemiştim,” dedi Naia.

Raife düz bir sesle, “Orta parçası eksik,” dediğinde Naia gözlerini devirerek karşılık verdi. Arkadaşlarının ona hassas biri gibi davranmamasına bayılıyordum.

"Eve gidip benimkini iki parçaya keseceğim." diye duyurdu Naia.

Baylie gülümseyerek, "Şu işe bak, şimdiden trendlere yön veren bir kraliçe oldun." dedi.

Ben iltifatlar karşısında sırıtırken üzerimdeki gri mavi bakışlardan kurtulamadım. Raife, mayoma onu tek parça haline getirmeye çalışırcasına bakıyordu. Buz gibi bakışlarına aldırmadan gülümseyerek yanından geçtim ve Baylie'yle Naia'nın yanındaki havluya yerleştim. Adamlar yanımıza birer sandalye çekti, dirseklerimin üzerine dayanıp suya bakarken ayaklarımı kuma gömdüm. Raife yanımda otururken ben kızlarla farklı tekneler hakkında konuşuyordum. Bacaklarımda gezinen bakışlarını neredeyse fiziksel olarak hissedebiliyordum.

Yarışmak üzere sıraya girmiş yüzden fazla tekne olmalıydı. Aralarında küçük yelkenliler, yüz adamı alabilecekmış gibi görünen devasa bir mavna ve birkaç kürekli tekne de vardı.

"Bir gün tekne olsun istiyorum," dedim. "Tüm diyan keşfe çıkabilir, Embergate'te bulunan Grim Hollow'da vakit geçirilebilirim. Orada olağanüstü zanaatkârların olduğunu duydum."

Baylie güldü. "Kraliçe Kailani, artık kralla evli olduğunuzu göre tüm bu teknelerin sahibi sizsiniz."

Öfkelenerek başımı kaldırıp Raife'ye baktım. Bakışlarını bacaklarımdan ayırmamıştı. "Bu teknelerin sahibi sen misin?"

Başını salladı. "Biziz. Yani bir çoğunun."

Biziz. Bu hoşuma gitti.

"Ama çok fazlalar! Onları ne için kullanıyorsun?" diye sordum heyecanla.

“Çoğu savaş gemisi. Bazılarını krallığı beslemek için balıkçılara kiralityorum, birkaç ticaret gemisi de özel vatandaşlara ait.”

Elinde altından bir boynuz tutan uzun boylu İlf çadıra yaklaşıarak Raife'ye baktı. Kral başını salladığında gülümseyerek sahilde duran kalabalığa döndü.

“Yarış başlasın!” diye bağırdı İlf boruyu dudaklarına götürürken. Uzun, derin bir sesin ardından her biri suya inen teknelerin oluşturduğu mükemmel sıra aniden bozuldu.

Orta büyüklükte bir yelkenlinin sıradan ayrılarak bize doğru geldiğini fark ettim.

“Anlaşılan birileri dümen tutmayı beceremiyor,” dedi Naia gülerek.

Gülümseyerek dümenle savaşıyan zavallı yelkenli kaptanına baktım. Kulaklarını örten örgü bir bere takıyordu, havanın güneşli ve sıcak olduğu düşünöldüğünde bu tuhaftı.

“Ah, senin savaş teknen benimkini yeniyor!” dedi Cahal krala bakarak.

Raife yarışı yakından takip edebilmek için sırtarak ayağa kalktı. Hanımlar da ayağa kalkıp mayolarının üzerine elbiselerini geçirdiklerinde ben de aynısını yapmaya karar verdim. Hepimiz yarışı daha yakından takip edebilmek için suya on adım kadar yaklaştık. Daha önce benzeri bir şeyi izlememiştım ve doğrusunu söylemek gerekirse oldukça heyecanlanmışım. Dümen tutmayı beceremeyen aptal yelkenli, yan dönerek yarışa dahil olmayı başarmış ve görüşümüzü engelleyecek noktada duruyordu.

“Özür dilerim, lordum!” diye bağırdı kaptan sadece kırk metre mesafeden. Biraz daha yaklaşırsa yelkenli kuma oturacaktı. Raife elini kaldırıp sinirli bir şekilde ona el salladı.

Hepimiz yan dönerek yarışı kaçırmamak için sıkışmış yelkenlinin etrafına odaklanmaya çalıştık, o sırada bir şeyin hareket ettiğini fark ettim. Neredeyse dikkatimi çeken şeyi takip etmek için demirlemiş teknenin bulunduğu yöne doğru döndüğüm anda sahil aniden çığlıklara boğuldu.

Tekneden fırlayan beş okçu oklarını fırlatmıştı. Oklar vızıldayarak yanımdan geçip saplanırken çıkardıkları sese doğru eğildim.

Cahal Raife'nin üzerine kapanarak onu yere düşürdü, bense içgüdüsel olarak Naia'yı yakaladım. Hepimiz bir yığın hâlinde yere düştük. Yanımdaki kuma oklar saplanırken Naia kan donduran bir çığlık attı.

Aniden bizi güneşten korumak için kurulmuş olan çadır, Raife'nin görev başındaki Okçu Birliği'nden adamları tarafından kaldırıldı ve bizi okçu katillerden korumak için yan yatırırlarak üzerimize fırlatıldı.

“Öldürün onları!” Raife yanımda bağırırken adamları koşmaya başladı.

Neler oluyordu? Her şey zihnimin algılayabileceğinden hızlı gerçekleşiyordu.

Naia altımda inlediğinde bizi örten çadırdan sıyrılarak ona baktım. Üzerine tuhaf bir açıyla düşmüş, onu tam olarak örtememiştım. Bacağının iç kısmına bir ok saplanmıştı.

“İyi misin?” Raife aniden görüş alanıma girerek bana doğru uzandı. Parmaklarında kan vardı, vücudunu tararken korkunç sahne karşısında şoka girdiğimi hissettim.

“Yaralanmışsın.” Karnına doğrulttuğum bakışlarımı takip etti. Yüzündeki korkuyu görebiliyordum.

“Ben iyiyim,” diye yalan söyledi. “Sen iyi misin, Lani?”

“Naia!” Cahal karısını gördüğünde çığlık atarak kralın yanından karısına doğru koşmaya başladı.

Raife'ye başını sallarken gözlerimi karnındaki oktan ayıramıyordum. Acilen iyileşmesi gerekiyordu. Birkaç saat uzaklıktaki şifa mağarasındaki sular dışında kimsenin kralı iyileştiremeyecek olması beni çılgına çeviriyordu.

Raife Naia'nın yanına diz çöktüğünde, Cahal kralın yaralandığını ilk kez fark etmiş gibiydi.

"Bir şifacıya ihtiyacınız var, lordum!" Cahal karısıyla kraliyete karşı olan sorumluluklarının arasına sıkışmış gibiydi.

"Ben iyiyim," diye homurdandı Raife, Naia'nın eteğini yakalayarak. "Bunu hafifçe kaldırıp yarayı inceleyeceğim, tamam mı?"

Naia ağlayarak başını salladı.

Raife elbisesini yukarı kaldırdığında irkildik. Ok çok derine saplanmış, arka tarafından çıkacak gibi görünüyordu.

Raife Cahal'a dönerek, "Ona ısırabileceği bir şey ver," diye emretti.

Cahal deri kemerini çıkarıp karısının dişlerinin arasına sıkıştırdığında Naia'nın gözleri yaşadığı dehşeti yansıtıyordu. "İyi olacaksın, aşkım. Bahçeyi düşün. Lavantaların çiçek açıyor," diye mırıldandı kulağına.

Naia kral oku bacağının arkasına uzanarak çekmeye başladığında, "Bahçemin canı cehenneme, Cahal, ahhhh!" diye bağırdı. Raife çıkardığı okun ucunu burnuna yaklaştırarak kokladı.

"Tespit edilebilir bir zehir yok," dedi rahatlamış bir sesle.

Bacağındaki delikten kan fişkirirken, kral ellerini bacağının üzerine koyduğunda ağzından çıkan mor ışık Naia'nın bacağını sardı. Kızın iniltisi azaldığında rahatlayarak iç çekti.

Raife ellerini uzaklaştırdığında okun oluşturduğu deliğin yerinde artık sadece açık pembe, pütürlü bir iz vardı.

"Teşekkür ederim, lordum," dedi Cahal nefes nefese, başını karısının boynuna yaslayarak.

Raife tek kelime etmiyor, bakışları Naia'nın üzerinde geziniyordu.

"Raife?" Yüzüne bakabilmek için omzundan tuttum. Mor dudaklarını gördüğümde nefesim kesildi.

"Zehir," dedi.

Ok zehirliydi. Sadece Naia'nın zehrini alıp yarasını iyileştirmekle kalmamış, karnındaki okun da zehirli olduğunu anlamıştı. Kraliçenin bizi öldürmeye çalıştığı kokusuz zehre iki kez maruz kalmıştı.

"Olamaz." Raife geriye doğru düşerken Cahal kralı yakalamak için hızla hareket etti.

Naia sızlanarak kralın yanında diz çöktü ve ağlamaya başladı. Bailey ve Ares yaralanmamış, kral soluk soluğa kalırken devrilen çadırın kenarında sırtları çadıra bakacak şekilde şok içinde duruyorlardı.

Hayır. Bir daha olmaz. Bu şekilde olmaz.

Çıkan rüzgâr çadırı üzerimizden uçurarak kralın vahim durumunu tüm sahile sundu. Kalabalık donakalarak gözyaşlarına boğulurken bazıları dua etmek için dizlerinin üzerine çöktü.

Okçular düşmanın icabına bakmış gibi görünüyordu. Artık üzerimize ok yağmıyor olsa da kalabalığın bizi izlemesine rağmen aklımdan geçenleri yapacaktım.

Beni öldürse bile onu kurtarmak zorundaydım. Dünya onunla güzelleşiyordu ve kullanmamın yasak olduğu yeteneğimi düşünecek zaman değildi.

Dizlerimin üzerine çökerek, tıpkı onun yaptığı gibi oku çekip çıkardığımda sahildekilerin yoğun duygu dalgasının üzerime yağdığını hissettim. Naia'nın kralın ölümüne neden

olacağına dair duyduğu korku ve suçluluk, Cahal'ın kralı koruyamadığı için hissettiği vicdan azabı. Ares ve Bailey'nin krala düzenlenen suikast girişimini öngörmedikleri ve engel olamadıkları için hissettikleri çaresizlikle korku, kralları gerçekten seven ve onsuz kalmak istemeyen halkın korkusu.

Tunığı gittikçe kırmızılaşan ve yüzü moraran Raife'ye baktım.

“Yapma,” diye fısıldadı Raife aklımdan geçenleri okuyabiliyormuşçasına. “Bu... son... olabilir...” Zar zor aldığı nefesle söyleyebildiği tek şey buydu.

Öne doğru eğilerek dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. “Sevdiğim adamı kurtarmak için her şeye değer.”

Geri çekildiğimde gözlerinin irileşmiş olduğunu görsem de itirafımın onu mutlu ettiğini hissettim.

Bir kez daha eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırarak nefesimi verdim, kalan iyileştirici enerjime odaklanmaya çalışıyordum.

Mor nefes yüzüne doğru yayılırken bizi izleyenlerin şaşkınlığını hissettim.

“O kutsanmış.”

“Bu Hayat Nefesi mi?”

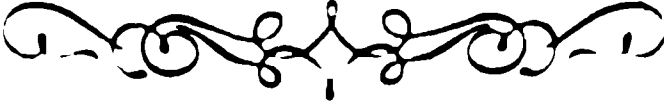
“Saçlarına bakın!”

Raife'ye baktığımda yüzündeki mavilik solmaya başlasa da hâlâ nefes almadığını fark ettim. Bir nefes daha verirken tüm uzuvlarımın güçsüzleştiğini hissediyordum. Sonunda Raife'nin yüzüne renk gelmişti ama hâlâ nefes almamış, tek kelime etmemişti. Bir kez daha tüm gücümle nefes vermeye hazırlandığımda Raife'nin eli ağzıma kapandı.

Sahildeki herkes derin bir iç çekip hıçkırarak sevinç çığlıkları atarken Raife nefes nefese kalmıştı. Ona gülümseyerek baktım, ardından her şey karardı ve üzerine yığıldım.

10. BÖLÜM

Kendime geldiğimde nerede olduğumu anlamaya çalışarak gözlerimi hızla kırpiştırmaya başladım. Hatırladığım son şey sahilde kralın hayatını kurtarmış olduğumdu.

Parmaklarımı altımdaki yüzeyde gezdirdim. Artık sahilde değildik.

Başımı kaldırdığımda puslu görüşüm netleşmeye başlamıştı ve nihayet etrafımı algılayabildim. Bir yatakta yatıyordum; pencere açıktı ve dışarıdan kuş sesleri geliyordu. Duvarlar güzel bir duvar kâğıdıyla kaplanmış, parke zemin zengin bir kahverengi tonundaydı. Güzel bir oda olsa da daha önce görmediğim bir oda olduğundan emindim.

“Uyanmışsın!” Hastaneden tanıdığım şifacı hızlıca yanıma geldi.

Magda.

Magda, Raife'nin en güvendiği şifacısıydı. Üzerine beyaz şifa önlüğünü giymişti, iki parmağını nabzımı alabilmek için boynuma yerleştirdi. “Güçlü bir nabız.” Bir şifa asasını üzerime tutarak vücudumu baştan aşağı taradı. “Harika. Kendini nasıl hissediyorsun?” Gülümseyerek bakışlarını önce yüzüme, ardından eskisinden daha beyaz olduğunu tahmin ettiğim saçlarıma çevirdi.

Başımı salladım. "İyiyim. Nala nasıl? Kral?"

Yüzü kısa süreliğine asıldığında gölümceyerek hızlıca toparlandı. "Herkes hayatta ve iyi durumda. Suikastçılar yakalandı ve adalete teslim edildi."

Bakışları yeniden saçlarıma kaydıığında parmaklarımı saçlarıma götürdüm. "Bir ayna alabilir miyim, lütfen?" Ayağa kalkarak çekmeceli dolaba doğru koştu ve bir el aynasıyla geri döndü.

Aynaya baktığımda nefesim kesildi. Öndeki kahverengi tutam hariç saçlarım tamamen beyazlamıştı.

Magda uzanarak kolumu kavradı. "Kral için yaptığın şey... Hepimiz sana minnettarız."

Elime bakarak kaşlarımı çattım. "Evlilik yüzüğüm nerede?" Parmağımdaki yüzüğün kaybını hemen fark etmiştim. Şifonyere baktığımda üstünde saç fırçasından başka bir şeyin olmadığını gördüm.

Magda huzursuz bir şekilde kıpırdanmaya başladı.

"Magda yüzüğüm nerede?" Üstüne gitmek istemesem de sesim sertleşmişti.

Nefes verdi, omuzları düştü ve gözlerime bakamıyormuş gibi benden uzaklaşarak bakışlarını birkaç santim sağıma yöneltti. "Kral herkese onu kurtarıırken öldüğünü söyleyecek. Kişisel şifacınız ve hizmetçiniz olma şerefi bana verildi."

"Ne dedin sen?" Aynayı yatağın üzerine bırakarak üzerimdeki yorganı attım. "Öldüğümü mü söyleyecek? Raife nerede?"

Vücuduma bakıp ince bir gecelik giymiş olduğumu gördüğümde ellerim titredi. Bu kıyafetle saraydan çıkmam doğru olmasa da şu an hiçbir şey umurumda değildi.

"Leydim, ben sadece sizi bilgilendirmekle görevlendirildim."

"Bana *kraliçe* olarak hitap edeceksin. Şimdi söyle. KOCAM NEREDE?" diye kükredim. Çığlıklarım yerini hıçkırıklı ağlamaya bırakırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeğe başlamıştı. Neden bana *leydi* diyordu? Raife benden ayrılmış mıydı? Ben o piçin hayatını kurtarmışken o beni terk ederek bir de halkına öldüğümü mü söylemişti? Eğer bunu gerçekten yaptıysa onu öldürürdüm. Tanrım, bunun için o piçi kendi ellerimle öldürürdüm.

Magda korku dolu gözlerle bana bakıyor, beni sakinleştirmek için ellerini uzatıyordu. "O saraya döndü. Burada güvendesiniz. Size zarar vermeyeceğime dair yemin ettim. Sizi güvende tutmanın tek yolu bu, ley- kraliçem."

Vücuduma bir şok dalgası yayılıyordu. *Saraya mı dönmüştü?* "Ben neredeyim?"

Magda endişeyle kıpırdandı. "Güzel ve güvenli bir kulübedesiniz. Her şey-"

Öskeyle ileri atılarak Magda'nın omuzlarını tuttum. "Saçmalamayı kes ve bana neler olduğunu anlat. Hemen!"

Sertçe yutkundum. "Kral, Archmere'deki en gözde av haline gelen kadınla artık evli kalamayacağını, bunun sizin için çok tehlikeli olduğunu söyledi. Tüm krallık sizi konuşuyor. Herkes ölen aile bireylerini hayata döndürüp döndürmeyeceğinizi merak ediyor. Kaleye birkaç günlük cesetler getirip onları hayata döndürmenizi istiyorlar."

Sakinleşmeye başlamıştım.

Haklıydı. Raife halk yeteneğimi öğrenirse peşime düşeceklerine dair beni uyarmıştı.

"Neredeyim ben?" diye sordum daha kısık ve zayıf bir sesle.

Magda yumuşadı. "Briar Ridge Ormanı'nın kenarında

bir yerde Kral tüm borcunuzu sıldı Hayatınızın sonuna kadar burada konforlu bir hayat yaşayacaksınız Her hafta gıda getirilip evin ve arazinin parası ödenecek "

"Hayatımın sonuna kadar mı?" Melankolimden sıyrılarak odadan çıkmak üzere yanından geçtim. Koridora çıkıp sağa dönerek beyaz ve krem rengi mobilyalarla döşenmiş bir oturma odasıyla karşılaştım. Pencereden sık bir ormanın içinde olduğumuzu görebiliyordum. Ön kapıya doğru yürüyerek dışarı adım attım. Çıplak ayaklarım nemli yosunlara değdiğinde arkamı dönüp göz alabildiğine uzanan ağaç sıralarıyla karşılaştım. Hiçbir ev ya da köy yoktu, görebildiğim tek şey kilometrelerce uzakta bulunan bir dağdı.

"Ben bir tutsağım."

"Güvendesiniz, kraliçem," dedi Magda.

Gözlerimi kocaman açarak ona döndüm. "Hiçliğin ortasındayım! Kapana kısılmış gibiyim. Bunu bana nasıl yapabildi?"

Dudaklarını büzerek içeri girmemi işaret etti. "Sevdiklerimizi korumak için birçok şey yaparız."

Sevgi mi? Bu kesinlikle *sevgi* değildi. Tüm bunları kendi ağzıyla söylemek için bile gelmemiştii.

Tanrım. Kral beni terk ederek tutsağı yapmıştı. En sıra dışı kâbuslarımda bile bunu yapabileceğini hayal etmemiştim.

Beş gün geçmişti. Magda'yla ormanda yaşadığım beş gün delirmeme yetmişti. Çok kısa bir süre yaşadığım ilişkinin ve beni hiç sevmediği açıkça belli olan adamı kaybetmiş olmanın yasını tutuyordum. Magda'dan başka konuşacak kimsem

olmadığı için kendimi ormanda hapsedilmiş gibi hissediyordum. Magda kötü biri değildi, cana yakındı. *Fazla cana yakındı.* Sadece gülümseyen, sürekli güzel şeyler söyleyen ve içinde hiçbir şekilde kötülük barındırmayan bir kadındı.

Ben: "Buradan nefret ediyorum!"

O: "Üzgünüm, canım."

Ben: "Kralla konuşmak istiyorum!"

O: "Konuşamazsın, canım."

Ben: "Ben gidiyorum! Raife'nin canı cehenneme."

O: "Nerede olduğumuzu bilmiyorsun. Ormanda tek başına ölürsün. Uzan da saçlarını öreyim, sonra da yaban mersinli çörek yaparım."

Hoş bir gardiyan olsa da en nihayetinde bir gardiyandı.

Bugün yeni bir gerçeklikle yüzleşmiştim. Kral, krallığa öldüğümü söyleyecekti ve bu da teyzemin Nightfall'da sıkışıp kalacağı, ilaçlarının giderek azalacağı anlamına geliyordu. Raife beni köpeklerin önüne atarak beni bir sorunmuşum gibi saklamıştı. Her neyse. Hayatımın geri kalanını bu kulübede geçirmeyecektim.

"Magda, acaba sahibim son sevkiyatta saç boyası gönderdi mi?" diye sordum.

Raife'yi sahibim olarak adlandırmamdan hoşlanmasa da benim gözümde öyleydi.

Güvenilir adamlarından biri haftada iki kez taze meyve ve sebze getiriyordu. Dün gelen Cahal'dı. Magda'ya yiyecekleri teslim ederken yüzüme bile bakmamıştı. Raife'yle konuşabilmem için beni kaleye götürmesini istediğimde atını mahmuzlayarak uzaklaşmıştı.

Pişler Hepsinin canı cehenneme

Magda iç çekti. "Saç boyasını ne yapacaksın, canım?"

*Çünkü kaçıtlığımda tanınmamak istiyorum. Etrafımda kur-
sunmuş olduğumu söyleyenler dolaşırken saçlarımın bir tu-
kum hariç hembeyaz olması bu durum için hiç uygun değildi*

"Saçlarımın bu hâlimden hoşlanmıyorum. Kendim gibi görünmek istiyorum," dedim beyaz saçlarımın uçlarına dokunarak.

Magda dudaklarını büzdü. "Bu seni mutlu eder mi?"

Ona yaklaştığımda gerçekten mutlu olmamı istediği-
ni hissedebiliyordum. Bana ve kralın hayatını kurtardıktan
sonra buraya tıkılmış olmama gerçekten üzülüyordu. Şifa-
cım olma görevini fazlasıyla ciddiye alıyordu.

"Eder," diye cevap verdim. Doğru sayılırdı. Saçımın na-
sıl görüldüğü umurumda olmasa da buradan kurtulmaya bir
adım daha yaklaşmak beni mutlu edecekti.

"Pekâlâ, hemen döneceğim." Mutfaktan bir sepet ve bı-
çak aldığında ne yapacağını merak ederek kaşlarımı çattım.

"Nereye gidiyorsun?"

"Kral saç boyası göndermedi. Muska kökü koyu kırmı-
zımsı bir kahverengidir ve eski rengine en yakın olan renk-
tir. Onu kaynatıp boyayı kendim yapabilirim. Annem nasıl
yapıldığını öğretmişti. Onun ağarmış saçlarını da bu şekilde
gizleyebiliyorduk," dedi göz kırparak.

Kalbim sıkıştı. Magda'yı terk etmek zor olacaktı. Onun
için endişelendiğimden değil, kaçışımı bir ihanet ve başarı-
sızlık olarak algılayacağı içindi.

Kökü birkaç saat kaynatarak yoğun bir kızıl kahverengi
saç boyası yaptı. Ben oturup suçluluk duygusu içinde kıvrı-
nırken, Magda kendi elleriyle yaptığı boyayı saçıma uyguluy-
yordu. İş bittiğinde aynaya bakarak içtenlikle gülümsedim.

Gerçekten güzel görünüyordu. Doğal saç rengimden daha kızıl ve koyu olsa da güzeldi.

Saçımın kahverengi kalan kısmı boyadan sonra koyulaşmıştı. Aynaya yakından baktığımda, kirpiklerimin sağ yarısının da beyaza döndüğünü fark ettim. Boyayı gözlerime sürmek istemediğim için bunu kimsenin fark etmeyeceğini umuyordum.

“Bayıldım. Teşekkür ederim,” dedim gülümseyerek.

Mutlu olduğum için hâlimden memnun görünüyordu. Ortılığı toplarken ısıklık çaldı. Gece rutinlerimize döndüğümüzde, ben Raife’nin gönderdiği yüzlerce kitaptan birini okurken Magda ateşin başında örgü örüyordu.

Çayımızı hazırlamak için kalktığımda çayına kediotu kökü koymaktan vazgeçmek üzereydim.

Raife’ye onu sevdiğimi itiraf edip hayatını kurtarmıştım ve o bana olan borcunu, beni hiçliğin ortasına hapsederek ödemişti. Bu gerçeğin üstesinden gelemiyordum. Buradan çıkmak *zorundaydım*.

Magda’nın çayına büyük bir tutam kediotu kökü damlattıktan sonra biraz fazla şeker ekleyerek ikram ettim. Bir yudum aldığı anda yüzünü buruşturdu. “Çok tatlı.”

Gergin bir kahkaha atarak çayımı yudumlamaya başladım. Magda yirmi dakika sonra esnemeye başladı. “Pekâlâ, canım. Hadi seni yatağa götürelim.”

Başımı sallayarak ayağa kalktım. “Önce lavaboya gideyim. Biraz karnım ağrıyor,” diyerek tuvalete doğru yürüdüm ve arkamdan kapıyı kilitledim.

Kendimi burada bir tutsak olmadığımı ikna etmeye çalışsam bile Magda’nın her gece yatak odamın kapısını kilitlemesi bu olasılığı ortadan kaldırıyordu. Dışarı çıkmama izin verilmiyor olması korkunçtu. Magda’nın sadece görevini

yenine getirdiğinin farkındaydım. O sadece yaralı bir kralın emrindeydi ama ben kafese tıkmak için yaratılmamıştım

Ne şimdi ne de sonra.

Magda kapıya gelene kadar dakikalarca tuvalette oturdum. "Geç oldu," dedi uykulu bir sesle.

Sifonu çekerek acı bir ses çıkardım. "Ah, karnıma kramp girdi. Sanırım yediğimiz yumurtalar dokundu. Birazdan gelirim. Biraz kanepeye uzanmaya ne dersin?"

Sessizlik. "Tamam, canım."

Yirmi dakika boyunca tuvalette volta atarak dışarı çıkıp onu kontrol etmek için cesaretimi toplamaya çalıştım. Eğer direnmek zorunda kalırsam onu kolayca alt edebileceğimi bilsem de onu seviyor, işlerin o noktaya gelmesini istemiyordum. Ayrıca krala anında haber ulaştırabilecek bir kuzgunu olduğunu da biliyordum. Raife beni aramaya başlamadan önce bir adım önde olmak istiyordum.

Tabii beni aramaya *başlarsa*. Benden gerçekten kurtulmak istiyor olabilirdi; bu onu, beni korumak adına yaptığı tüm garipliklerin yarattığı suçluluk duygusundan kurtaracaktı.

Otuz dakikalık bir sessizliğin ardından kapının kilidini terli avuçlarımla açarak oturma odasına bakarken *lütfe uyumuş ol*, diye dua ettim. Banyodan çıktığımda karşımda örgü sandalyesine yığılmış, hafifçe horlayan eserim duruyordu.

Titrek bir nefes alarak sessizce odama girdim. Hızlıca seyahat kıyafetlerimi giyerek yatağın altına uzanıp tüm hafta boyunca biriktirdiğim eşyaları çıkardım. Kurutulmuş meyve ve etler, elimden geldiğince çizmeye çalıştığım bir harita, yedek kıyafet, et bıçağı, matara ve bir battaniye. Son olarak da yanıma okuduğum melek romanını aldım. Bu kitabı bana kralın kendisi göndermişti. Böyle nazik bir davranışta bulun-

muş olması beni kızdırmıştı. Beni terk edip ormanın ortasına hapsedecek ama en sevdiğim kitabı gönderecekti, öyle mi ?

Salak herif

Çantayı omzuma atarak mümkün olduğunca sessiz adımlarla arka kapıya, Magda'nın duyamayacağı uzaklıktaki korridora doğru ilerledim. Titreyen parmaklarımla kilide uzanıp çevirerek hafifçe kapıyı açmaya başladım. Kapı gıcırdadığında yüreğim ağzıma geldi.

Şışt, sakın ol, dedim kendi kendime. Geceye adım atarken kapıyı olabildiğince sessiz bir şekilde kapatarak kovalanıyormuş gibi ormana doğru koşmaya başladım.

Etrafta okçuların, kuzgunların ya da başka bir şeyin olup olmadığını bilmiyordum. Tek bildiğim öğle vakti verandada vakit geçirmek dışında dışarı çıkmamın yasak olduğuydu. Ay gökyüzünde parlarsa da bana yönümü göstermeye yeterli değildi. Doğu ve batı yönlerini bulmak için güneşin doğmasını beklemek zorundaydım. Nightfall doğudaydı ve kral, teyzemi kaderine terk edecekse onu kendi ellerimle kurtarmak zorundaydım.

Hangi yöne gittiğimi bilmeden çok uzaklaşmak istemesem de Magda uyanıp gittiğimi haber verirse diye kulübeye çok yakın olmaktan kaçınıyordum. Küçük bir köye ulaşana kadar tek yönde dört saat boyunca ilerlemeye devam ettim. Kapının önünde devasa bir kütük yığını gördüğümde, sinsî hayvanların saldırısına uğramamak adına üzerine tırmandım ve kısa bir süre sonra yorgunluktan uyuyakaldım.

Sabahın erken saatlerinde bağırان adamlar ve yüzüme vuran sıcak güneş ışınlarıyla uyandım.

“Yukarıda bir kadın var!” diye bağırdı içlerinden biri Eski Elfçe dilinde. Anında doğrularak hattaniyemi bir top haline getirdim ve yastık kılıfımın içine tıktırdım. Gözleri kan çanağına dönmüş adamlara kıbarca gülümseyerek selam verdim.

Elf adamlar bana şaşkınlıkla bakıyordu. “Burada ne işiniz var, hanımefendi?” Eski Elfçe konuşuyor olmasına rağmen ona cevap verebildiğim için Tanrı’ya şükrettim.

Boğazımı temizledim. “Teyzemin yanına gidiyorum. Sanırım yolumu kaybettim. Tam olarak nerede olduğumu söyleyebilir misiniz?” diye sordum. O sırada kırklı yaşlarında olan nazik bir Elf elini uzatıp inmeme yardım etmek için kütüklerin üzerine çıkmıştı

“Southport’tasınız, hanımefendi. Teyzeniz nerede yaşıyor?” Kulaklarımı saçlarımla örtüp elini tutarak kalkmam için yardımcı olmasına izin verdim.

Elfler melez insanlara karşı herhangi bir art niyet beslemese de herkes benim, sözde ölüleri geri getirebilen bir insan Elf melezi kraliçe, öldüğümü ya da kaybolduğumu düşünüyorsa başım belaya girebilirdi. Buradaki bazı Elflerin kraliyet düğününe katılma ihtimali oldukça zayıf olduğundan bu konuda endişe duymuyordum.

“Buckshot Vadisi,” diye yalan söyledim. Buckshot Archmere’de bulunan ve Nightfall’a en yakın olan sınır şehriydi. Adam alçak sesle ıslık çaldı. “Buckshot’a at sırtında bir günlük mesafedesiniz. Oraya yürüyerek gidebileceğinizi mi düşünüyordunuz?” İnmememe yardımcı olurken kafası karışmış gibi görünüyordu.

Atı sırtında bir günlük yol, üç günlük yürüyüş anlamına geliyordu. Şanslıysam iki gün. O piç Raife, beni Nightfall sınırından bir hayli uzaklaştırmıştı.

"Param olsaydı bir at kiralardım," dedim omuz silkerek. Elbiseğim güzel olsa da sarayda çalışırken giydiklerim kadar güzel değildi, bu sebeple zengin görünmüyordum.

Başını sallayarak bana acıdığını belli eden bir ifadeye büründü. Uzun kahverengi, örgülü saçları olan daha genç bir Elf'e döndü. Genç Elf omzunun üzerinde dev bir balta tutuyordu.

"Kardeşin Reeves yarın Buckshot'a gitmiyor mu? Şu yeni balta kafalarını almaya?"

Genç Elf başını salladı. "Reeves'e ona eşlik edip etmeyeceğini sorabilirim."

İçimi büyük bir rahatlama hissi kapladı. Nightfall sınırından bir günlük at mesafesi oldukça makuldü. Bu adam ürkütücü falan olmadığı sürece herhangi bir sorun görmüyordum.

"Çok minnettar olurum," dedim.

Genç Elf başını şirin ağaç kasabasının açık olan kapılarına doğru eğdi. "Mavi kapıyı çalın. Kardeşimin eşi karnınızı doyurup sizi bu gece misafir edecek," dedi.

Bir gece daha kalmak istemiyordum ama yanlış yöne doğru iki üç gün boyunca yürümek de oldukça mantıksızdı.

"Teşekkür ederim," dedim yastık kılıfımı omuzlayıp kasabaya doğru yürümeye başlamadan.

Kapılardan geçerken kasabanın Archmere kalesinin modernliğinden uzak olduğunu fark etsem de görünüşünden hoşlandım. Elf evlerinin kemerli kapılar, altın kaplamalar ve kıvrılan sarmaşıklar gibi tüm mimari detaylarına sahip olsa da burada hâlâ elektrik yerine gazyağı lambaları ve ateş kullanılıyordu. Kendimi zamanda yolculuk yapmış gibi hissediyordum. Çocuklar kasabanın merkezinde bulunan büyük bir kuyunun etrafında kovalamaca oynayıp gülüyor, birkaç

Köpek güneşin altında tembellik ediyordu. 'Mavi kapıyı' bulamayacağımdan endişelensem de kasahadaki küçük evlere bakarak gülümsedim. Daire şeklinde konumlandırılmış evlerin farklı renkte kapıları vardı. Mor, kırmızı, turuncu, yeşil, altın, siyah, beyaz ve mavi. Mavi kapıyı gördüğümde gülümsedim. Ön tarafta, genç bir Elf kadını süpürgeyle halı dövüyordu.

Bana el sallayan birkaç kişinin yanından geçerken dostça gülümsedim. Eğer teyzemi kurtarmak üzere yola çıkmamış olsaydım buraya yerleşir, sonsuza dek burada yaşayabilirdim.

"Merhaba?" Onun da bu dili konuştuğunu varsayarak Eski Elfçe konuştum.

Döndüğünde yüzündeki şaşkınlık ifadesini gördüm. "Merhaba."

"Siz Reeves'in karısı mısınız?"

Elini parlak sarı önlüğüne silerek yumruk haline getirdi. "Evet. Adım Flora."

Geleneksel Elf selamlaşmasını daha öne hiç görmemiş olsam da babamın günlüğünde okumuştum. Bu selamlaşmayı kralın kendisi bile kullanmazmış. Modası geçse de beni kaba bulmasını istemediğim için selamına karşılık verdim.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim başımı eğerek. "Ben Ka-Kala." Hızlıca bir isim uydurmuştum.

"Ben de," dedi gülümseyerek.

Vay canına, burası Eski Elf adetlerinin olduğu bir zaman kapsülü gibiydi. Babam hayatta olsaydı burayı çok severdi. Aklıma düşen bu düşünce göğsüme hüznün dolmasına neden oldu. Annemle babamı çok özölüyordum ve bu bana teyzemle nöbetlerini hatırlıyordu.

"Reeves'in kardeşi, eşinizin beni Buckshot Vadisi'ne gö-

türebileceğini söyledi. Hasta teyzemin yanına gitmem gerekiyor ve dün gece yolumu kaybettim.”

Kaşlarını çattı. “Gece yolculuğu mu yapıyorsun? Hem de bir başına?”

Lanet olsun.

“Normalde yapmam ama kız kardeşim Magda hamile olduğu için bana eşlik edemedi. Kocasını burada kalıp çalışmak zorunda. Gece kamp yaparım diye düşünüyordum ama maalesef kayboldum.” Vay canına, yalan söyleme konusunda oldukça başarılıydım.

Bakışlarındaki merhameti görebiliyordum. “Reeves seni seve seve Buckshot’a götürür. Gel içeri. Sizi tanıştırayım. Kahvaltıdan geriye kalan birkaç şey var, istersen biraz da çay. Geceyi de burada geçirebilirsin.”

Rahatladım. Sıcak bir yemek ve yumuşak bir yatak için sabırsızlanıyordum. “Çok teşekkür ederim.”

Süpürgeyi evin tuğla duvarına dayayarak halıyı kollarının arasına sıkıştırdı. Kapıyı iterek açtıktan sonra evin içine seslendi. “Reeves! Misafirimiz var, hayatım.”

Onunla böyle tatlı ve saygılı konuşması bana Raife’yi hatırlattı. Onu sevdiğimi söylediğimde yalan söylememiştim. Ona *gerçekten* âşık olmuşum. Bana göre ilişkimiz sahte değildi. Ona sevgilim diye hitap etmek, eve geldiğimde onunla böyle konuşmak istiyordum. Bize olanlar ve beni bu kadar kısa sürede bir kenara atmış olması beni mahvediyordu.

Arka odadan çıkan adam mutfığa girdi. Kardeşinden sadece daha uzun değil aynı zamanda daha yapılı ve yakışıklıydı.

“Merhaba,” dedi beni başıyla selamlarken.

“Bu, Kala. Yolunu kaybetmiş ve Buckshot’a gitmeye çalışıyormuş,” dedi Flora.

Bana bakıyor, gözleri saçlarımdan yüzüme doğru inerken rahatsız edici bir bakışla beni inceliyordu.

“Yarın Buckshot’a gidiyorum. İstersen benimle gelebilirsin,” diye teklif etti.

“Teşekkür ederim,” dedim. Beni tepeden tırnağa süzüyor olması endişe vericiydi.

O an kurumuş çiçekleri fark ettim. Mutfağın birçok noktasında baş aşağı bir şekilde asılmışlardı. “Çiçekler çok güzel görünüyor. Kendi bahçenizden mi?”

İkisi de rahatsızlıklarını belli edercesine kıpırdandı. “Biz... Geçen ay ailemizden birini kaybettik. Çiçekler yası yansıtıyor,” dedi Flora. Bu konuyu açtığım için anında pişman olmuşum.

“Çok üzgünüm.” Ellerimi gerginlikle elbiseme sürtmeye başladım.

“Aç mısın?” Flora konuyu değiştirmeye çalışırken başımla onayladım.

Reeves masadan bir sandalyeyi çekerek oturmamı işaret etti. Karşıma oturduğunda bana tuhaf bir şekilde bakmaya devam ediyordu.

Beni tanımış, kim olduğumu anlamış olabilir miydi? Tanıyamazdı. Burası oldukça küçük bir kasabaydı.

“Gözüme çok tanıdık geliyorsun ama bir türlü çıkaramıyorum,” dediğinde midem altüst oldu.

Flora omzunun üzerinden bize bakıyordu. Kocasının beni nereden tanıyor olabileceğini merak etmesine şaşırmadım.

“Geçen hafta düzenlenen festivalde görmüş olabilir misin?” diye sordu Flora.

Kocası başını salladı, bakışlarını tekrar saçlarıma yöneltti. “Bir kız kardeşin var mı?”

Hayır demek üzereyken söylediğim yalanı hatırladım
“Evet.”

Cevabımdan memnun gibi görünüyordu. “Geçen hafta düzenlenen yelkenli yarışına katılmış olabilir mi? Krala su-ikast düzenlenen?”

Kaskatı kesildiğimi fark ederek gerildi.

Flora ocağın başındaki ısıtma işlemini tamamlayıp yanımıza döndü. “Sen de orada mıydın? Reeves çok korkmuştu. Kısa süre sonra kraliçemizin kutsanmış biri olduğunu öğrendik. Umarım bu bilinçsizlikten bir an önce kurtulur.”

Olamaz, olamaz, olamaz.

Buradan acilen uzaklaşmam gerekiyordu. Yalnız seyahat edebileceğimi düşünmek büyük bir hataydı. Raife herkese aynı şeyi mi anlatmıştı? Günlerce baygın bir şekilde yattığımı mı söylemişti?

“Orada değildim. Kız kardeşim de gitmemişti,” dedim hızlıca.

Flora fark etmemiş gibi görünse de Reeves pür dikkat beni izlemeye devam ediyordu.

“Kraliçenin kralın hayatını kurtardığını izlemek inanılmazdı,” dedi Reeves bakışlarını üzerimden ayırmayarak. “Şuradaki bir tutamı hariç saçları bembeyaz oldu.” Saçımın koyu renk kısmına uzandığında sıçrayarak kapıya doğru koşmaya başladım.

O anda her şey inanılmaz bir hızda gelişti. Kapıya varmak üzereyken Reeves sırtıma çarparak yere düşmeme neden oldu. Flora çığlık atarak beni kollarımdan tutup kaldırdı.

Flora, “Reeves, ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdı kocasına.

Göz göze geldiğimizde yüzünde tehditkâr bir ifade bek-

lerken ağladığını fark ettim. Gözyaşları hızlıca yanaklarından aşağı sızılıyordu. “Gerçekten ölümleri hayata döndürebiliyor musun? Anlatılanlar doğru mu?”

Flora elindeki tabakla kocasının kafasına vurmak üzereymiş gibi görünüyordu. Kocasının sözlerinden ve gözyaşlarından sonra tabağı indirerek umut dolu bakışlarla yüzüne baktı. “Bu o mu?”

Başını salladı. “Saçını boyatmış ama kesinlikle o. Oradaydım ve kralın hayatını kurtardığını kendi gözlerimle gördüm.”

“Bunu gerçekten yapabilir misin?” diye sordu Flora. “Sana para verebiliriz, fazla olmasa da küçük kızımızı hayata döndürebilirsen sahip olduğumuz her şey senindir. Onu geçen ay toprağa verdik. Çiçek hastalığı onu bizden kopardı.”

Flora’nın alt dudağı titriyordu. Başımı şiddetle salladım.

“Anlamıyorsunuz. Kralı hayata döndürmedim. Üstelik daha fazla kişiyi iyileştirirsem öleceğim.”

Flora donakalırken Reeves omuzlarımı sıkmaya devam ediyordu.

“Yalan söylüyorsun! Kralı hayata döndürdüğünü kendi gözlerimle gördüm!” diye bağırıldığında gözyaşları durmuş, tehditkâr bir ifadeye bürünmüştü.

Korku tüm vücudumu ele geçirmişti. Onlar bana ne yapmak istiyordu? Gerçekten bir ay önce ölmüş birini hayata döndürebileceğimi mi düşünüyorlardı? Tanrı bizi yaratır, öldüğümüzde de dünyaya bir daha dönmek üzere yeniden yanına dönerdik.

Öyle değil miydi?

Flora gözlerimdeki karmaşayı görmüş olmalıydı. Çiçekleri işaret ederek, “Köydekiler bana çiçek getirdi ama neden onların da hayatlarını kaybettiğini görmek isteyeyim? Ben

sadece küçük kızına kavuşmak istiyorum. Bir kez olsun deneyemez mısın?" diye sordu çaresizce.

Reeves ısrar etmeye devam ederken acılı anne babaya yardım etme isteğimle hayatta kalma isteğim arasında gıdıp geliyordum. Raife ölmek istediğimi iddia etse de ölmek istemiyordum. Tek zaafım ihtiyacı olan kişilere yardım etmeden yaşayamamaktı.

"Flora, Reeves, size yalan söylemeyeceğim," dediğimde Reeves'in tutuşu gevşedi, onlara yardım etmek istediğimi anlamış gibi görünüyordu. "Bu yeteneğimi daha bir ay önce keşfettim ve çoğunu kullandım. Verdiğim her Hayat Nefesi ömrümü kısaltarak saçımı beyazlatıyor. Saçlarımı boyamamın nedeni de bu. Saçlarım tamamen beyazladığında öleceğim."

Flora söylediklerimi anlamış gibi sessizliğe büründü. Reeves ise fazlasıyla çaresiz görünüyordu. "Bitmek üzere derken kaç nefesinin kaldığını bilmiyor musun?" diye sordu.

Sertçe yutkundum. "Hayır. Aynı şekilde ölmüş insanları hayata döndürüp döndüremeyeceğimi de bilmiyorum. Ben tanrı değilim. Raife ölmemişti, ölmek üzereydi."

Oda sessizliğe bürünmüştü, bu anne baba hayatlarının en karanlık yas döneminde sıkışıp kalmıştı. Sağlıklı düşünemiyor, çaresizce küçük kızlarına kavuşmanın bir yolunu arıyorlardı. Reeves'in yüz ifadesi küçük kızına kavuşmak için her şeyi yapabileceğini gösteriyordu.

Reeves gözlerini karısına çevirerek, "Kapıyı kilitle ve odaya gidip dinlen," dedi.

Aman Tanrım.

Midem bulanıyordu. Geriye doğru hareket ederken Reeves'in eli beni durdurdu.

Flora korku dolu gözlerle, "Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

Karısına dönerek, "Ona zarar vermeyeceğime söz veriyorum," dedi. "Git şimdi."

"Hayır!" diye bağırdım. "Lütfen, ben-"

Beni çevirerek elini ağzımı kapattı ve sırtımı göğsüne yasladı.

"Reeves!" Flora kocasına yaklaştığında göremediğim bir ifade onu durdurdu.

"Küçük kızımıza kavuşacağız. İçeride bekle."

Flora'nın benden uzaklaşması için gereken tek şey buydu. Hiçbir şey söylemedi, hareket etmedi, sadece pes etti. Kızını beni korumaktan daha çok istemesini anlıyor, hatta saygı duyuyordum.

Reeves çılgılık atmama ve tekmelerime rağmen beni dışarı sürükledi. Ona kafa atmaya, parmaklarını tek tek ısırmaya, taşaklarını tekmelemeye çalışsam da hiçbir işe yaramadı. Adam yapılı ve oldukça güçlüydü.

"Belki de Tanrı sana bu yeteneği ölüleri geri getirebilmen için vermiştir. Seni bana o göndermiş olabilir," dedi Reeves dişlerinin arasından öfkeyle.

Başımı şiddetle sallamaya çalışsam da ellerini ağzıma daha sıkı bir şekilde kapatarak hareket etmemi engelliyordu. Boynumu sertçe sabitlemişti. Arka bahçeye çıktığımızda gözlerimin güneş ışığına alışması birkaç saniye sürdü.

"Direnme. Sana zarar vermeyeceğim. İstedğim tek şey prensesime kavuşmak." Ağladığını duyabiliyordum.

Olduğum yerde donakalmıştım. Söyledikleri yüzünden değil, arka bahçelerindeki çitin dibindeki mezar taşını gördüğüm içindi. Defnedildiği toprağın aralarından çim filizleri çıkmıştı, adeta ölümden dahi hayatın devam ettiğine dair bir işaret gibi görünüyordu. Biri çocuğunu neden arka bahçesi-

ne gömmek ister, diye düşündüm. Hölün gün o toprak yığ-
nına bakar, hayatına devam edemezdim.

Çok küçük, diye düşündüm.

Mezarına yaklaştığımızda mezar taşındaki ismi okudum
Molly Rae.

Bogazımdan kopan bir inilti Reeves'in tutuşunu gev-
şetmesine neden oldu. Belki de canımı yaktığını düşündü.
Küçük kızlarının ölü bedeninin yanındayken ona bu kadar
yakın olmak empati yeteneğime ağır geliyordu. Reeves'in
kederine direnmeye çalışsam da ağırlığı altında ezildiğimi
hissediyordum. Topalladım. Hissettiğim keder küçük meza-
rın önünde hıçkırarak ağlamama, dizlerimin üzerine çökme-
me neden olmuştu.

“Lütfen. Yalvarırım onu geri getir.” Reeves beni bıraka-
rak toprak yığınının dibindeki küreğe uzandı.

Yaşadığı keder onu delirtmişti. Bir aydır toprağın altında
yatan cesedi çıkarmayı mı düşünüyordu? Bu mümkün *olsa* bile
kimse çürümeye başlamış bir cesede hayat vermek istemezdi.

Reeves küreği toprağa sapladığında arka bahçede aniden
bir ses yankılandı.

“Durun! Bu kralın emridir!” Arkamda Raife'nin derin
sesi yankılanırken Reeves oldu yerde hareketsiz bir şekilde
kaldı, ne yapmaya çalıştığının farkına varmış gibi görünü-
yordu. İki okçu yanına koşarak küreği elinden aldı ve kolla-
rını arkasında sabitledi.

Bense hâlâ dizlerimin üzerindeydim. İçimdeki keder faz-
lasıyla canlıydı. Raife'nin gelişiyile bu duygular yerini hızla
öfkeye bırakmıştı. Şahsi öfkeme. Yaşadığım *ihanete*. Beni
terk etmiş, bir başkası aracılığıyla benden ayrılmış ve beni
hiçliğe hapsetmişti. Şimdi neden gelmişti ki?

“Tutuklayın onu” Raife’nin sesi yaklaşıyordu. her ne kadar onunla konuşmak ya da uğraşmak istemesem de Reeves’i tutuklamalarını engel olmak zorunda olduğumu hissediyordum.

“Hayır!” dedim ayağa kalkarken. Okçular şaşkındı. Cahal ve Ares’in bana saygı duyduğunu biliyordum.

Sahte kocama ters ters bakmak üzere dönüp onu gördüğümde içimde bir fırtına koptu.

Âşık olmanın birçok tuhaf yanı vardı. Bir kere olduğunuzda geri alamaz, hislerinizi yavaşlatamaz ya da durduramazdınız. Aşk kendi akli olan firari bir ata benzerdi. Raife’ye âşıktım ve şu an onu öldürmek istesem de ne kadar yakışıklı olduğu, beni ne kadar güvende hissettirdiği ve mavi gözlü bakışlarının beni ne kadar etkilediği hakkında yalan söyleyemezdim.

“Bana zarar vermedi,” dedim Raife’nin gözlerinin içine bakarak. “O sadece kızının yasını tutan bir baba. Biraz insafli davran.” Raife’nin göğsüne uzanarak, “*Kaybın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorsun,*” dercesine dokundum.

“O Archmere Kraliçesi’ni kaçırdı.”

“Kraliçe mi?” Bir elimi kalçama yerleştirdim. “Öyle mi?” Yüzüksüz elimi kaldırdığımda Raife’nin yanakları kızardı.

Okçular aralarında bakıştıktan sonra Reeves’i içeri götürerek bizi bahçede baş başa bıraktılar. Çitin üzerine tünemiş, oklarını hazır hâle getirmiş dört adamın bizi duyması imkânsızdı.

Raife derin bir iç çekti. “Durumumuz hakkında henüz kimseye bir açıklamada bulunmadım.”

Kalbimi göğsümden söküp alıyormuş gibi hissediyordum.

“Durumumuz mu?” diye tersledim. “Benden ayrılıyorsun yanı? Herkese öldüğümü ya da komada olduğumu anlatıp benden kurtulmayı mı düşünüyorsun?”

Aramızdakiler başından beri sahteydi. Kendimi aptal gibi hissediyordum.

Ona baktığımda gerçekten üzgün görüldüğünü fark etmiştim.

Devam ettim. “Bana bir not bırakma zahmetine bile girmedin. Hayatını kurtarmış olmama rağmen bir notu bile çok gördün!” Ona bir adım daha yaklaştım. “En azından veda etme nezaketini gösterebilirdin.”

Ona yaklaştıkça hissettiklerini hissedebiliyordum. Bir duygu fırtınasının ortasında gibiydim. Şaşkınlık, hayranlık, korku, koruma, öfke, çaresizlik, keder.

Hissettiklerimin farkına varmış gibi bir adım uzaklaştı.

“Hepsi senin iyiliğin içindi, Lani! Her şeyi seni korumak için yapıyorum. Bunu gerçekten göremiyor musun?” diye sordu ve Molly’nin mezarını işaret etti. “Bak. Beş dakika daha gecikseydim son nefesini çürüten bir ceset üzerinde harcıyor olacaktın. Son nefesini. Ben yetişene kadar çoktan ölmüş olurdun.”

Sertçe yutkundum. “Bunu bilemezsin,” dedim koyu renkli saçlarımı karıştırarak. Sahip olduğum tek renkli kısmı.

“Senden beni kurtarmanı istemedim,” dedi alçak bir sesle. “Benim yüzümden ölmeni asla istemem.”

Ona ters ters baktım. “Bu durumda ölmek için can atan kim oluyor?”

Elini kaldırıp şakaklarına götürdü. “Ne yapacağım ben seninle?”

Omuz silktilim. “Kızlarına kavuşmalarını sağlamama izin verirsen benden kurtulabilirsin,” dedim.

İllerini şakaklarından çekerek bana keskin bir bakış attı. "Bunu sakın tekrarlama. Onların başka çocukları olabilir. Kailani. Ancak senden bir tane daha yok."

Kalbim durmak üzereydi, Raife'nin sesi beni umursuyormuş gibi çıkmıştı. İlişkimizin gidişatı zihnimi bulanıklaştırıyordu. Bunun için ondan nefret ediyordum.

Bu sahte evlilik saçmalığını en başından kabul etmemeliydim!

Raife dönüp arka kapıda duran Cahal'a baktıktan sonra parmaklarını kaldırarak bize doğru gelmesini işaret etti.

Cahal beni gördüğünde, ormana hapsedme planının bir parçası olduğu için utanmış gibi kızarmıştı.

"Onu kaleye götür ve gizlice odama yerleştir. Kimsenin onu görüp konuşmasına izin verme. Anladın mı beni?" diye emretti Raife.

Başını sallayarak eğildi. "Emredersiniz, lordum."

Odasına mı? Neler olduğunu sormak üzere ağzımı açmaya çalışsam da ne soracağımı bulamadım, bulduğumdaysa Raife yanımdan uzaklaşarak çoktan avlunun yarısına ulaşmıştı.

"Raife Lightstone!" diye bağırdığımda olduğu yerde duraksayarak omzunun üzerinden bana baktı. "O adamı yargılamadan önce aileni kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hatırla. O adam bana zarar vermedi," diye uyardığımda yüzünün düştüğünü gördüm. Sanki ona tokat atmışım gibi bakıyordu.

Başını salladı ve yavaş adamlarla evin arka kapısına doğru ilerledi. Görünüşe göre kederli anne babayı yargılayacaktı.

Çitin üzerine tünemiş adamlar aşağı inerek liderlerinin peşinden gitti.

Cahal çantasına uzanıp bir seyahat pelerini çıkardı. Uzatığı pelerini silkeledikten sonra omuzlarıma atarak başımı örttüm.

"Acele etmeliyiz. Diğerleri sizi nereye götürdüğünü fark etmeden buradan uzaklaşmalıyız."

Kaşlarımı çattım. "Adamlarına güvenmiyor mu?"

Cahal bana korku dolu bir bakışla karşılık vererek, "Konu siz olduğunuzda kimseye güvenmiyor, kraliçem," dedi.

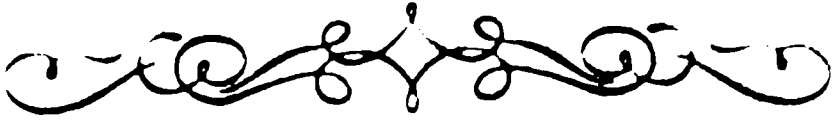
Kraliçem. Hâlâ güç sahibi olduğumu duymak içimi rahatlatmıştı. Acaba beni teyzemin yanına götürmesini emretsem bunu yapmak zorunda kalır mıydı? Kraliyete karşı bir görevi olsa da Raife'nin sözünü benimkinden üstün tutacağından emindim.

Kaşlarımı çatarak beni arka bahçeden çıkarıp bizi bekleyen ata götürmesine izin verdim.

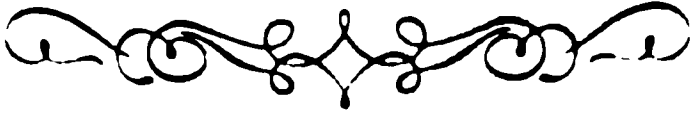
"Sana çok güveniyor," dedim.

Cahal güldü. "Size kötü davranıldığı ya da gözetimim altındayken kaçırıldığınız takdirde tüm ailemi öldürmekle tehdit ettikten sonra, evet."

Tanrım, bunu gerçekten yapmış mıydı? Aşırı korumacılığı hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Kraliçeye karşı savaşında ona destek olabileceğim için mi bu kadar korumacı davranıyordu? Yoksa son nefesime ihtiyacı olmadığı sürece bana verilen yeteneği korumak için mi? Belki de tamamen farklı bir sebeptendi. Bana değer verdiğini, derinlerinde bir yerde bana âşık olmasına izin vermiş olabileceğini umut ettim.

II. BÖLÜM

Kaleye dönmek için birkaç saatlik bir at yolculuğu gerekiyordu. Ahırlara vardığımızda Cahal beni arka tarafa yönlendirdi.

“Nereye gidiyoruz?” Bu ahırdan çıkmak için kullanılan yol değildi. Parmağını dudaklarına götürdü. Dışarıdan gelen sesleri duyduğumda başımı salladım.

Yere doğru eğilerek samanları temizlemeye başladığında gizli bir kapak ortaya çıktı.

“Harika,” diye fısıldadığımda Cahal bana bakarak göz kırptı. Kapıyı çekerek önden gitmemi işaret etti. Ahşap basamakların altında soluk turuncu bir ışık görüldü. Kapalı alan korkumu baskılamaya çalışarak basamaklardan indim ve Cahal kapıyı kapatarak yanıma indiğinde zemine ulaştım. Yirmi adımda bir meşalelerle aydınlatılan, tuğladan yapılmış bir tüneldeydik.

“Bu inanılmaz,” dedim fısıldama gereği duymadan.

Başıyla onayladı. “Her sağlam kalenin gizli bir girişi vardır.”

Önümden ilerleyerek yolu gösterdi. Biraz yürüdükten sonra bir dizi basamağa ulaştık. Basamakların çıktığı kapıyı gördüğümde kalenin neresinden çıkacağımızı merak ediyordum. Cahal çıkardığı anahtarı deliğe sokarak çevirdi ve kapıyı sonuna kadar açtı.

Kralın özel yatak odasına girdiğimizi fark ettiğimde nefesim kesilmişti.

“Saldırı durumunda siz ve kralımız birkaç dakika içinde kaleden çıkıp atlarınıza ulaşabilirsiniz,” diye açıkladı Cahal.

Şaşırmıştım. Daha önce bir kez unutulmaz bir gece geçirdiğim kralın odasında, şimdi yalnız ve çaresizdim.

Cahal bana selam vererek. “Banyo yapın, kitap okuyun ve kralın gelmesini bekleyin,” dedi.

Burada oturup kaçtığım için kralın beni azarlamasını mı bekleyecektim? Bekleyemezdim.

Başımı salladım. Cahal ön kapıdan çıkarak muhafızlarla kısık sesle konuştu.

Ormandaki kulübeden kaçtığım için ne kadar kızacağını düşündüğümde mideme kramplar giriyordu. Molly’nin mezarı başındaki kısa konuşmamızın yarım kalmadığını bilsem de bundan sonra olacıklardan emin olamıyordum. Cahal’ın tavsiyesine uyarak uzun bir banyo yaptıktan sonra gardırobunun eski hâlinde olduğunu görünce rahatladım. Kolsuz, nane yeşili zarif bir elbise giyerek nemli saçlarımı iki yandan ördüm. Raflardan üç kitap aldım ve kanepeye uzanıp okumaya başladım. İlk saatin ardından örgülerimi çözerek Raife’nin sevdiğini bildiğim kıvrıkcık saçlarımı açtım. İkinci saatte odada endişeli bir ruh halinde volta atmaya başlamış, acıkmıştım.

Üçüncü saate ulaştığımda Raife’nin o zavallı anne babayı bana yaptıkları yüzünden öldürmüş olmasından korkmaya başlamıştım. Kapı çalındığında derin bir nefes alarak rahatladım.

“Gir!” diye seslendim.

Kapı açıldığında Bayan Tirth takip edilmediğinden emin

almak için arkasına bakarak içeri girdi. "Sana çorba ile domates ve peynirli sandviç getirdim." dedi. "Tadımını yaptım."

Onu gördüğümde sevinçten ağlamak üzereydim.

Tepsiyi hızlıca elinden alarak yere bıraktım. "Teşekkür ederim."

Başını sallarken bana endişe dolu gözlerle bakıyordu.

Dudağımı çiğnedim. "Bana çok mu kızdı?" diye sordum. Beni ormanın ortasına hapsetmiş olmasına rağmen bunu neden önemsedığımı bilmiyordum. Bayan Tirth, Raife'nin anesi gibiydi ve onun fikrine değer veriyordum.

Önlüğünü sıkarak, "Burası hayvanat bahçesinden farksız bir hâle geldi, Kailani. Senin hakkında bilgi yaydıkları için saray personelinin yarısını işten çıkarmak zorunda kaldı. İnsanlar haftalarca hastaları ve yaşlı aile bireyleriyle kapılara dayandılar," dedi.

Lanet olsun. Durum düşündüğümünden de kötüydü.

"Ben insanların kutsanmış biri olduğumu öğrenmesini istememiştim. Ancak Raife gözlerimin önünde ölüyordu. Başka ne yapabilirdim ki?"

Gözlerimden yaşlar süzülürken Bayan Tirth bir adım yaklaşarak gözyaşlarımı sildi.

"Senin yerinde ben olsaydım ben de aynısını yapardım, tatlım. Yine de bu yaptıklarımızın sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalmayacağımız anlamına gelmiyor. Raife'yi küçüklüğünden beri tanıyorum. Ellerimde büyüdü. Ailesini kaybettiğinden beri onu bu kadar üzgün görmemiştim. Sanırım seni kendi halkından korumak zorunda olması onu kahrediyor."

Sertçe yutkundum. O beni korumaya çalışırken ben güvenli gördüğü tek yerden kaçmışım.

“Ömrümü ormanda tek başıma yaşayarak geçiremem Onun yerine ölmeyi tercih ederim.” dedim.

Başını salladı. Yüzündeki kederi görmemek imkânsızdı
“Eğer halk durdurulamazsa bu dileğin gerçekleşebilir.”

Ağzından çıkan bu sözler nefesimi kesti. Beni öldürecekler miydi? Söylemeye çalıştığı şey bu muydu? Beni son Hayat Nefesi’ mi kullanmaya mı zorlayacaklardı?

“Ben-”

Kapı açıldığında ikimiz de sıçradık. Raife içeri girdiğinde Bayan Tirth’e tek kelime dahi etmeden odadan çıkmasına neden olan bir bakış attı.

Açlığım bir anda kaybolmuştu. Kralın yüzüne baktığımda çenesinin çökmüş, gözlerinin birer çizgiye dönüşecek kadar kısılmış olduğunu gördüğümde içimi korku kapladı.

“Reeves’i öldürdün mü?”

“Hayır,” diye hırladı Raife öfkeli bir ses tonuyla. Ne diyeceğimi, teyzem ölmek üzereyken ormanın ortasında tek başıma yaşayamayacağımı nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

“Teyzemi kurtaracağını söylemiştin,” dedim aniden. Aklıma gelen tek şey buydu.

“Sana güvenebileceğimi sanmıştım,” diye karşılık verdi.

Sözleri karşısında başımı kaldırdım. “Güvenebilirsin. Sana asla zarar-”

Raife bir adım öne çıktı. İçindeki öfke beni korkutuyordu. “Bana zarar *verdin*, Kailani. Benimle yattın, beni kendine âşık ettin ve fazlasıyla dikkatsizce hareket ederek bana seni *asla* sevemeyeceğimi kanıtlamış oldun.”

Nefesimin kesildiğini hissederek elimi göğsüme götürdüm. “Dikkatsizce mi? Hayatını kurtarmak dikkatsizlik mi oluyor?”

Başını salladı. "Sahildeki herkes olanlara şahit oldu!" diye bağırdı. "Sırtına kendi ellerinle bir hedef tahtası çizdin ve sayende sevdiğim bir kişinin daha öldüğünü izlemek zorunda kalabilirim! Bunu tekrar yaşayamam. Deliririm."

Bana değer veriyordu. En azından bunu kabul etmişti Raife için bu çok büyük bir adım sayılırdı. "Ben de sana değer veriyorum." Ona doğru uzandığımda geriye doğru sarsıldı.

"Sana, bana âşık olma demiştim, Kailani. Sebep olduğun şey tam olarak *bu*. Kalbimin etrafındaki duvarlar bir daha kimseyi sevmeme izin veremeyeceğim kadar yüksek ve kalın. Bunu bana bir kez daha göstermiş oldun. Özür dilerim," dedikten sonra kapıyı çarparak odadan çıktı.

Gözyaşlarıma engel olamadım. Yanaklarımdan yaşlar süzülürken Raife Lightstone'la tanıştığım güne lanet ettim.

Soğumuş çorbamı ve sandviçimi yedikten sonra iki kitap daha okudum. Odada pencere olmadığı için saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Uykum gelmeye başladığında Raife odaya döndü. Daha sakın görünüyordu.

Kitabımı kapatarak başımı kaldırdım ve yüzüne baktım. Yanıma gelerek karşımdaki okuma koltuğuna yerleşti ve ellerini kavuşturarak yavaşça nefes verdi. "Sana kızdığım için özür dilerim."

Doğrudum. Gerçekten benden özür mi diliyordu? Bunu hiç beklemiyordum.

Parmaklarını saçlarında gezdirerek tekrar iç geçirdi. "Seni elimden geldiğince korumaya çalışsam da krallığın

yarısı senin kaybettiıkları sevdiklerini hayata döndürebileceğine inanıyor. Bu da beni..." Başını salladı

"Özür dilerim," dedim araya girerek. "Halkının benim kutsanmış olduğumu öğrendiklerinde neler olabileceği konusunda beni uyarmıştın. Şimdiyse tüm söylediklerin gerçekleşiyor." Dizlerimin üzerine çökerek önünde oturdum ve gözlerinin içine baktım. "Seni kurtarmak için yine olsa yine aynı şeyi yapardım, Raife."

Öskeyle ayağa kalkarak odada volta atmaya başladı. "Sen güzel kalpli, iyi bir arkadaşsın. Hayatımı kurtardığın için sana minnettarım ama bunu keşke kendi can güvenliğini hiçe sayarak yapmasaydın."

İyi bir arkadaş.

Kalbime bir ok isabet etmiş gibi halının üzerine uzanarak gözlerimi kapattım. Arkadaşın a'sını bir kez daha kullanması durumunda çılgılık atacaktım.

"Ne yapıyorsun?" diye sorduğunda gözlerimi açtım. Tepemde dikiliyordu.

Omuz silkтім. "Keşke zaman yolculuğu yapıp ölmene izin verebilsem. O zaman bu hatam yüzünden azarlanmazdım."

Sırıttı. "Seni azarlamıyorum ama istersen yapabilirim."

Bana uzattığı elini tutarak beni kaldırmasına izin verdim. Vücudum onunkine değdiğinde bir adım geri giderek benden uzaklaştı. "Seni kulübeye geri göndersem orada kalırmısın?" diye sordu ciddiyetle.

Gözlerim yuvalarından çıkacak gibi oldu. "Hayatımın geri kalanını orada geçirmek için mi? Lanet olsun, tabii ki hayır!"

Burnunu sıktı. "O zaman yanımda kalmak zorundasın. Güvende olmanın tek yolu bu."

“Ah, canım,” dedim alaycı ses tonumla. “Ne iyi bir arkadaşsın, Raife.”

Şaşkınlıkla kaşlarını çatığında hırlamaya başladım. Oda-da volta atma sırası bendeydi.

“Evlendikten sonra teyzemi buraya getirip iyileştireceğini söylemiştin. Sözünü tutmak zorundasın!”

“Şu an olabilecek en-”

“Raife. Zaman doldu,” diye araya girdim. “Eğer bana yardım etmezsen bunu tek başıma halledeceğim.”

Şaşırmıştı. “Teyzeni tek başına getirmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Hah. Delirmişsin sen.”

Ona doğru yürüyerek göğsünü dürttüm. “Teyzemin ormana yerleşerek evini ve sahip olduğu her şeyi Elflere bırakacağını düşünüyorsan asıl sen delirmişsin demektir.”

Bu dediğime alınmış gibiydi. “Ben sıradan bir Elf değilim, ben kralım.”

“O bunu ve yeni karın olduğumu bilmiyor. Hiçbir şeyden haberi yok. Ben gidiyorum, işte o kadar. Ayrıca hangi evin onun olduğunu asla bulamayacaksın. Autumn’un çizdiği harita sadece kaleye girmeni sağlar. Teyzemin evini bensiz bulman imkânsız.”

Alt dudağını ısırды. “Peki yakalanıp öldürülürsen ne olacak?”

Omuz silktim. “Mezar taşıma *İyi Bir Arkadaş* yazarsın.”

Kafası karışmış görünüyordu. Bu piçin gerçekten hiçbir şeyden haberi yoktu.

“Ben teyzemi görmeye gidiyorum, Raife. Konu kapanmıştır. Saçlarımı boyattım ve yola çıktığımda onları kapüşonlu bir pelerinle örteceğim. Hayatımı gerçekten bu yatak odasına geçirmemi mi bekliyorsun?”

Bir süre düşündükten sonra, “Hayır. Bu yüzden bundan

sonra sana sadece dokunmak bile ölümle cezalandırılacak," dedi.

"Ne!?"

Soğukkanlılıkla yüzüme baktı. "Benim yanımda yaşamak ve seyahat etmek, kraliçem olmak istiyorsan bazı kurallara uymak zorundasın. Sana dokunduklarında onları öldürmekte tereddüt etmem. Onların bunu anlamasını sağlamalıyız, yoksa kaçırılır ve mezarlıktan mezarlığa sürüklenirsin."

Şaka yapıyor olmalıydı.

"Sırf bana dokundukları için onları öldürmeyi mi düşünüyorsun?"

Tek kaşını kaldırdı. "Bir kral zayıf bir yanını gösterdiğinde kendi hayatını da sonlandırabilir."

Vay canına. Pekâlâ. Bu oldukça ciddi olduğunu gösteriyordu.

"Yani bu hiç kimsenin bana bir daha dokunamayacağı anlamına mı geliyor? Çok teşekkür ederim!" Ona tepki göstererek kitapları incelemek üzere odanın köşesindeki raflara doğru ilerledim.

Benden uzaklaşıp banyoya doğru gitti. En son seviştiğimiz yatağa bakarak inledim. Aramızda yaşanan dengesizlikler beni çıldırtıyordu.

İyi bir arkadaş mı? Hiç kimse iyi bir arkadaşına dokunduğu için birilerini öldürmeyi düşünmezdi.

Banyonun kapısı açıldığında yeni yıkanmış bir şekilde odaya girdi. Akıl sağlığını korumak için onun hislerini öğrenmeye ihtiyacım vardı. Onun için bir kez öptüğü ve yanlışlıkla seviştiği bir arkadaş mı, yoksa daha fazlası mıydım? Bunu o an öğrenmeye karar vermiştim.

Elbisemin fermuarını açarak aşağı kaymasına izin ver-

dim. Karşısında beyaz dantelle süslenmiş bir bralet ve beyaz külotlu bir iç çamaşırı takımıyla duruyordum.

Raife'nin şaşkın bakışları beni tepeden tırnağa tararken. "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Sesi zayıf çıkmıştı.

"Hmm?" Umursamaz bir tavırla odanın içinde sekerek dolanıyor, ona arka tarafımı sergiliyordum.

"Sen... gözümün önünde soyunuyorsun." Konuşmakta güçlük çekiyordu. Sesindeki tedirginlikten hoşlanmıştım. Başka bir duygu daha barındırıyordu.

Tahrik.

Ona doğru dönerek omzumun üzerinden baktım. "Elbette, elbisemle uyuyacak hâlim yok," diyerek güldüm.

Yanından uzaklaşıp gardırobuma ulaştığımda gözleri kıstı, dudakları ince bir çizgi hâline gelmişti. En alt rafta bulunan geceliklerimi almak için yavaşça öne doğru eğildim.

Arkamdan gelen boğuk sesi duyduğumda sırtarak geceliği kafamdan geçirdim.

İşte bu kadar.

"Ne yapmaya çalıştığının farkındayım," dedi Raife suçlayıcı bir tavırla.

Döndüm ve yatağa doğru ilerlemeye başladım. "Neyi kastettiğini anlamıyorum." Masumca omuz silerken oldukça kısa olan geceliğimin eteklerini çekiştiriyordum.

Gözleri iyice kısıldı. Salaş tuniğinin eteklerine uzanarak tek hamlede başının üzerinden çekip çıkardı.

Yüce Tanrım.

Pantolonunu çözmeye başladığında dilimi yutmuş gibiydim.

Boğazım kurudu, bakışlarımı ondan ayırıp yatağa doğru yürümekte zorlanıyordum. Kendi tuzağıma düşmemi, baş-

tan çıkıp ilk hamleyi yapmamı istiyordu. Böylece beni bir kez daha reddedecekti.

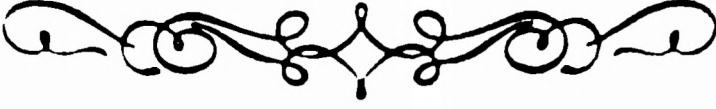
Her neyse.

Tüm huysuzluğumla yatağa girerek yorganı üzerime çektim.

Evlilik hayatı berbattı.

12. BÖLÜM

Ertesi sabah onunla kahvaltı etmeye alışık olduğum özel
Eyemek salonunda kahvaltı ettik.

“Kişisel asistanlığını yapmaya devam edebilir miyim? Organizatör olmak çok sıkıcı,” diye sordum bir parça yumurtayı ağzıma atıp çiğnerken. Tadımcı olmamak tuhaf hissettiriyordu. Nedense içimi tuhaf bir tedirginlik kaplamıştı. Yeni tadımcı tabakta bulunan her şeyin tadına gerçekten bakmış mıydı? Gerçekten üç dakika boyunca beklemişler miydi? Tadım güvenilir kişiler tarafından mı yapılmıştı?

Raife’ye yemek yaptığım ve bulaşıkları onun yıkadığı zamana geri dönmeyi diledim. O zamanlar bu konuda daha rahat olduğum kesindi.

Soruma hafifçe gülerek karşılık verdi. “Olmaz. Sen benim kraliçemsin. Kişisel asistanım olman uygunsuz olur.”

Dudaklarımı çiğnemeye başladım. “Canım sıkılıyor. Sana hastanede ya da savaş planlarında yardımcı olabilir miyim?”

Çatalını tabağına bırakarak yüzüme baktı. “Eski bir dostla görüşmem gerekiyor. Bu yolculukta bana eşlik etmen daha iyi olur.”

Neşelenmiştim. “Yolculuğa mı çıkıyoruz? Kulağa eğlenceli geliyor.”

“Fazla heyecanlanma Thorngate’in Peri Kralı’yla görüşmeye gidiyoruz.”

Gözlerim yuvalarından çıkacak gibiydi. “Peri Kralı’nı kendi isteğiyle görmeye mi gidiyorsun?”

Güldü, ‘eski dostu’ hakkındaki yorumumdan hoşlanmıy gibiydi.

“Savaşta desteğine ihtiyacım var,” dedi sadece.

Başımı salladım. “Pekâlâ. Dönüş yolunda teyzemin yanına gidebilir miyiz?”

Raife bana sert bir bakışla karşılık verdi. “Şansını zorluyorsun.”

“Bunlar benim şartlarım. Autumn’un benim için çizdiği harita senin ellerinde ve artık evli olduğumuza göre konseyin bu isteğime saygı göstereceğini düşünüyorum,” dedim ve ağzıma bir üzüm atıp çiğnemeye başladım. Raife alnını sertçe masaya dayadı.

“Pekâlâ,” diye homurdandığında gülümseyerek ayaklandım ve yanına yaklaştım. Parmaklarımı ensesinde gezdiren odadan çıkmak üzere yola koyuldum.

“Daha sonra görüşürüz, sevgilim,” dedim neşeyle.

Belki de kraliçe olmak hayal ettiğimden daha güzeldi.

Kral Thorne’la tanışacağım için heyecanlandığımı inkâr etsem bu konuda yalan söylemiş olurum. Lucien Thorne gaddar bir hıyar olarak bilinen bir kraldı. Ondan bir şey çalanın elini, ona yalan söyleyenin dilini keserdi. Her yıl dört Peri sarayının oylamasıyla Peri Kralı olarak seçilmesinin nedeni tam olarak bu gaddarlığın yarattığı korkuydu. Kor-

kuyla karşılanan liderlerden faydalanılmazdı. Nightfall Kraliçesi Zaphira'nın Lucien Thorne'u önemli bir rakip olarak gördüğü ve onu diğer kralları ettiği kadar rahatsız etmediği söyleniyordu.

Yolculuk boyunca Raife'yle Lucien'in arasındaki ilişkiyi düşündüm. "Lucien senin çocukluk arkadaşın mı yani?"

Raife okçuların giydiği üniformalardan giymiş, yayını her türlü saldırıya hazır pozisyonda tutuyordu. Raife bu so-
ruma, "Arkadaşımdı," demekle yetindi.

Kaşlarımı çattım. "Birbirinizden neden uzaklaştınız?"

Raife'nin bakışları krem rengi şifon elbisemin göğüs kısmına kaydı. Bir kraliçe olarak başka bir kraliyet mensubuyla görüşmeye gidiyordum. Rolüme uyum sağlamak ve unvanıma uygun giyinmek zorunda olduğumun farkındaydım. Üzerimdeki elbise düzgün bir yaka kesimine sahip olsa da Raife kaçamak bakışlar atarak dekoltemi görmeyi umuyordu. Bunun beni mutlu edip etmediğinden emin olamıyordum. Artık ne istediğine karar vermesi gerekiyordu.

Raife derin bir iç çekti. "Annemle babamı kaybettikten sonra kral ilan edildiğimde kendimi çok karanlık bir yerde buldum."

Elini tuttuğumda buna şaşırmış gibi irkildi. Elimi hafifçe sıkarak geri çekti.

"Ne oldu?" Gerçekten ne olduğunu bilmek istiyordum, ne olduğunu bilmek *zorundaydım*.

Raife yüzünü buruşturdu. "Lucien o zamanlar prensti ve bana savaş konusunda pek yardımcı olamasa da sık sık ziyaretime gelirdi. Onu birkaç kez kovmaya çalışsam da pes etmeyerek her hafta sonu gelmeye devam etti," diye açıkladı.

Kalbimin eridiğini hissettim. Hakkında onlarca şey duyduğum Lucien Thorne'dan mı bahsediyordu?

“Peki artık arkadaş olmamanızın sebebi nedir?”

Raife'nin hissettiği utanç duygusu hızlı ve yoğun bir şekilde içimi kaplamaya başlamıştı.

“On yedi yaşındayken Lucien kız arkadaşıyla tanışmam için onu ziyaret etmemi istedi. Ona körkütük âşıktı ve onunla evleneceğini söylüyordu. Kız arkadaşının okçularımdan biriyle yakınlaştığını gördüğümde onun güvenilmez biri olduğunu anlamıştım. Lucien'a onu terk etmesi gerektiğini, ona layık biri olmadığını anlatmaya çalıştım.”

Dehşete kapılmıştım. Sertçe yutkundum.

Raife'nin içini kaplayan enerjinin depresyona dönüştüğünü hissediyordum. “Ertesi gece bir arkadaşıyla geldi ve hep birlikte Elf şarabı içtik. Sonra da... Lucien beni hayatımın aşkı dediği kızla yatakta yakaladı.”

Şaşkınlıktan nefes nefese kalarak aniden bacağına vurdum. “Raife!”

“Hata yaptığımın farkındayım, tamam mı? Yanlış olduğunu biliyorum. Sarhoştum ve o kızın Lucien'i hak etmediğini kanıtlamak istedim.” Raife utanç içinde başını eğdiğinde derin bir nefes aldım.

Ayağa kalkarak yanına oturabileceğim bir yere doğru kaydım. Elimi bacağına koyarak, “Hepimiz bazı hatalar yaparız. Aslında onu korkunç bir evlilikten kurtarmışsın,” dedim.

Raife uzun bir süre gözlerime baktı. “Onu o zamandan beri hiç görmedim. Beni Thorngate'te gördüğü an öldüreceğini söylemişti.”

Neden savaş kıyafetlerini giymeyi tercih ettiğini anlaya-

rak bırttım “Y) hâle onu ziyaret etmek oldukça mantıklı bir fikir ”

Raife küçük bir kıkırdamayla karşılık verdi. “Umarım gözlerimin önünde öldürülmem. Nightfall Kraliçesi’ni alt edebilmek için onun yardımına ihtiyacım var. Thorne’un Güz askerleri ülkedeki en güçlü adamlardan oluşuyor.”

Yanağımın içini çiğneyerek bu yolculuğa çıkmanın mantıklı olup olmadığını düşündüm. Raife’yi gerçekten öldürmeyi düşünüyor olamazdı, öyle değil mi? Bu olaylar yıllar öncesinde yaşanmıştı. Bu bir savaşa yol açardı ve onlar eski dosttu. Bunu unutmayacağından emindim.

“Thorngate kapılarına yaklaşıyoruz, efendim,” diye seslendi okçulardan biri at arabamızın içine doğru.

Raife sertçe yutkunarak başını salladı.

Araba yavaşladığında Elf muhafızlarının ziyaret sebebi-mizi sorduklarını duydum.

“Kral Raife Lightstone’la yeni eşi Kailani Dulane, Kral Lucien Thorne’la görüşmek istiyor,” dedi diğer okçu resmî bir dille.

“Burada bekleyin. Krala haber göndereceğim,” diye cevap verdi kapıdaki muhafız.

Bekledik. Biraz daha bekledik. Ve biraz daha. İki saat bekledikten sonra bir şeyler atıştırdık ve arabadan inip bacaklarımızı açmaya karar verdik. En sonunda bir Peri’nin at üzerinde kapılara yaklaştığını gördük.

Kapıdaki muhafız onunla bir şeyler konuştuktan sonra okçulara başıyla işaret etti. “Kral ve eşi içeri girebilir. Siz giremezsiniz,” dedi aniden.

Adamlar hırlayarak bakışlarını Raife’ye çevirdiğinde Raife aniden bana bakmaya başlamıştı. Fikrimi sorar gibi

gözlerimin içine bakıyordu. Yanımızda kraliyet muhafızları olmadan düşman bölgesine mi girecektik? Lucien'e güveniyorsak ziyaretine neden silahlanmış muhafızlarla gelecektik ki? İlk hamleyi yaparak hanş elini uzatmamız gerekiyordu.

Başımı sallayarak Raife'ye hiçbir sorun olmadığını anlatan bir bakışla karşılık verdim.

Raife, "Pelerinini al. Hava soğuk." dedi.

Arabanın içine uzanarak beyaz kürk pelerinimi çıkardım ve omuzlarımın üzerine attım. Raife'nin yardımıyla atına bindikten sonra ona yaslanır bir şekilde Thorngate kapısından geçtik.

Daha önce hiç Peri bölgesine girmemiştim. Bildiğim tek şey dört bölgeye ayrıldığıydı. Yaz, İlkbahar, Sonbahar ve Güz. Her bölge bir prens veya prensese sahip olsa da Güz Kralı hepsinden güçlüydü. Turuncu ve sarı yapraklı ağaçları gördüğümde Güz topraklarına doğru ilerlediğimizi düşündüm. Kralın ulaşı gözlerini üzerimizden ayırmayarak bize eşlik ediyordu. Silahlanmamış olması bir kılıçtan daha ölümcül büyüye sahip olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Üzerinde Güz Krallığı'nın simsiyah üniforması ve kalın gri kürklü çizmeleri vardı.

Bir saat sonra iki küçük kasabayı ve kırmızı tuğlalarla süslenmiş sarayı geçtikten sonra ulak yolumuza dümdüz devam etmemiz gerektiğini söyledi. Oysa Güz Kralı'nı ziyaret etmeyi düşünmemiştik.

Küçük bir tepeyi geride bıraktığımızda iki bölge arasındaki farkı görerek dehşete düştüm. Kalın kar iki bölge arasındaki sınırı oluşturuyordu. Beyaz bir örtüyle kaplanmış dağları ve ağaçları gördüğümde kapüşonumu yukarı çekerek Raife'ye sıkıca sarıldım.

İlerlediğimiz yol sanki sihirli bir şekilde temizlenmiş, kaldırımlar kupkuru bir hâle getirilmişti. Hiç doğal değil di ve gözümle fazlasıyla örkütücü geliyordu. Etrafıma göz gezdiren olağanüstü manzaranın tadını çıkarmaya karar verdim. Gördüğüm her ağaç, her çatı ve her dağ hemhaya bir kar tabakasının altındaydı. Fazlasıyla büyüldü ve örkütücü görünse de hayatımda gördüğüm en güzel manzaraydı.

Evlerin bahçelerindeki karlar eriyerek küçük bal kabağı tarlalarını ve kabak asmalarını gözler önüne sermişti. Karın yağacağı bölgeleri kontrol edip edemediklerini merak ederek etrafımı hayranlıkla izlemeye devam ettim.

Gözlerimi ulağa çevirdiğimde üniformasının oldukça ince olduğunu fark etsem de üşüdüğünü belli eden herhangi bir belirti yoktu. Bölgenin derinliklerine doğru ilerlediğimizde hava daha da soğumaya başlamıştı. Tepeyi inmeye başlarken beyaz kaleyi gördüğümüzde, ciğerlerimdeki havanın tamamen donduğunu hissediyordum.

“Muhteşem,” dedim soğuktan titreyen çenemle.

Raife homurdandı. “Normalde *bu kadar* soğuk olmaz. Bunu kendimizi rahatsız hissetmemiz için yaptığından eminim.”

Güz Kralı’ndan mı bahsediyordu? Bu onun kontrolünde olan bir şey miydi? Etkisini bu kadar kısa sürede göstermesi mümkün müydü?

Bu kulağa hem korkunç hem de etkileyici geliyordu. Beyaz taştan yapılma kalenin üzeri birkaç santim karla kaplıydı. Arkasında sıralanan dağların görüntüsüyle birleştğinde büyüldü bir manzara oluşturuyordu.

Kapılara ulaştığımızda yarım düzine muhafızın dik bakışlarıyla karşılaştık. Yanlarından geçerken başlarını öne eğip sessiz kalmayı tercih ettiler.

Çarşıda bulunan dükkânların hepsi buz mavisine boyanmış, karla kaplanmıştı. Gördüklerim bir ressamın usta eseri gibi görünüyordu. İçeride ne olduğunu görebilmek için camdan bakmaya başladığımda göz kamaştırıcı mücevherler, çömllekler ve giysilerle karşılaştım.

Bir şeyler alabilmek için durmak isterdim ama önce Lucien'in sahte, belki de o kadar sahte olmayan kocamı öldürmeyeceğinden emin olmalıydım.

Raife atını iri yarı bir muhafızın dimdik durduğu kapıya kadar yaklaştırdı. Periler irilikleriyle tanınmadığı için bu adam açıkça sırtıyordu.

Raife atından inmeme yardımcı olduğunda yaptığım ayakkabı seçiminden anında pişmanlık duydum. Elini benimkine geçirdiğinde soğuk hava bileklerimi ısıırıyordu. Avucumun içini okşamaya başladığında içimin ısındığını hissettim. Dış merdivenlerden çıkarak bir çift kapıdan içeri girdik. İçeride beyaz ve gri renkler hâkimdi. Bizi salona yönlendiren duvar ve tavanlar beyaz taşlarla kaplanmıştı. Kale dışarıdan daha sıcak olsa da ısınacak kadar değildi. Uzak duvarın önündeki şöminenin içinde odun yoktu ve yanmıyordu.

“Kendimizi rahat hissetmemizi istemediği kesin,” diye homurdandı Raife.

“Orası kesin,” dedi arkamızdan bir ses.

Sıçrayarak arkamızı döndüğümüzde kapı aralığında duran Lucien Thorne'la karşılaştık.

Her yönüyle Raife'nin tam tersi bir adamdı. Saçları siyah, kulakları sivri, gözleri koyu gri renkteydi. Raife sakin ve iyileştiriciyken, Lucien soğuk ve gaddardı. Yakışıklı olduğunu inkâr etmek haksızlık olurdu. Keskin çene hatları ve yüzündeki ukala gülümseme etkileyiciydi.

“Sonunda seninle evlenmeyi kabul eden birini buldun

mu?” diye sordu Lucien şaşkınlığını belli ederek. “Hem de oldukça güzel. Aferin.”

Raife'nin elimi kavrayan elini başparmağımla okşayarak onu bir kavgaya karışmaması için sakinleştirmeye çalışıyordum. Lucien, Raife'nin sevgilisiyle yatmış olmasını hâlâ affetmemiş olduğu kesindi.

Raife'nin elini bırakarak Lucien'e doğru bir adım attım. “Merhaba, Ekselansları, sizinle tanıştığım çok memnun oldum. Ben Kailani.”

Lucien'in gülümsemesi genişledi. Bu gülümseme yakışıklılığını artırmıştı. “*Aynı zamanda terbiyeli biri.*”

Eğildi ve elimi yavaşça dudaklarına götürerek uygun olandan daha uzun süre öptü.

Elimi hızlıca geri çektiğimde Raife, “Şahsi meseleler hakkında konuşmaya geldim,” dedi.

Lucien'in gülümsemesi aniden kayboldu ve yüzünde karanlık bir ifade belirdi. “Sana buraya bir daha ayak basacak olursan seni öldüreceğimi söylemiştim.” Lucien kolunu havaya kaldırarak yumruk hâline getirdi. Yaptığı tuhaf hareketin ne anlama geldiğini merak ederken arkamdan Raife'nin boğulma seslerini duydum.

Arkamı döndüğümde Raife'nin yüzünün morarmaya başladığını gördüm. Dudaklarında buz sarkıtları oluşmuş, nefesi ağzından beyaz bulutlar şeklinde sızıyordu.

“Durdur şunu!” diye bağırısam da Lucien'in durmaya niyeti yoktu.

Güz Kralı'nın yanına koşarak hiç düşünmeden erkekliğini sıkıca kavradım. Şaşkınlıkla irkilse de Raife'nin acısına son vermemişti.

“Onu öldürürsen aletini kopartırım,” diye homurdandım erkekliğini kavramaya devam ederken.

Yüzüme bakarak sırtığını genişletti. Aniden tutuşumun altındaki sertliğini fark ettim. Şaşkınlıkla elimi çektiğimde Raife'yi serbest bırakarak gülmeye başlamıştı.

Lucien büyük bir keyifle gülmeye devam ederken Raife nefes almak için savaşıyordu. "Ah Raife, karın bir hazine Güzel bir evlilik yaptığını kabul etmeliyim. Şimdi defol git ve buraya bir daha sakın gelme."

Raife'yi serbest bıraktığı için rahatlamış olsam da üstümdeki şoku atamamıştım. Az önce yaşananları düşünmek bile fazlasıyla uygunsuzdu! Bu adam kötülüğün ta kendisiydi.

Hâlâ güçlükle nefes alan Raife karanlık gözlerle Lucien'e bakarak, "Lorna'yla olanlar için üzgün olduğumu söylemiştim. Onunla mutlu olman imkânsızdı! Onun sadakatsizliğini göstermek istedim." diye açıkladı aralarındaki sorunun merkezine inerek.

Lucien sakince dururken bir anda bağırarak Raife'nin üzerine doğru koşmaya başlamıştı.

Yumruğu Raife'nin yüzüne isabet ettiğinde duyduğum tek şey kemiklerinin kırılma sesiydi. Raife uzanarak Lucien'in çenesine bir aparkat indirdi. Bir anda vahşi köpekler gibi birbirlerine saldırmaya başladılar.

Onlardan birkaç adım geri çekilmeye karar vererek sorunlarını nasıl çözdüklerini meraklı gözlerle izlemeye başladım. Yumruk yumruğa bir kavgayla başa çıkabilecek durumdaydım. Nightfall'da yaşadığım ev bir meyhanenin tam karşısındaydı ve birçok kavgaya şahit olmama neden olmuştu. Ancak bu sefer şahit olduğum kavga çok daha tutkuluydu. Lucien Lorna'yla aralarında geçenler hakkında bir şeyler haykırırken Raife dövüşmeyi bırakarak Lucien'in onu dilediğince dövmesine izin verdi.

“Dur!” diye bağırdım.

Lucien Raife’yi kaldırarak duvara doğru fırlattığında çığlık attım. Buna bir son vermezsem birbirlerini öldüreceklerinden emindim.

“Bu kadarı yeter!” diye bağırdım bir kez daha.

Raife hızlıca ayağa kalkarak aldığı darbeyi sindirerek Lucien’in karşısına geçti.

“Karşılık versene piç kurusu!” Lucien elini kaldırdığında avuç içinden sarkan bir buz saçığını fark ettim.

Hızlanmış nefes alışverişim soğuk odanın içerisinde yanıklaşıyordu. Lucien’i durdurmak için hareket etmeye karar verdiğimde, ayaklarımın tam anlamıyla olduğu yerde buz tuttuğunu fark ettim. Hareket etmemi engellemişti.

Çaresizce önümde yaşananları izlerken dehşete düşmüştüm.

“Özür dilerim,” dedi Raife olabildiğince sakın bir sesle. “Gerçekten özür dilerim, Lucien. Sen benim kardeşimdin. Çok üzgünüm.”

Lucien avucunun içinden çıkan buz saçığını Raife’nin boğazına dayamıştı. Raife Lucien’in isteğine ayak uydurmuş gibi başını geriye doğru attı. Ayaklarımı buz tutmuş ayakkabılarımdan kurtarıırken Güz Kralı’nın sırtına atlayıp ona engel olmak adına çılgınca şeyler yapmaya hazırdım.

Lucien aniden elini gevşeterek buz saçığının yere düşmesine neden oldu. “Git buradan ve sakın bir daha gelme.” Sesindeki teslimiyet açıldı.

Kralın bu sözlerini duyduğumda olağanüstü bir rahatlık hissetmiştim. Ayağımı buza saplanmış olan ayakkabılarımdan içine sokarak etrafındaki buzı inceledim. Kısa süre önce hareket etmemi engelleyen buz yok olarak toz hâline gelmişti.

Bu kadar sinirli olmasaydım Lucien’in yaptığıнын ne kadar havalı olduğunu düşünebilirdim.

Raife bakışlarını çevirerek bana doğru yürümeye başladı. Bize sırtını dönmüş olan Lucien hareketsiz bir şekilde duruyordu.

Raife elimi tutarak bakışlarını Lucien'e çevirdi. "Drae, Nightfall Kraliçesi'ne karşı savaşmayı kabul etti. Onun saltanatına bir son vereceğiz. Bu savaşta yanımda yer almanı çok isterim."

Lucien'in soğuk kahkahaları odayı doldurdu. "Ejderha Kralı'nın Nightfall Kraliçesi'yle savaşmayı kabul ettiğini mi söylüyorsun?"

"Evet," diye cevap verdi Raife.

Lucien arkasını döndüğünde gözlerinin vahşi bir gümüş renginde parladığını gördüm. "Buna ancak Drae'nin ağzından duyduğumda inanacağım. Şimdi topraklarımdan defol git!" Aniden nereden geldiğini anlayamadığım bir kar fırtınasının ortasında kaldık. Raife beni kucaklayarak göğsüne bastırdı ve hızlı adımlarla kalenin çıkışına doğru ilerlemeye başladı.

Kar taneleri etrafımızda dans ederek yere süzülüyordu.

İçimdeki korkuyu gizlemeye çalışarak bakışlarımı Raife'ye çevirdim. "Bu fazlasıyla korkunçtu," dedim beni vücudundan kaydırarak ayaklarımın üzerine indirdiğinde.

Yarılmış dudağı kanıyor, yanağı şişik ve kızarmıştı. Her şeye rağmen sırtıyordu ve onu neşelendiren şeyin ne olduğunu merak etmiştim.

"Drae'yi Lucien'in yanına götürdüğümde inanacak. Söylediklerini duydun."

Kaşlarımı çattım. "Bu seninle aynı fikirde olacağını kesinleştirmez. Halkını savaşa mecbur bırakmak kolay bir şey değil, Raife."

Raife başını salladı. "Beni öldürebilirdi ama yapmadı. Demek ki içinde bir yerlerde dostluğumuzu hatırlayan bir Lucien var. Eski dostum, ailemin intikamını almama yardım edecek."

Ata binmeme yardımcı olurken söylediği sözleri sindirmeye çalışıyor, kalbimin sıkıştığını hissediyordum. "Zaphira'nın sonunu getirene kadar pes etmeyeceksin, öyle değil mi?"

Bacağını atın üzerine sallayarak ondan beklemediğim sert bir bakışla yüzüme baktı.

"Ailemin can çekişerek öldüğü günden beri bu savaşı planlıyorum ve istediğimi elde edip onun sonunu görmeden asla pes etmeyeceğim."

İçimi bir ürperti kaplamıştı. Elfler şifacı oldukları için 'zayıf' görülseler de kaba kuvvetten yoksun olmalarını okçuluk, nişancılık ve stratejik zekâyla telafi etme konusunda oldukça başarılıydılar. Raife bu savaşa yaklaşık on yıldır durmadan hazırlanıyordu. Hiçbir şey ve hiç kimse onu bu yolundan döndüremezdi.

Ben bile.

Ona her yaklaştığımda beni neden ittiğini anlayabiliyordum. Birini sevmekten, onu ailesini kaybettiği gibi kaybetmekten korktuğundan emin olsam da ailesinin intikamını almaktan alıkonmak istenmediğinin de farkındaydım. Onun kişisel savaşından. Tanrım, Raife'ye ulaşmak için beni zehirleyen o kaltağın kafasını kazıkta görmek için sabırsızlanıyordum. Ayrıca Raife'nin ailesi ve sırf Tanrı tarafından bahşedilmiş bir hediye olan sihirle doğduğu için canını aldığı her sihirli yaratığın intikamını almak için.

Kraliçe mide bulandırıcı ve gaddardı. Bu konuda konuşmak yasak olduğu için konuşmamayı tercih ediyordum.

Nightfall'da büyümek, öldürülmemek için kraliçe hakkında tek bir kötü söz sarf etmemeyi gerektiriyordu. Raife'nin onu bu konuda ne kadar desteklediğini bilmediğinden emindim. Belki de öğrenmesinin vakti gelmişti.

"Raife, ailenin intikamını alman için sana her türlü destek olmaya hazır olduğumu bilmeni istiyorum."

Yumuşayan yüz ifadesinde bu sözlerin onun için çok anlamlı ve değerli olduğunu gördüm.

"Zaphira şeytanın ta kendisi," diye devam ettim. "Acilen durdurulması gereken bir canavar. Sadece bunu yüksek sesle pek söylemiyorum çünkü cezalandırılma korkusuyla onun hakkında kötü konuşmamaya alıştırdım."

Yüz ifadesinin daha da yumuşadığını görebiliyordum. "Onun iktidarının sonunu getirmem ve canını almam konusunda gerçekten ne hissettiğinden emin olamıyordum."

"Arkandayım. O kaltak ölmeyi hak ediyor," dedim başımla onaylayarak.

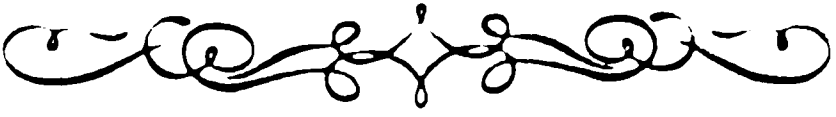
Omuzlarındaki yük azaldığı için rahatlamışa benziyordu. "Ciddi misin?"

Başımla onayladım. "Teyzemi aldıktan sonra Ejderha Kralı'nın yanına gidip Lucien'i ziyaret etmesini sağlamalıyız. Lucien'i bir an evvel bu savaşa ikna etmelisin. Güz Kralı sadece kraliçenin sınırına dayanmıyor, aynı zamanda sarayları da birbirlerine çok yakın. Perilerin saldıracağını asla düşünmez. Güz Kralı'nı değerli bir düşman olarak gördüğü ve onu sona saklamayı düşündüğü bilinen bir gerçek. Burası ona karşı açılacak olan savaşın üssü olabilir," dedim heyecanla.

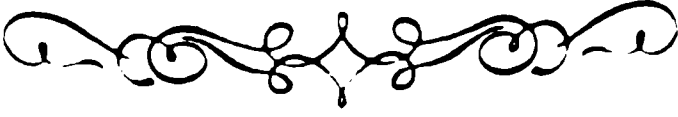
Söylediklerim onu da heyecanlandırmışa benziyordu. “Önce Lucien’i ikna etmeliyim.”

Başımı salladım. “Bunu başaracağından şüphem yok. Sonuçta seni öldürebilirdi ama öldürmedi. Bu iyi bir şey.”

Raife’nin dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdiğinde savaş planına olan güveninin daha güçlü bir şekilde geri döndüğünü hissedebiliyordum. “Gidip teyzeni alalım,” dedi.

13. BÖLÜM

Eskortumuzla at sırtında yola çıktığımızda Raife'nin sırtına yaslanarak kendimi hiç olmadığım kadar rahat hissediyordum. Aramızı düzeltmiş ve yeniden bir takım olmayı başarmıştık. İsteğim bu yönde olmasa da sadece arkadaş olarak kalsak bile bir adım ilerlemiştik. Gerçek bir dost kendi hayallerine aykırı olsa bile karşısındakinin hayallerini gerçekleştirmek için her şeyi yapmaya hazır olurdu. O an Raife'nin hayatının bu noktasında aşka mesafeli olduğunu anlamıştım. Bense birkaç öpücüğün ya da birlikte geçirdiğimiz birkaç gecenin etkisiyle onu kendime âşık edeceğimi düşünerek hayaller kuruyordum.

Aramızdaki beş yıllık bir iş anlaşmasından ibaretti ve Raife kaybettiği onca şeyden sonra bunu hak ediyordu.

Thorngate'den çıkıp Autumn'un haritada işaretlemiş olduğu doğu ormanlarına ulaşmak yarım günlük bir yolculuk gerektiriyordu. Ancak bu yarım gün bizi gece vakti Nightfall'un sınırına ulaştırmıştı. Autumn, haritaya sarı bir ahır olan bir çiftlik ve kırık bir çit çizmişti. Oradan da ormanın içinden Nightfall'un kapılarına giden bazı noktaları işaretlemişti.

Haritadan kapılara ulaştığımızda yıldırım sonucu ikiye

bölünmüş bir ağaçla karşılaşacağımızı ve kapının altından geçmemiz gerektiğini anlamıştık. Ağaçları aklında tutmaya çalışmadığım için işaretin ne olduğunu bilmiyor, oraya vardığımızda anlayacağımızı umuyordum.

Sarı ahırın olan çiftliği gördüğümüzde Raife gruba durmasını işaret etti.

“Yolun geri kalanını Kailani’yle yalnız gideceğiz,” diye bilgilendirdi adamlarını.

Cahal’la Raife’nin ağzından çıkan bu sözlere oldukça şaşırmıştık.

“Ne!?” dedik hep bir ağızdan.

Raife haritayı işaret ederek köşede yazan *sadece üç kişi* uyarısına dikkat çekti.

Raife, “Sanırım bu üçten fazla kişinin geçemeyeceği bir yerden geçmemiz gerektiğini ya da aksi hâlde fark edilebileceğimizi ya da her neyse onu işaret ediyor,” diye açıkladı. “Kailani’nin teyzesine ulaştığımızda zaten üç kişi olacağız.”

“Lordum, siz kralsınız. Nightfall bölgesine tek başınıza girmeniz çok tehlikeli.” Cahal’ın bu sözlerini başımı sallayarak onayladım.

“Teyzem sizi tanımadığı için sizinle gelmez, o yüzden ben gitmek zorundayım,” diye açıkladım. “İstersen okçulardan biriyle gidebilirim.”

Cahal derin bir reverans yaparak, “Onur duyarım,” dedi.

“Olmaz. O benim karım. Onu ne pahasına olursa olsun korumak benim görevim,” diye tersledi Raife.

Karım. Bunu ağzından neredeyse hiç duymamıştım ve hepsi oyunun bir parçası olsa da bunu duymaktan asla bıkmayacaktım.

Raife birine sevgi göstermekte iyiydi ama onu *gerçekten*

sevmekte başarılı değildi. Son derece korumacı davranışa da inkâr edilemeyecek kadar da soğuktu. O anda, bunu tam beş yıl boyunca yapıp yapamayacağımı merak ettim. “O benim karım. Onu koruyacağım,” gibi romantik şeyler dediğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyor, yumuşak dudaklarına dalıp gidiyordum.

Cahal’ın tedirginliğini görmemek imkânsızdı. “Lordum, otoritenizi asla sorgulamak istemem ama Nightfall Kraliçesi ikinizi de yakalayıp öldürebilir. İşte o zaman kimsemiz kalmaz.”

Raife başını salladı. “Yalnız değilsiniz, konseyiniz var. Drae Valdren gizlice kraliçenin oğlunun yatak odasına sızıp onu öldürebiliyorsa, ben de gizlice girip Lani’nin hasta teyzesini kurtarabilirim.” Bakışlarındaki kararlılığı görebiliyordum.

Cahal’la kısa bir süre birbirimize baktık. Tüm mesele bu muydu? Tek derdi kraliçeyi alt edebileceğini kanıtlamak mıydı?

Elimi Cahal’ın omzuna koyarak, “Arkadaşım Autumn her ay Archmere’de yaşayan kız kardeşi ve yeğenini ziyaret etmek için bu yolu kullanır. Az kişiyle ilerlersek fark edilme olasılığımız düşük olur.”

Donakalmıştı. Kralını tehlikeli bölgeye tek başına gönderme fikrine alışamıyormuş gibi görünüyordu.

Raife, “Burada kalın. Bu bir emirdir,” diyerek tartışmayı noktaladı.

“Emredersiniz, lordum.” Cahal bakışlarını yere çevirerek başını eğdi.

Raife’yle atlarımızdan inerek eşyalarımızı almak üzere arabaya yöneldik. Her ihtimale karşı yanımıza su ve kuru meyve almış olsak da sabahın ilk ışıklarına kadar geri dön-

müş olmayı umuyorduk. Uykusuz kalıp yürümek zorunda kalacaktık ama savaş başlamadan teyzemi sağ salım güvenli bir yere ulaştırmak benim için çok önemliydi. Onu geçirdiği nöbetlerden kurtarmak da öyle. Nightfall'daki doktorlar geçirdiği her nöbetin beynine biraz daha zarar verdiğini söylemişti. Raife'nin bu isteğimi yerine getirerek birçok riski göze aldığını bilsem de başka çarem yoktu.

Çiftliği geçip hasarlı çitleri aramaya başladığımızda uzanarak Raife'nin eline tuttum.

"Bu yaptığın için sana minnettarım." Ona ne kadar minnettar olduğumu anlaması için elini tutsam da o başını sallayarak elimi bırakmayı tercih etti.

Beni bir kez daha reddetmiş olmasının acısını en derinimde hissetsem de hislerimi bir kenara bırakmaya karar vermiştim. İlişkimizin şu anki hâlini kabul etmek zorundaydım. Empat olanın ben olduğuma şükrettiğim bir andı. Mutluluğumun ona bağlı olduğunu ve elini elimden çekmenin beni ne kadar yaraladığını hissetmesini istemezdim.

Kabullenmen gerek, Kailani.

Tarlayı parmak uçlarımızda geçtikten sonra çitin köşesine yaklaştığımızda Raife, "İşte orada!" dedi aniden. Uykudaki çiftçilerin kral ve kraliçelerinin gecenin bu saatinde otlak alanlarında volta attıklarından haberleri yoktu. Hasarlı çitin bir kısmında, yetişkin birinin yan dönerek rahatlıkla geçebileceği bir boşluk vardı. Nightfall'un Fallenmoore'dan Necromere'e kadar her santimi çitlerle çevrilmişti. Bu çitler en az üç metre yüksekliğinde ve taştan yapılmıştı. Yirmi yıl önce kraliçe, her vatandaşın 'vatandaşlık görevini' yerine getirerek çitlerin inşasına katkıda bulunmasını emretmişti. Bu çitlerin bizi *düşmanlarımızdan koruduğunu* söylemişti.

Duvarların üstünde birkaç milde bir nöbetçi kulübeleri konumlandırılmıştı. Autumn'un kullandığı geçiş boşluğu iki nöbetçi kulübenin tam ortasıdaydı. Büyük taşlardan dördü eksikti ve yetişkin bir kişinin çömelerek geçebileceği bir genişliğe sahipti.

Raife duvardaki deliğe bakarak çenesini ovuşturmaya başladı. "Nightfall askerlerini Archmere'den uzak tutmak için bu deliği kapatmakla daha sonra tekrar kullanmak üzere açık bırakmak arasında kaldım."

Her zaman bir kral gibi davranıyordu.

"Bana kalırsa açık bırakmalıyız. Nightfall askerleri içeri girmeyi planlıyorsa çitlerin üzerinden atlayıp bunu yapabilirler." Bu bizim de yapabileceğimiz bir şeydi ancak nöbetçi askerler tarafından fark edilme olasılığı oldukça yüksekti.

Başıyla onayladı. "Sanırım haklısın."

Dün odasında mahsur kaldığım birkaç saatte Raife'nin savaş teorisi kitabını inceleme fırsatım olmuştu. Bu yüzden aklımdan geçenler hakkında az da olsa fikir sahibiydim.

Raife çömelerek delikten geçtiğinde nefesimi tutup, onu takip etmenin güvenli olup olmadığını öğrenmek için birkaç saniye bekledim.

"Hadi," diye fısıldadı.

Çömelip diğer tarafa baktığımda bana uzattığı elini gördüm. Yardımını kabul ederek beni çitin diğer tarafına çekmesine izin verdim. Delikten geçip, elbisemi temizleyerek tam karşısında durdum. Bana alan bırakmak için bir adım geri gitmediğinde duvarla göğsünün arasında sıkışıp kalmıştım.

Birbirine bu kadar yakın olan bedenlerimiz nabzımın hızlanmasına neden olmuştu. Kalp atışlarımı duyabildiğinden emindim.

"Herhangi bir problemle karşılaştığımızda buraya gelip

beni beklemeni istiyorum, tamam mı?" Derin sesindeki korkuyu hisleri hissettiğimde çenemin kasıldığını hissediyordum.

Cerginlikle gülmeye başladım. "Kral sensin. Eğer bir sorunla karşılaşsak asıl *senin* buraya gelmen gerekir. Bundan sonrası halledebilirim."

"Hayır," diye hırladı bakışlarını yüzüme kilitleyerek. "Bana sonsuza kadar yetecek kadar kahramanlığına şahit oldum. Sana koş dediğimde koşacaksın. Anladın mı beni?"

Daha önce empat olmanın ne demek olduğunu bilmiyordum. İnsanlardan sıkıldığım için tüm hayatımı içime kapatarak geçirmiştım. Artık empatın ne olduğunu ve duyguların bana değil, ona ait olduğunu bildiğim hâlde kafam karışıyordu. Korumacılığının altında yatan sevgiyi hissedebiliyordum. Ya da en azından sevgiye benzeyen bir şeydi. Yoksa bu benim ona karşı hissettiğim aşk mıydı? İçimdeki hissi çok farklıydı, korkuyla harmanlanmış saf bir aşka benziyordu. Ben aşktan korkmadığım için bu duygunun getirdiği her şeye göğüs germeye hazırdım.

"Pekâlâ, Raife." Elimi uzatarak çenesine dokunmaya başladım.

Göz kapakları bir anlığına seğirirken içini kaplayan korkunun büyüdüğünü hissediyordum. Korku bana olan hayranlığını bastırarak geri adım atmasına neden olmuştu.

O çoktan savaşa girmiş, diye düşündüm. Hem de kendiyle.

Ne yazık ki bu konuda yapacak hiçbir şeyim yoktu.

"Arkamda kal," diye mırıldanarak ormana doğru ilerlemeye başladı.

İç çekip duygu karmaşamı bir kenara bırakarak peşinden gittim.

Haritayı takip ederek ormanın içinde yürümeye devam

ettik. Raife kapüşonunu Elf kulaklarını örtecek şekilde çekmiş ve yayını hazır hâle getirmişti. Autumn'un hazırladığı haritada çizdiği patikadan ilerlemeye devam ettiğimiz süre boyunca Raife'nin bir adım arkasıdaydım. Haritada doğru yolda olduğumuzu anlamamız için yerleştirilmiş ipuçları vardı. Bir taş yığını, ağaca bağlanmış bir kurdele. Autumn'un çizdiği rotanın, orman muhafızlarının görüş alanının dışında olduğunu düşünsem de Nightfall kalesinin fazlasıyla uzağımızda olduğunu gördüğümde mutluluktan ağlamak üzereydim.

Acı tatlı anılarla dolup taşsa da burası benim evimdi.

Raife yolun ortasında aniden durduğunda sırtına çarptım.

“Ne oldu?” diye sordum.

Başını salladı. “Hiçbir şey. Sadece... düşündüğümde daha büyük olduğunu fark ettim.”

Ona onayladığımı belli edercesine başımı salladım. Nightfall Kraliçesi vizyon sahibi bir mucit ve inşaatçıydı. Tüm yapılar devasa ve güçlü görünüyordu. Ağırlıklı olarak metal ve taş kullanılmıştı. Bu yapıların her biri uzun ömürlü ve Nightfall halkının emeğiyle yapılmıştı. İnsanlar sihir konusundaki eksikliklerini arı gibi çalışarak örtüyorlardı.

Ağaçların arasında gizlenmeye devam ederken, şehrin etrafını çevreleyen taş duvara bakan Raife'nin yüzünü inceledim. Bakışları, duvarın üstündeki nöbetçilere ve tüm şehri çevreleyen nehir hendeğine odaklanmıştı. Gözlerindeki şaşkınlığı, hayal kırıklığını ve kararlılığı görebiliyordum. Belki de bunlar içime işleyen duygularıydı.

“Aşılamayacak gibi görünüyor,” dedi iç çekerek. “Büyük bir ordunun buradan geçebilmesi için...” Savaş planlarına odaklandığını fark ettiğim an onu rahatsız etmek istemedim.

Gözlennini duvara dikerek çeşitli savaş stratejilerini düşünürken arkamı dönüp ağaç hattında nöbet tutan Nightfall askerlerini kontrol ettim. Yakalandığımız takdirde askerlere anlatacağım hikâyeyi kafamda belirlemiş olsam da bunun yaşanmamasını umut ediyordum. Raife'nin hikâyeme ayak uydurup uydurmayacağından emin değildim. İnsanların doğa üstü varlıkların kokularını alma gibi bir yetenekleri yoktu. Raife'nin sivri kulakları fark edilmediği sürece hiçbir sorunla karşılaşmazdık. Yola çıkmadan önce Archmere'e dair tüm işaretleri ortadan kaldırmasını istemiştım. Kraliçe nadir de olsa birkaç koklayıcıyı görevlendirmişti. Kendi türüne para için ihanet edecek çok fazla Peri bulamazdı.

"Harekete geçsek iyi olur." Raife'yi zihnindeki savaş stratejilerinden uzaklaştırarak, Autumn'un çizdiği haritada-kiyle eşleşen sivri kayalara doğru sürüklemeye başladım. Autumn haritaya önce bir kütük, sonra bir artı işareti, ardından da bir tekne çizmişti. Tüm bunların ne anlama geldiğini henüz bilmesem de hedefimize ulaştığımızda bir anlam ifade edeceğini umuyordum.

Raife arkamdan ilerlemeye devam ettiği sırada sivri kayaları görünce sevinçten çığlık atmak üzereydim. Nehir hendeğinin kenarında bulduğumuz kayalara ulaştığımızda kıyıdaki oyuk kütüğü fark ederek sııttım.

O kütük bizim teknemizdi. Kütük, artı işareti, tekne. Kütükten yapılmış bu tekneye üç kişiden fazlasının sığması mümkün görünmüyordu. Rotanın üç kişilik olmasının nedeni de bu olmalıydı.

Tanrı seni korusun, Autumn.

Autumn'un şu anda teyzemi kurtarmaya gittiğimden haberi yoktu. Bir an önce ona ulaşmalı ve yaklaşan savaştan

Önce şehri terk etmesini istemeliydim ama bunun Nightfall Kraliçesi'nin kulağına gitme ihtimalini de düşünüyordum. Bu nedenle Autumn'u şehirden çıkarmaya karar verdiğimde, onu savaş sona erene kadar kilit altında tutmanın bir yolunu bulmalıydim. Gerçi savaşın başlamasına daha aylar vardı ve benim şu anda düşünmem gereken tek şey teyzemi iyileştirmekti.

Raife kütüğün kenarını kavrayıp yayını dikkatle içine yerleştirirken kayadan destek alarak tekneye bindi. İki sivri kayanın tam arasındaydık ve karşımızda yükselen duvarın üzerinde durulmadığı sürece görülmemiz imkânsızdı. Raife'nin uzattığı eli tutarak ayağımı kütük tekneye doğru uzatarak kendimi kayalardan ittim. Kütük tekne sallanıp öne doğru düşmeme neden olduğunda neredeyse çılgılık atmak üzereydim. Kalçalarımı tutan Raife, ağırlığımla geriye doğru düştüğünde kendimi tam üzerinde buldum. Aramızda oluşan sıcaklık büyürken altımdaki vücudunun sertleştiğini hissediyordum.

Sertçe yutkunarak onun altımda oluşundan ne kadar hoşlandığımı aklımdan çıkarmaya çalıştım. Vücudunu ne kadar özlediğimi, birlikte yattığımız o geceyi ne kadar düşündüğümü.

Dudaklarıma kaçamak bir bakış attıktan sonra hızlıca oturmama yardımcı oldu.

Dudaklarımı hâlâ düşünüyor olması beni mutlu etse de Raife bu düşünceye odaklanmama izin vermeden halatı kaptı ve bizi karşı kıyıya çekmek için harekete geçti. Bizi karşıya ulaştıracak olan kütük teknenin bir makara sistemi-ne bağlı olduğunu fark ettim. Tekne makara yardımıyla iki kıyıya da yaklaştırılabiliyordu. Bunun Autumn'un fikri olup olmadığını merak ediyordum. Nehir çok geniş olmasa da ze-

hırlı olduğu söyleniyordu. suya düştüğünüzde zehirlenerek öldürdünüz. Bu da halkı gözetim altındaki kapıları kullanmaya mecbur bırakıyordu. Teknenin dibinde gördüğüm deri eldivenleri Raife'ye uzattım.

"Suya dokunma. Zehirli olduğu söyleniyor," dedim alçak bir sesle.

Çatık kaşlarla suya bakarken eldivenleri giydi. "Tabii ki öyle."

Bakışlarını yüksek duvarlara ve devriye gezen nöbetçilere diken Raife, nehrin diğer tarafında bulunan sazlıklara odaklanarak harekete geçebileceğimiz uygun anı bekledi. Otların yüksekliğinden faydalanarak dikkat çekmeden karşıya geçebilirdik. Uygun anı yakaladığında bizi nehrin kenarından iterek ipi hızlı ama sessiz olacak şekilde çekmeye başladı. Nehrin ortasında açıkta kaldığımızda fark edilmemek için kütüğün dibine doğru eğildim. Raife nefes nefese kalmış, alnından terler damlıyordu. Bizi hızlıca karşı kıyıya doğru çekerken tuniğinin altındaki kasları fark etmemek imkânsızdı. Kaşla göz arasında karşıya geçmeyi başarmıştık. Fark edilmiş olma korkusuyla birkaç saniye yüksek otların arasında durakladık. Raife eğilerek başını omzuma yasladı ve çapayla uğraşmaya başladı. Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha. Ne bir ok ne de bir boru sesi vardı. Başarmıştık.

Ay ışığının altında Raife'nin çıkardığı haritayı incelemeye başladık. Nehrin kenarından neredeyse on adım ileride büyük bir daire çizilmişti. Daire ikiye bölünmüş ağacın dibindeydi, üzerindeyse tek bir şey yazıyordu: Delik. Harita burada sona eriyordu.

Delik.

Raife gözlerime yalvarırcasına baktı. Ne de olsa burası

benim evimdi. Nightfall'da büyüldüğünüzde şahit olduğumuz tek şey kraliçenin suikast paranoyasıydı. Sokağa çıkmak yasaktı, seyahat etmek istediğiniz zaman izin almanız gerekiyordu. Saray duvarlarına sıralanan ağaçlara bakarak eğlenmemiz mümkün değildi. Omuz silkerek bakışlarımı on ya da yirmi adım ötedeki ağaçlara diktim.

Autumn haritayı hazırladığında Elf şarabını abartarak sarhoş olmuştu. *Delik* kelimesi zar zor okunabiliyordu, ikiye bölünmüş ağaçsa gerçekten öyle olmayıp sarhoş bir kızın korkunç çiziminden ibaret olabilirdi.

Başımı ağaçlara doğru kaldırarak eteğimi kaldırdım ve dört ayak üzerinde ilerlemeye devam ettim.

“Pantolon giymek oldukça mantıklı olurdu,” dedi Raife beni takip ederken.

Gülerek, “Saçmalama. Teyzemi kurtarmaya giderken güzel görünmek istiyorum,” dedim neşeli bir sesle.

Pantolon bulduğumuz duruma daha uygun olsa da elbise dışında bir şeyi giymeyi aklımdan geçirmemiştım. Güzelim ipek elbisem şimdiden perişan olmuştu.

Huzur içinde yat, güzel elbisem.

Dört ağaçtan oluşan bir kümeye ulaştığımızda uzun otların arasına gizlenmeye devam ederek ağaçların önüne oturmaya karar verdim. Raife yanıma oturarak haritaya baktı. “Hiçbir ağaç ikiye bölünmemiş. Peki delik ne anlama geliyor?”

İç çektim. “Bak, Autumn beni asla bilerek yanlış yönlendirmez ama o gece gerçekten çok sarhoştuk.”

Raife'nin gözlerinde anlamlandıramadığım bir şey belirdi. “Hatırlıyorum.”

Bunu söylediğinde içimi tuhaf bir sıcaklık kapladı ve hatırlamak isteyeceğim bir şeyi yapıp yapmadığımızı merak ettim.

“Belki de çizim konusunda yetenekli değildir. Bu ağaçlardan birini kastediyor olmalı,” dedim önümüzdeki ağaçları işaret ederek.

Raife şaşkınlıkla başını salladı. “Pekâlâ. Delik kelimesinin ne anlama geldiğini biliyor musun? Şehre ulaştıktan sonra bızı bir rögardan çıkarken gösteriyor. Autumn’un sarhoş dilinde ‘delik’ rögar anlamına mı geliyor?”

Şu anda kıkırdamamın yersiz olduğunu bilsem de kendime engel olamıyordum. “Olabilir,” dedim dudağımı çiğneyerek. Ağaçlardan birinde rögar anahtarının bulunduğu bir delik olabilir miydi? Haritayı tamamlamak istese de sarhoşluğun etkisiyle unutmuş olabilir miydi? Keşke o geceye dair tüm detayları hatırlayabilseydim. Bir kez daha ellerimin ve dizlerimin üzerinde hareket ederek ulaştığım ilk ağacı incelemeye başladım.

İkinci ağacı da inceledim ancak hiçbir şey bulamadım. Üçüncü ağaca doğru ilerlerken elim aniden yerdeki bir-

“Delik!” Dengemi kaybederken fısıltıyı biraz aşan bir sesle seslendim. Yerdeki deliğe düşmemek için yanlara tutunmaya çalıştım. Bu deliği etrafını saran otlar yüzünden görmek neredeyse imkânsızdı ve iri bir adamın bile rahatlıkla geçebileceği genişliğe sahipti.

Raife sürünerek yanıma geldiğinde bakışlarımızı deliğe çevirdik. İçerisi tamamen karanlık ve ürkütücüydü.

“Aşağı inmemiz gerekiyor öyle değil mi?” diye sordum. “Sence bu bizi şehre ulaştıracak olan rögar mı?”

Raife kaşlarını çatı. “Kraliçenin yatak odasına çıkan gizli bir tünel olmasını umuyorum. Uykusunda boğazını keserek savaşı başlamadan bitirebilirim.”

Bu konuda oldukça ciddi olduğundan emin olarak gülmemeye karar verdim.

“Kraliçenin bu kadar korumasız bir kızlı tünele sahip olduğunu sanmıyorum.” Deligin dışını yokladığımda parmaklarımın ucunda soğuk çeliği hissettim. Nefesim kesilmişti. “Bu gerçekten bir rögar!”

Kısa bir an etkilenmiş gibi görünse de başını deliğe sokarak bir kez daha kontrol etti. “Yavaşça damlayan suyun sesini duyuyorum,” diye doğruladı.

Kurak dönemde olduğumuz için yüzmeyeceğimizi umuyordum.

“Karanlık deliğe ilk atlayan olmak ister misin?” diye sordum gergin bir sırtışla.

Raife nabzımı hızlandıran gülümsemesiyle karşılık vererek, “Her zaman,” dedi. Bu kelimeleri telaffuz şeklinde tarif edemediğim bir şey vardı.

Korkusuzca deliğe atlamasının ardından gelen su sesinden yere indiğini anladım. “Hadi atla! Seni yakalayacağım!”

Sertçe yutkunarak gözlerimi kapattım ve kendimi boşluktan aşağı bıraktım. Raife kollarını etrafıma dolayarak beni dizlerimin altından ve sırtımdan yakaladıktan sonra göğsüne çekti. Tamamen karanlığa gömülmüştüm, sadece Raife’nin kalbinin atışı ve güçlü kolları aklımı başımda tutuyordu. Etrafın mor bir ışıkla aydınlandığını gördüğümde ışığın kaynağının o olduğunu fark ettim. Yüzünde ciddi bir ifadeyle bakışlarını bana çevirmişti.

“Sana bu kadar yakın olmak olağanüstü bir duygu,” dedi derin bir nefes alarak.

O an etrafımdaki her şeyi unuttum. Nerede olduğum, kim olduğum, yukarıda ya da aşağıda ne olduğu önemini kaybetmişti. Etrafı Elf büyüleriyle aydınlatan gözlerinde kaybolmuştum. Ne anlatıyordu? Aniden ortaya çıkmış olsa da umurumda değildi. Yapabildiğim tek şey gülümsemekti.

“Acılarımı dindiriyorsun. Seninleyken keder ve intukam düşüncelerinden uzaklaşabiliyorum,” dediğinde huz gibi bir suya atlamış gibiydim.

Aman Tanrım.

Bana yakın olmak istemesinin sebebi empat olmamdı, benim... ben olmam değildi.

“Sana bu konuda yardımcı olabildiğime sevindim,” dedim gülümsemeye çalışarak. Annesi de bunları hissetmiş miydi? İnsanlar onu bu yeteneği için mi seviyordu? Hayatta olmasını ve ona bu soruları sormayı diledim. Başka bir empatla tanışmaktan memnun olurdum.

Aniden arkasındaki metal merdiveni fark ettim. “Dönüş yolunda kullanabileceğimiz bir merdiven,” dedim işaret ederek. Konuyu değiştirip aramızdaki gerginliğe bir son vermeyi umuyordum. Aramızda geçen bu konuşmanın ardından beş yıllık sahte evlilik sözleşmesine sadık kalıp kalamaya çağımı merak ediyordum. Bu süreç benim için çok sancılı olurdu.

Kaleye doğru yürümeye başladığında göğsüne dokunarak, “Beni indirebilirsin,” dedim.

Başını salladı. “Elbiseni mahvedeceksin. Üstelik ayakka-bıların da uygun değil.”

Söylediklerine itiraz etmemeye karar vererek beni kale duvarının altındaki yüz metre boyunca taşımasına izin verdim. İçime sızan duygularını özümsemeye başlamıştım.

Suçluluk. Keder. Korku. Şehvet.

Eskiden şehveti bana karşı hissettiğini düşünsem de artık benden önce yattığı kızları düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Empati yeteneğime hâlâ alışmaya çalışıyordum, duyguları gerçek zamanlı olarak algılamak oldukça zor bir şeydi.

İç çektim. İçimdeki kalp ağrısını ve Raife tarafından reddedilmiş olmanın açtığı yaraları yok eden birine sahip olmayı diledim.

Raife altında başka bir merdiven bulunan rögar kapağının altında duraksayarak bakışlarını bana çevirdi. “Sence bu o mu?”

Başımı salladım. Ne kadar ilerlediğimize dikkat etmiştim. “Bu kapaklardan biri. Bu rögar yaşadığım yer olan batı duvarına oldukça yakın. Burası mahallelerle dolu olduğu için geceleri fazlasıyla sessiz oluyor.”

Raife beni merdivene tutunmam için kaldırdı. Uzanıp rögar kapağını homurdanarak yukarı itmeye başladığında Raife’ye yapıştım.

“Şşşt,” dedim.

Kısa bir duraksamanın ardından kaldığı yerden devam etti. Kazımaya benzer bir ses çıkmadığı için topluluk bahçesinin yanındaki çimenlere ulaştığımızı tahmin ediyordum. Rögarların tam olarak nerelerde bulunduğunu bilmesem de batı duvarının yakınındaki tek yeşil alan orasıydı. Rögar kapağını tamamen kaldırdığında merdiveni çıkararak başımı delikten birkaç santim dışarı çıkardım.

Eski mahallemin sessiz sokağına baktığımda beklenmedik bir şekilde kalbimin sızladığını hissettim. Bahçeler en sevdiğim yerlendendi ve uzaktan hem üniversiteyi hem de Nightfall Kraliçesi’nin sarayını görebiliyordum. Autumn’un kulübesi çok yakınımızdaydı, tıpkı teyzeminki gibi. Gözlerimden yaşlar süzüldü. İçime dolan bu hislere hazırlıksız yakalanmıştım.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Raife.

Gözyaşlarımı silerek başımı salladım ve kanaldan çıkma-

ya başladım. Ayaa kalktığımda Raife de yeraltından çıkarak yanımda durdu. Hazırda tuttuğu yayıyla etrafı inceliyordu.

“Onu pelerininin altına sakla,” dedim. “Benim yanımda olduğun için senin insan olduğunu düşünecekler.”

Başıyla onaylayarak yayını pelerininin altına, bel kemecinin içine gizledi. Gözlerinin hayranlıkla etrafta dolaşmasını izledim. Elini tutup Arnavut kaldırımly yola doğru yönelerek sıra evlerin yanından yürümeye başladık. Birkaç sokak ötede bulunan evime ulaşabilmemiz için McFee tavernasını geçmemiz gerekiyordu. oktan sokağa çıkmanın yasak olduğu saatler içerisinde olsak da muhafızlar herhangi bir kavgaya karışmadığımız ya da mülke zarar vermediğimiz takdirde, tavernada imemize ve sorun çıkarmadan eve gitmemize karşı gelmiyordu. İçeride niversiteden tanıdığım herhangi bir arkadaşımın olup olmadığını merak ettim.

Penelope? Belki Matt? Hepsi bana zulmeden bir efendiye satılmış olduğumu mu düşünüyordu? Meyhaneye yaklaştığımız sırada ara sokaklardan birinde bir adam göründü.

Adamın zerindeki üniformadan muhafız olduğunu anlamıştım.

Vakit kaybetmeden Raife’yi Bayan Honeycutt’ın evinin duvarına yaslayarak dudaklarına yapıştım. Ani pcğmle şaşkınlığa uğradığı saniyelerde gardiyanın sesi duyuldu.

“Siz ikiniz, sokağa çıkma yasağına rağmen dışarıdasınız!” diye tersledi.

Raife, aralanan dudaklarının arasından dilini çıkarak benimkini okşamaya başladı, elleriyle popomu kavradığını hissettim. şaşkınlıkla inerken, bunun oyunun bir parçası olup olmadığını umursamayarak aramızdaki çekime kapıl-

maya karar verdim. Gardiyanın sesi bu seler daha da yakın dan geliyordu.

“Çiftle kumrular sızı. Eve gitme vakıtı, aksi hâlde sızı tutuklamak zorunda kalacağım.”

Nefes nefese birbirimizden ayrıldık, bir anlığına göz göze geldiğimizde dibimizdeki gardiyanı ve içinde bulunduğumuz kurtarma görevini tamamen unutmuştum. () an sadece ikimize aitti.

“Hanımefendiyi eve götürün,” dedi bekçi Raife'ye bakarak. Raife başını salladıktan sonra elini benimkine kenetledi ve avucumu okşayıp beni bekçinin yanından uzaklaştırarak meyhaneye doğru yönlendirdi.

Raife'nin öpücüğünün ardından dizlerim titremeye devam etse de beni oyunu bozmamak adına öptüğünden emindim. “Yetenekli bir oyuncu olduğumu anlamışsındır umarım,” dedim ona bakarak.

Bakışlarını bana çevirdiğinde karşılaştığım hüzünlü bakışlar beni şaşırtmıştı.

Meyhanenin ötesindeki sokağı işaret ettim. “Burası benim mahallem,” dedim konuşmasına izin vermeyerek. Meyhanenin açık pencerelerinden gelen müzik sesini duyduğumda bu gece kimin sahne aldığını merak ettim. *Moxie and the Heartbreakers* mi? Yoksa *The Radical Six* mi?

Raife hoşnutsuzluğunu belli edercesine yüzünü buruşturdu. “Bu iğrenç müzik de neyin nesi?”

Güldüm. “Buna Rock diyoruz.”

Güçlü davul sesi Archmere'dekilere hiç benzemiyordu. Muhtemelen bu ses onun için gürültüden ibaretti.

Elini kavrayarak sokağın aşağısına, dışında küçük bir kuş yemliğinin bulunduğu kahverengi eve doğru koşmaya başla-

dım. Teyzemi bir aydan uzun bir süredir görmemiştim. Beni köle olarak götürdükleri günden beri.

Autumn, teyzeme hayatta ve iyi olduğumu söylemiş olsa da kendi gözleriyle görene kadar inanmayacağını biliyordum. Bana karşı o da en az Raife kadar korumacıydı.

Raife evin kapısına ulaşana kadar sağını solunu kontrol etmeye devam etti.

Kapının üzerinde dört yaşımdayken teyzemin boyamasına yardımcı olduğum tabela asılıydı. Tabelada, “Burada sevgi büyür” yazıyordu. Pembe ve mor renkteki kaplamalar yıpranmış olsa da siyah yazıları hâlâ okunabilir hâldeydi. Tabelayı anne babamın ölümünün ardından yanına taşıdığımızda yapmıştık. Bu evin her zaman güvende hissettiğim ve sevdiğim bir yer olacağını söylemişti. Eğilip kapının yanında duran saksıyı kaldırdığımda hâlâ aynı yerde duran anahtara bakarak gülümsedim.

Kapıyı anahtarla açtım ve Raife’yle hızlı adımlarla içeri girerek kapıyı arkamızdan kapattık. Bu saatte uyuyacağını bildiğimden, evin sessiz ve karanlık olmasına şaşırmamıştım. Başucunda durup onu korkutmak istemediğim için evin içine doğru yürüyerek seslenmeye karar verdim. “Teyze!”

Küçük oturma odasını geçerek bir kez daha seslendim. “Teyze, ben geldim!”

Evin arka tarafından, odasına yakın bir noktadan gelen hisırtının ardından sesini duydum. “Lani, sen misin?”

Koşarak mutfaktan sol tarafa döndüm ve koridordan ilerleyip odasına ulaştım. Işığı açıktı ve yatağının kenarında oturuyordu. Battaniyeleri beline dolanmış, üzerinde çiçekli geceklüklerinden biri vardı. Ona yaklaşırken gözlerime dolan yaşlara engel olamıyordum. Konuşmasına fırsat ver-

meden üzerine atılarak ona sımsıkı sarıldım ve onu arkaya doğru ittim. İçten gelen kahkahası odaya doluyordu. Bu ses çocukluğumun, mutluluğun ve güzel günlerimin sesiydi.

Ona bakmak için geri çekildiğimde yüzünde kocaman bir sınıtış belirdi. Ancak gördüğüm şey beni dehşete düşürdü.

Yüzünün yarısı hareketsizdi. Tepkimi fark ederek yüzünün hareketsiz tarafına dokundu. “Dün geçirdiğim nöbet çok kötüydü. İlaçlar artık bir işe yaramıyor.”

“Raife!” diye seslendiğimde odada olduğunu fark ettim. Kapüşonunu başından geriye doğru kaydırdı.

“Merhaba.” Teyzemin önünde diz çökerek elini uzattı. “Ben Kailani’nin eşiyim. Elflerin Kralı.”

Teyzem şaşkındı ve bunu ilk anda algılayamaması oldukça normal bir şeydi. “Demek söylenenler doğruymuş,” dedi ve uzanarak Raife’nin elini tuttu. “Burada olmamalısınız,” diye devam etti. “Kraliçe sizden nefret ediyor.”

Raife ona gülümseyerek, “O hâlde hislerimiz karşılıklı,” dedi.

“Raife krallıktaki en yetenekli şifacı, teyze. Seni iyileştirecek.”

Raife elini teyzemin başına koyarak karmaşık bir metni okuyormuş gibi gözlerini kıstı. Kaşlarını çatığında sorunun ne olduğunu anlamış gibi başını salladı.

“Nesi var?” diye sordum.

Raife gözlerini teyzemden ayırmadı. “Nöbet geçirmenize neden olan şey beyninizde büyüyen bir kitle. Bu kitle büyümeye devam ettikçe çevresindeki dokulara zarar veriyor.”

Nefesim kesilmişti. Nightfall’daki tüm imkânlara rağmen nöbetlerinin sebebini bulamamıştık. Doktorlar teyzemin durumunu ‘gizemli bir hastalık’ olarak adlandırmıştı ve

'nedeni bilinmeyen' nöbet atakları geçirdiğini söylemişti. Hastalığının temel nedenlerini araştırmak yenne onu çeşitli ilaçlarla uyuşturmuşlardı. Raife ise her şeyi on saniye içen-sinde çözmüştü.

"Lütfen onu iyileştirebileceğini söyle," dedim yanında diz çöküp teyzemin elini tuttuğumda.

Gülümseyerek önce bana ardından teyzeme baktı. "Elbette. Archmere'deki hastanemde onu birkaç seansta iyileştirebilirim. Hedefim kitleyi yavaş yavaş küçültmek. Eğer küçülme çok hızlı gerçekleşirse, daha fazla zarar vererek yeni bir nöbete sebep olabilir. Beyninizdeki kitle yok olduğunda yüzünüzdeki hareketsizlikten kurtulmuş olacaksınız."

Gözlerimi duydukları karşısında dehşete düşen teyzemden ayırmadım. Kısa bir süre sonra gözyaşlarına hâkim olamamış, Raife'yi kollarının arasına alarak uzunca bir süre sarılmıştı.

"Tanrı seni korusun, çocuğum," diye fısıldadığında gülümsedim.

Teyzemin Elf Kralı'na çocuk diye hitap etmesi hoşuma gitmişti. Raife beni şaşırtarak teyzemin bu sevgi gösterisini karşılıksız bırakmadı.

Birbirlerinden ayrıldıklarında teyzem bakışlarını bana çevirdi. "Demek bensiz evlendin?" Elimi kaldırarak parmağımdaki yüzüğü incelemeye başladı. Raife yüzüğü bana geri vermiş, saraydakilerin çeşitli sorular sormasını engellemişti.

Raife'ye baktığımda onun da başıyla onayladığını gördüm. Ona herkese yalan söyleyebileceğimi ama teyzeme yalan söyleyemeyeceğim için gerçeği anlatacağımı söylemiştim.

"Bu sahte bir evlilik. Raife'nin konseyin desteğini kazan-

ması, benim de borçlarımı ödeyebilmem için beş yıl sonra feshedilecek bir anlaşma," diye açıkladım hızlıca.

Kaşlarını çatarak bakışlarını Raife'den bana çevirdi. Dikkatini yüzükten uzaklaştırdığı an, "Anladım," demekle yetindi.

Raife, "Tahmin edebileceğiniz gibi bu oldukça gizli bir bilgi. Bu konuda sağduyulu davranmanızı rica ediyorum," diye ekledi.

Teyzem başıyla onayladı. "Ona her zaman saygı ve sevgiyle yaklaştığın sürece aranızdaki anlaşma umurumda değil."

Elini sıktım. Açıklamamızı bu kadar iyi karşıladığı için minnettar olsam da umursamadığını söylediğinde yalan söylediğinden emindim. Teyzem her zaman bir aşk evliliği yapmamı istemiş ve bunu her zaman dile getirmiş olsa da herhangi bir pürüz çıkarmak istemiyordu. Raife de yalan söylediğini anlamış, birinin yalan söylediğini anladığında takındığı ifadeyi takınmıştı. Burnuna kötü bir koku gelmiş gibi görünüyordu.

"Yola çıkmaya hazır mısın?" diye sordum.

Ayağa kalkarak odasında göz gezdirmeye başladı. "Ne kadarlığına kalacağım?"

Raife'yle birbirimize bir kez daha baktık. Nightfall'daki savaş onun meselesiydi ve ağızımdan kaçırabileceğim herhangi bir şeyle planlarını tehlikeye atmak istemiyordum.

Raife boğazını temizleyerek, "Bundan sonra Kailani ve benimle sarayda yaşamayı kabul etmenizden onur duyarım."

Seçtiği kelimeler kalbimi ısıttı. Bu teklifi karşısında şaşırان teyzemin ağzı açık kalmıştı ve benden bir onaylama bekliyormuşçasına yüzüme bakıyordu.

"Buraya dönmen mümkün değil, teyze. Yanına sadece

bir çanta alabilirsin,” dedim, bunu belirtmemin hayati bir önem taşıdığını anlamasını umuyordum. Bu tam bir ölüm kalım meselesiydi.

Sertçe yutkundu; geri dönmenin tehlikeli olduğunu anlamıştı, tehlikenin savaş anlamına geldiğini biliyordu.

Başıyla onayladı. “Önemli değil. Evı ev yapan eşyalar değil, ailedir.”

Bu sözleriyle içimi bir burukluk kaplamıştı.

Sonraki on dakika boyunca çantasını ve beni fazlasıyla şaşırtan parçaları toplamaya başladı.

Sahip olduğu tüm gümüşleri almıştı, bu da oldukça mantıklı bir hareketti. Tek parça kıyafet almadığını fark ettim, yetenekli bir terzi olduğu için kendine yeni parçalar dikiyordu. En sevdiği kupasını, bebeklik fotoğraflarını, annemle birlikte çekilmiş fotoğrafları, tüm takılarını ve en sevdiği kurabiyeleri de toplayıp çantasına yerleştirdi.

“Hazırım.” Her zamanki gibi neşeli görünüyordu, yüzünün hareketsiz tarafına odaklanmamaya çalıştım. Raife her şeyin yoluna gireceğini ve onu iyileştireceğini anlatan bir gülümsemeye bana bakıp ön kapıya doğru yöneldi. Teyzeme kaçış rotamızın kısa bir özetini geçmiştim. Onu yeraltına inen merdivenlerden indirmenin uzun süreceğini ve bu süre boyunca korumasız bir şekilde açıkta kalacağımızın farkındaydım.

“Muhafızlar tavernanın önünde devriye geziyor. Yolu uzatıyor olsa da sanayi sitesinden ilerlemeliyiz,” dedi teyzem, yanına ulaşmaya çalıştığımızda muhafızlardan biriyle karşılaştığımızı anlatmıştı.

Raife önden gitmem gerektiğini anlatırcasına yüzüme baktığında başımı salladım. Bu fazlasıyla mantıklı bir fikir-

di. Sanayi sitesi gündüzleri oldukça kalabalıkken geceleri nadiren bir bekçi konumlandırılırdı. Ergenlik çağında sık sık oraya gider, arkadaşlarımla okulda yaptığımız sapanlarla cam şişelere ateş ederdik.

“Yola çıkma vakti,” diye onayladım.

Raife elini uzatarak, “Önden gitmenizi isteyeceğim, hanımlar.”

Teyzemin ondan hoşlandığını anlatan bakışlarıyla karşılaştığımda kızardığımı hissettim. Kapıyı açıp kimsenin olmadığına emin olmak için sağı solu kontrol ettim. Temizdi. Hep birlikte sokağa adım attığımızda anahtarı elime aldım. Kapıyı kilitlemeye ya da anahtarı yerine bırakmaya gerek duymamıştım. Anahtarı bir anı olarak saklamak istedim. Teyzem sola yönelerek tavernadan uzaklaşmaya ve sanayi sitesine giden yola doğru yürümeye başladığında aklıma bir fikir geldi.

“Hemen dönerim,” deyip arkamı döndüm. Parmak uçlarıma basıp kapının üzerindeki “burada sevgi büyür” tabelasını çividen kurtarabilmek için ileri geri hareket ettirerek indirdim. Arkamı döndüğümde teyzemin küçük bavulunu açarak beni beklediğini fark ettim.

Sırtıp tabelayı değerli eşyalarının üzerine yerleştirdikten sonra yola çıkmaya hazırдық.

Yolu hızla geride bırakarak sanayi yapılarına ulaştığımızda binalardan birinde yanan ışıkları fark ettim. Burası kraliçenin tüm makinelerinin yapıldığı, test edilip üretildiği yerdi. Vatandaşların çoğu bu fabrikalarda işçiydi ancak genellikle sadece gündüzleri alışıyordu. Buzlu camların arkasında hareket eden gölgeleri gördüğümüzde fark edilmeden ilerlemeyi umarak hızlandık. Işık yanan en yakın pencereye yaklaştığımız an duyduğum çığlıkla dehşete kapıldım.

Raife'yle duraksayarak birbirimize baktık.

Teyzem bakışlarını pencereye yöneltip dudagını çıgırmeye başladığında bir çığlık daha koptu. Bu ses acı çeken ya da işkence gören bir kadına aitti.

“Buradan ona yardım etmeden çekip gidersek başımı yastığa koyabileceğimden emin değilim.” Teyzemin her zaman açık sözlü olması en sevdiğim özelliklerinden biriydi.

“Al benden de o kadar,” diye katıldım.

Raife iç çekerek küçük hançerini çıkardı ve bana uzattı. “Nasıl kullanacağını bildiğini düşünüyorum?” İlk gün tüccara yaptıklarına şahit olmuştu. Şiddetten hoşlandığım söylenemese de gerektiğinde tereddüt etmeden kullanırdım.

Başımı salladığımda o da yayını çıkardı. Bakışlarını teyzeme çevirerek, “Bahçedeki su giderlerinde buluşalım. Muhafızlardan biriyle karşılaştığında kocanı seni aldattığı için terk ettiğini söyle. Olayı olabildiğince büyüt ve bekçinin huzursuz olmasını sağla.”

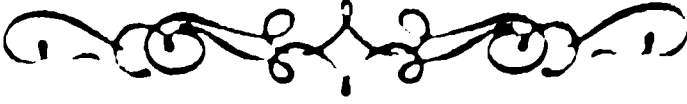
Teyzem başıyla onayladı. “Yalan söylemiş sayılmam.”

İçimi bir hüznün kaplamıştı. Kocasını onu gerçekten aldatmıştı ve başka bir kadın için terk eden kişi yine kocası olmuştu. Raife üzgün görünse de teyzem ona bakarak gülümsedi. “Kaybeden o oldu. Görüşmek üzere. Ya o kızı kurtarın ya da acısına son verin.”

Başımızı sallasak da acılarına son vermek için kızı öldürmek zorunda kalabileceğimiz aklıma gelmemişti. Kendimi berbat hissediyordum.

14. BÖLÜM

Sanayi sitesinin korumasız kapısından geçerek binaya yaklaştık. Pencereilerin alt kısmı asitle buzlu cama dönüştürülmüştü ama üst kısım tamamen berraktı. Işık yanan iki pencere vardı. Pencereilerden biri içeriyi havalandırmak için açık bırakılmıştı. Eğer bir şeyin üzerine çıkarak buzlu kısmın üzerinden bakma şansını elde edebilirsek, içeride olup biten her neyse görebilirdik.

Aniden kesilen çığlıklar beni endişelendiriyordu.

Onu öldürmüş olabilirler miydi? Bu kadın kimdi ve işkenceyi hak edecek ne yapmıştı?

Raife, “İşte burada,” diye fısıldadığında bir zamanlar içinde makinelerden biri olan büyük bir sandığı kaldırdığını gördüm. Ona yardım etmek için yanına koştum ve sandığı kavradığımda fark edilmemek için kapalı olan pencereye doğru sürüklemeye başladık.

Ses çıkarmadığımızda içerideki sesleri duyabiliyorduk.

“Öldü mü?” diye sordu bir erkek.

“Sadece bayıldı,” dedi bir diğeri.

Sandığı pencerenin altına konumlandırdıktan sonra sessizce üzerine çıkarak birbirimize baktık.

Sanki ikimiz de karşımızdakinin bu fikrin korkunç olduğunu ve içeride olup bitenle ilgilenmememiz gerektiğini

anlamasını bekliyorduk. Bahçeye koşmalı, Archmere'e bir an önce ulaşmalı ve duyduğumuz çığlıkları unutmamalıydık. Aniden, sanki tek bir zihni paylaşıyormuşuz gibi pencerenin açık kısmına doğru doğrulmaya başladık. Gördüklerimi anlamlandırmam birkaç saniye sürdü. Büyüklüğü ve görünüşüne bakıldığında, ortasında delik olan kocaman bir vantilatörün anımsatan büyük bir makine vardı. Deligin içine tabut şeklinde bir cam kutu yerleştirilmişti. Kutunun içinde de nefes almakta güçlük çeken bir kız yatıyordu. Kulaklarından bir Elf ya da Peri olduğu anlaşılıyordu. Tam olarak anlasam da yanımda duran Raife'nin kaskatı kesildiğini hissediyordum. Kutunun içinde yatan kızın bir Elf olup olmadığını merak etmiştim. Odanın her köşesinde olmak üzere dört muhafız vardı. Ellerinde tuttukları silahlar, küçük hançerimi saniyeler içinde alt edebilecek güçteydi.

"Tedavi kulaklarını küçültecek mi?" diye soruyordu beyaz önlüklü kel adam. Karşısında duran, saçlarını ensesinde toplamış kızıl bir adamla konuşuyordu.

"Hayır. Kraliçe Zaphira'ya yaratıkların güçlerini yok ederek onların insan gibi görünmelerini sağlayabilecek bir makine yapabileceğimi söyledim. Ancak hiçbir zaman genetik anlamda insan olmayacaklar."

Duyduklarım başımı döndürmüştü. Yaptıkları şey... kızın sahip olduğu büyüü yok etmek miydi? Bu mümkün mü? İçimde yoğun bir öfke oluşurken yanımda duran Raife'nin yayını sessizce hazırladığını gördüm. Uzanıp elini tutarak yapma dercesine gözlerinin içine baktım. Eğer bizi fark edip alarm verirlerse, teyzemi buradan uzaklaştırmamız imkânsız hâle gelecekti.

Raife'nin yüzüne yansıyan öfkesini en derinimde hisse-

biliyordum. İçimdeki öfke tarifsizdi. Her yeri ateşe vermek istesem de ölmeye niyetim yoktu. Tüm bu icatlar kraliçenin fikriydi. Kraliçe hayatta olduğu sürece, ne kadar bilim insanıyla makine imha edersek edelim bu icatları desteklemeye ve üretmeye devam edecekti. Yedekte bütün makinelerin planlarını ve düzinelerce bilim insanıyla mühendis tutuyordu. Bu insanların kraliçenin gözünde hiçbir değeri yoktu. Aklimdakileri Raife'ye göz temasıyla aktarmayı umuyordum.

Kızıl saçlı adam, "Kız uyanıyor," dediğinde kafalarımızı sesin geldiği yöne doğru çevirdik. Kız adamlara bakarken inliyordu.

"Gücünü göster," diye emretti adamlardan biri.

Kız bütün vücudunu ele geçiren titremeyele ter içinde kalmış bir şekilde yatıyor, adamları görmezden geliyordu.

"Gücünü hemen göstermezsen makineyi bir daha çalıştırmırım!" diye bağırdığında kız irkilerek elini kaldırdı. Bir pençe gibi uzattığı parmaklarına dehşet dolu bir ifadeyle bakıyordu.

Sonrasında yaşananları izlemek beni mahvetmişti. Oda da yankılanan feryat beni tam karşısındaymışım gibi yıkıp geçti. Gücünü, sahip olduğu en değerli şeyi kaybettiğini anladığımda kutunun üzerinden aceleyle indim.

"Nightfall'a hoş geldin. Artık bir insansın." Pencereden sızan erkek sesi, taşların üzerine istifra ettiğim sırada duyuldu. Kızın hıçkırıkları ruhumu parçalıyor, gecenin karanlığına karışıyordu. Gücünü kaybetmiş olmanın nasıl bir his olduğunu hayal dahi edemiyordum. Kendini neredeyse tamamen boş hissediyordu ve bunu ona uzak olsam da empati yeteneğim sayesinde hissedebiliyordum. Daha fazla dayanacak gücüm kalmamıştı.

Raife'nin neden yakınımnda olmadığına şaşırarak arkamı döndüğümde, onun açık olan pencerenin önünde okunu yanına yerleştirdiğini gördüm.

Bunu yapmaması için bağırarak istesem de artık çok geçti. Yanına ulaşmadan önce üç ok fırlatmıştı bile. Daha önce bu kadar çevik birini görmemiştim. Kolu bir bulanıklıktan ibaretti. Okların hedefine ulaştığını duyabiliyordum çünkü içeriden acı dolu homurtular ve dehşet çığlıkları duyuluyordu. İçeride olup bitenleri görmek için pencereye yaklaştığımda odadaki adamların kanlar içinde yattığını gördüm. Boyunlarına, göğüslerine ve karınlarına oklar saplanmıştı. Nefes kesiciydi. Raife'nin neden okçuların liderliğini yaptığını anlamıştım. Gördüğüm en çevik ve en yetenekli nişancıydı.

Cam kutunun içinde yatan kız doğrularak Raife'ye baktı.

Kapüşonunu geri çektiğinde kız ağlamaya başladı. "Lordum."

Onu şahsen tanıyor muydu, yoksa sadece Elf Kralı olduğu için mi tanımıştı bilmesem de kutudan kalkan kız koşar adım odanın diğer ucuna doğru ilerledi. Raife'den bana yansıyan hisler bana karşı hissettiklerine benziyordu. Bu kızı korumak ve onu güvenli bir yere ulaştırmak istiyordu. Kadın kendi ırkından biriydi. İçimde yükselen kıskançlığı bastırmaya çalıştım. Şu anda bu hislerin yersiz olduğunun farkındaydım. Kıza karşı herhangi bir romantik his beslemiyordu, en azından benim hissettiklerimi hissetmiyordu. Yine de kıskançlığıma engel olmakta zorlanmıştım. Bu da sahte evlilikte ne kadar başarısız ilerlediğimin bir başka kanıtıydı.

Raife kollarını iterek açtığı pencereye doğru uzatıp atlamasını söyledi. Yirmili yaşlarının başında olduğunu tahmin

ettiğim kızın üzerinde ince, beyaz bir önlük vardı. Terektör etmeden atladığında Raife'nin yardımıyla ayağa kalktı.

"Koşabilir misin?" diye sordu Raife.

Başıyla onayladı. Gözleri kan çanağına dönmüş, dudakları yaşadıklarının etkisiyle titriyordu. Beni ilk kez fark ederek, "Kraliçem..." dedi hıçkırarak. Sanki bir kadının yakınlığına ihtiyacı varmış gibi uzandığında korkunç olacağını bildiğim hâlde ellerini tuttum.

İçime dolan mutlak yalnızlık ve karanlık beni ele geçirirken kızın nefesi kesildi. "Empat," diye fısıldadığında rahatlamış görünüyordu.

Buna yoğunlaşacak vaktimiz yoktu. Beni ele geçiren duyguları bastırarak Raife'yi takip ederken kızı peşimden sürüklemeye başladım.

Bir daha hiç kimseyi iyileştiremeyeceğini ve kendi türü tarafından bir Elf olarak kabul edilemeyeceğini anladığımda gözyaşlarıma hâkim olamadım ve hıçkırıklara boğuldum. Koşarken Raife'nin endişeyle bana baktığını görebiliyordum. Sarayın sınırlarına ulaştığımızda mahalleye dönüp tavernadan uzak durmaya özen göstermemiz gerekiyordu. Teyzem bizi bahçelerde bekliyor olacaktı. Büyük ihtimalle çoktan nerede kaldığımızı merak ederek endişelenmeye başlamıştı.

İlerlediğimizde Raife aniden duraksayıp bizi karanlığa doğru itti ve gözlerini uzaktaki saraya dikti.

"İçeri gizlice girip Zaphira'yı bulabilirim. Onu öldürüp yanınıza gelebilirim," diye fısıldadı kulağıma.

Başımı sallayarak yol boyunca konumlandırılmış büyük sütunları işaret ettim. Bu sütunlardan en az yirmi tane vardı.

"Şu sütunları görüyor musun?"

Başıyla onayladı.

“O sütunların içleri boş. Her bir sütunun içinde bir muhafız duruyor. Büyük ihtimalle yatak odasının içinde kırk, dışında yirmi tane daha vardır. Raife, çok iyi bir savaşçısı ama o kadar da iyi değilsin.”

Gözlerindeki umut ışığını söndüren kişi ben olduğum için lanet ediyordum.

“Daha fazla kişiye ihtiyacımız var. Bir orduya ihtiyacımız var,” diye devam ettim.

“Eve gitmek istiyorum,” diye inledi hâlâ elimi tutan kız.

Kendi duygularım, ruhu yaralanmış kızın ve Raife'nin intikam duyguları arasında sıkışıp kalmıştım. İçinde bulunduğum bu durum empati yeteneğimin kontrolden çıkmasına, beni ele geçirmesine neden oluyordu.

Raife'ye bakarak, “Teyzem çok endişelenmiş olmalı. Üstelik cesetler kısa sürede fark edilecektir,” dedim.

Başını eğdi, yüzündeki mağlubiyet ifadesini fark ettim ama yolumuza devam etme kararı aldık.

Yolumuz çok uzun sürmese de kaleye kaç kez dönüp baktığını sayabilmişim.

Tam beş kez.

Beş kez yanımızdan ayrılarak bir gecede tüm sevdiklerini katleden kadını öldürüp öldürmemek arasında gidip geldi. Onu suçlayamazdım. Hedefimize ulaştığımızda teyzemi rögarın yanında çantasıyla oturmuş hâlde bulduk ve kısa süre sonra Raife'nin yardımıyla yeraltına inmeye başladık. Ayak bileğimize kadar gelen suya inip bize katıldığında, fark edilmememiz için rögar kapağını hızlıca kapattı.

Yolumuzu aydınlatarak nehirdeki içi boş kütüğe kazasız belasız ulaşmamızı sağladıktan sonra Raife önce teyzemi

sonra da kızla beni karşıya geçirdi. Bana adının Natasia olduğunu söyleyen kız yanımdan ayrılmıyor, duygusal hasarını ve acısını hafifletmemin tadını çıkarıyordu. Ben de her şeyi hissediyordum. Midem bulanıyor, zihnim bulanıklaşıyordu. Hissettiklerime rağmen sessiz kalmaya karar verdim. Bu zavallı kız işkence gördükten sonra sahip olduğu en değerli şeyi kaybetmişti. Acısını taşıyabildiğim kadar taşıyacaktım.

Raife bir eliyle teyzemin bavulunu taşıırken, diğer eliyle teyzemi dirseğinden destekleyerek yürütmesine yardımcı oluyordu. Teyzemi ailesinden biri gibi benimsemiş olması, içimdeki umutsuzluğun daha da büyümesine neden olmuştu.

Duvardaki deliğe ulaştığımızda yaşama isteğimin neredeyse sıfırlandığını hissediyordum. Yaşamanın anlamı neydi ki? Güçlerimi kaybettiğim için kimse tarafından sevilmeyecektim. Aileme güç anlamında kısırlaştırıldığımı söyleyemezdin.

Başımı sallayıp bana ait olmadığını bildiğim düşüncelerden sıyrılarak bakışlarımı omzuma yaslanan Natasia'ya çevirdim.

Raife, teyzeme yardımcı olarak onun delikten geçmesini sağladıktan sonra kıza uzandığında Nightfall Kalesi'nin sirenleri duyuldu.

"Buradan hızlıca uzaklaşma vakti," dedi Raife Natasia'yı benden uzaklaştırıp deliğe doğru iterek.

Raife parmaklarını saçlarıma geçirip yüzümü okşamaya başladığında ben dehşete düşmüş, kendine acıyan birine dönüşmüştüm. "Bak bana, Kailani."

Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda kontrolsüzce ağladığımı fark ettim.

"Sesime kulak ver, Kailani. Annem başkalarının duygu-

larından sıyrılmayı öğrenmek zorundaydı. Bir empat olarak her şeyi hisseder, bir sünger gibi içine çeker ve çok hızlı bir şekilde benimsersin. Kendine *kim* olduğunu hatırlatmak zorundasın. Sen o değilsin. Sen sevilen, bir aileye sahip olan ve...”

“Sen beni sevmiyorsun,” dedim hıçkırıklarımın arasındaydım. “İyileştirme gücümü kaybettiğime göre artık hiç kimse sevmeyecek.”

Raife endişeyle bana bakarken bakışları dudaklarıma kaydı. “Kendine gel, Kailani! Bu sen değilsin.” Ellerinin arasına aldığı yüzümü sallarken ondan uzaklaşmaya çalıştım.

“Gitmeme izin ver. Bırak da öleyim!” Çığlık attım, geri dönmek ve iyileştirme gücüm olmadan yaşamak yerine ölmek istiyordum. Ben oydum o da bendi. Biz birdik.

Raife beni kendine doğru çekip bedenlerimizi birleştirdi ve öne doğru eğilerek dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirmeye başladı. Bu bana sarhoş olduğu için hatırlamadığını söylediği ilk öpüşmemizi hatırlatmıştı. Benimle oynuyor, açıkça benimle dalga geçiyordu ve ben her saniyesinin tadını çıkarıyordum.

“Bana geri dön, Lani. *Sana ihtiyacım var,*” diye fısıldadı dudaklarıma. Nefesim kesildi, beni ele geçiren duygulardan aniden sıyrılarak özüme dönmeyi başardım. Derin bir nefes aldım, hıçkırıklarım durdu ve zihnimin berraklaştığını hissettim. Bu uzun bir sarhoşluğun ardından ayılmaya benziyordu.

Silkelendim ve ona bakmak için geri çekilerek, “İlk öpüşmemizi hatırlıyor musun?” diye sordum.

Eğri büğrü bir gülümsemeyle karşılık vererek, “Hiçbir erkek böyle bir öpücüğü unutmaz. Hayatım boyunca unuttuğımı sanmıyorum,” dedi. Yüzümü bırakıp beni duvar-

daki deliğe doğru çektiğinde zihnimde söylediği cümleler dolanıyordu.

Öpüştüğümüz anı *hatırlıyordu* ve onu beni az önce yaşadığım *her neyse* ondan kurtarmak için kullanmıştı.

“Lordum!” Diğer tarafla duran Cahal’ın sesi paniklemiş geliyordu.

Ormanda koku köpeklerinin sesleri yankılanırken Raife’nin beni duvarın diğer tarafına itmesine izin vermemin ardından arkamdan geldi.

Sonunda Archmere arazisine adım attığımızda, rahatlıktan yere yığılmak üzere olduğumu hissettim.

Başarmıştık! Gerçekten olan biteni anlamak için bir kez daha etrafımı taradım. Raife beni Natasia’dan neredeyse yirmi metre kadar uzaklaştırırken, teyzem zavallı kızı teselli ediyordu.

Raife’ye, “Onu yalnız bırakamayız,” dedim. “Zihni çok karanlık düşüncelerle dolu.”

Doğrusunu söylemek gerekirse intihar etmesinden korkuyordum. Birkaç dakika önce ben de aynı duygulara sahiptim.

Başıyla onayladı. “Hastaneye ulaştığımızda onu 24 saat gözetim altında tutacağım. Teyzenin tedavisine de bu gece başlayacağım,” dedi Raife. “Ancak yanına yaklaşmana izin veremem. Yalnız kalıp dinlenmek zorundasın. Bu anneme hep iyi gelirdi.”

Parmaklarımı onunkilere kenetleyerek sıktım. “Teşekkür ederim.”

Kısa süre önceki davranışım ve onun beni sevmediğini söylemiş olduğum için utanıyordum.

Raife dokunuşuma karşılık vererek elimi sıktı ve arabaya

benimleme yardım etti "Hemen döneceğim." deyip gözünden kaçıyordu. Hırkaş dakika sonra teyzem gelmiş, arabaya binmeye çalışıyordu.

Karşıma oturduğunda arabanın loş ışığı altında yüzüme baktı. Söyleyeceklerini merak ediyordum. Sonunda yalnızlık ve gecenin bir yarısı aniden evini terk etmek zorunda kalmıştı. Kralla sahte bir evlilik yaptığımı öğrenmiş, işkence görmüş zavallı Natasia'yı teselli etmişti.

Gözlerimin içine bakarken dudaklarında simetriden uzak bir gülümseme belirdi. "Sen kraliçeyse bu durumda ben ne oluyorum? Düşes falan mı olacağım?"

Kahkahalara boğuldum ve bu kahkahalar saniyeler içerisinde mutluluk gözyaşlarına dönüştü. Teyzemin neşeli yapısı hayranlık duyduğum özelliklerinden biriydi. Yanına oturmak için yaklaştım ve tıpkı küçükken yaptığım gibi başımı omzuna yaslayarak ona sokuldum. Enerjisinin sakinleştirici etkisini içime çekerek bulanıklaşmış zihnimin rahatlamasına izin verdim ve derin bir nefes aldım. Gözlerimi açık tutmakta zorlansam da Raife'nin adamlarına yağdırdığı emirleri duyduğumda uyumamak için direndim. Zaphira'nın olası bir saldırısına karşı okçuları duvarı korumaya çağırıyordu. Gerekli planlamaları yaptıktan sonra Cahal'a kızı hastaneye götürmesini emretti.

Teyzem iç çektiğinde tüm arabaya dolan endişesini hissediyordum ve bu benim tetikte kalmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Nightfall'a savaşı getirecek öyle değil mi? Beni oradan uzaklaştırmanın sebebi bu mu?" diye sordu.

Başımı kaldırarak yüzüne baktım. Teyzemin arkadaşları, benim çocukluk arkadaşlarım oradaydı ve savaş hiç kimse

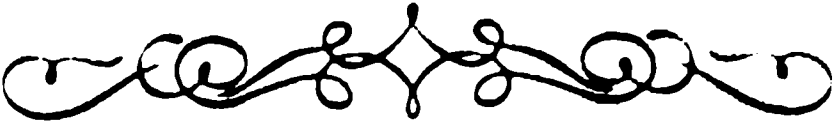
için faydalı değildi, hiçbir zaman da olmamıştı ama kraliçenin ölmesi gerekiyordu. Kraliçe, Raife'nin tüm ailesini katletmiş, beni zehirlemeye çalışmıştı.

“Evet. Kraliçe Zaphira ölecek. Bundan emin olacağım.” Raife'nin intikamını ne kadar benimsediğime şaşırmıştım.

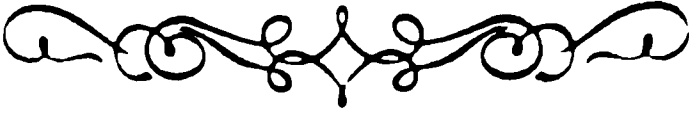
Teyzem söylediklerime şaşırmamış gibi başını sallıyordu. Bu konuşmadan sonra birbirimize yaslandık ve kısa süre sonra uykuya daldım.

Raife beni odasındaki yatağa yatırdığında kısa bir anlığına uyandım. Gece yarısı ikinci kez uyandığımda, yatak odasının kapısının kapalı olduğunu ve Raife'nin kanepede uyuduğunu gördüm. Yanımda uyumamayı tercih etmiş olmasına üzüldüğümü hatırlasam da bu konuyu irdelemeyecek kadar bitkindim.

15. BÖLÜM

Ertesi sabah uyandığımda çoktan öğle yemeği saatinin gelmiş olduğunu fark ettim. Özel yemek salonuna girdiğimde Raife'yi önündeki haritaları incelerken buldum.

“Günaydın,” dedi. “Natasia duygusal anlamda iyileşiyor ama bir süre gözetim altında kalmaya devam edecek. Teyzenin beynindeki kitle küçülmeye başladı ve önümüzdeki iki gün önlem amaçlı hastanede kalmaya devam edecek. Çok bitkin ve uykulu olacak.”

Teyzemin tedavisine çoktan başlamış mıydı? Orada olmak isterdim ama tedavinin bir an önce başlaması önem taşıyordu. Her an bir nöbet daha geçirerek daha büyük sorunlar yaşayabilirdi.

“Teşekkür ederim.”

Başıyla onaylarken dudaklarını çiğnediğini gördüm. Bu sabah kral olarak birçok sorunla başa çıkmaya çalıştığının farkındaydım.

“Nightfall herhangi bir karşılık verdi mi?” diye sordum.

Yüzünü ovuşturdu. “Henüz değil. Kraliçenin gönderdiği koku köpeklerinin çitteki boşluğu keşfettiğini ve geri çekildiğini söylediler.”

Gücümüzü elimizden alabilecek kadar güçlü olan makineden henüz bahsetmemiştik. Bu konuyu dile getirmenin

ıçimde yarınacağı duyguların farkında olsam da konuşmamız gerektiğini biliyordum.

"Raife. Gördüğümüz o makine (onu durdurmak zorundasın." Natasia'nın o makine yüzünden gücünü kaybettiği için hastanede gözetim altında olduğunu düşündüğümde boğazımın düğümlendiğini hissettim. Büyülü yaratıkları özel kılan en önemli şey sahip oldukları güçtü. Artık empati ve Hayat Nefesi verme yeteneğine sahip olduğum için yeteneklerimin benden alınmasını hayal dahi edemiyordum.

"Biliyorum," dedi. Sesinden zihnindekilerle savaştığı anlaşılıyordu. "Drae'nin yanına gidip ona bu makine hakkında bilgi vermem gerekiyor. Halkı büyüleri olmadan yaşayamaz. Ancak ulaklara güvenmiyorum. Bu haber duyulursa krallıkta büyük bir paniğe neden olur."

Başımınla onayladığımda Raife de başını salladı. "Aynı zamanda kalıp olası bir saldırıya hazırlanmam gerekiyor. Adamlara saplanan oklar Elf yapımı. Kraliçe bilim insanlarını öldürenin Archmere'den biri olduğunu hemen anlayacaktır."

"Yani?" diye hırladığımda Raife ani öfkem karşısında şaşırılmıştı. "Bırak o kötü cadı karşılık vermeye çalışsın."

Raife bana onaylayıcı bir bakışla karşılık verdi. "Kraliçem, Zaphira'yla savaşa girme arzunu takdir etsem de ben burada olmadığımında saldırırsa bunun felaketle sonuçlanacağından eminim."

"Bu makinenin varlığını Drae'ye bildirmezsen Embergate'teki herkesi bu makineyle gücünden ederek öldürebilir. Ejderha Kralı bu duruma tamamen hazırlıksız yakalanmış olur."

Öne doğru eğilip yüzünü ellerinin arasına aldı. Yemeğimi bir kenara bırakarak sandalyemi yanına yaklaştırdım. Yani-

...savaşın an yüzüme baktığında gözlerinde savaşın tüm acılarıyla baş etmeye çalışan kralı gördüm

“Drac’ın Thorngate’e gidip Lucien’e bu makineden bahsetmesini sağlayabilirsen, tüm ırkların birleşerek kralı-
ya karşı savaşmasını sağlayabilirsin. Nightfall’da işlerin
asıl yüklüğünü biliyorum, Raife. Tüm mühendislerini
kaleye sokarak o makineyi yeniden üretecek ve ay sonun-
da bu makineden yüzlercesine sahip olacak. Yıl sonunda bin
tane makine üretmiş olacağından eminim.”

Sözlerimi şaşkınlıkla karşılariken başımı salladım.

“O yüzden harekete geç. Drac’yle bir an önce konuş. Sen
yıkken bir şey olursa konseyle birlikte halledebiliriz.”

Söylediklerimi yapıp yapamayacağımı tartıyormuş gibi
gözlerime baktı.

Arkama yaslanarak kollarımı göğsümde kavuşturdum.
“Geçen gün odanda *Savaşın Doğası* kitabını bitirdim. Sınırdaki
olası bir çatışmanın üstesinden gelebileceğimi düşünüyorum.”

Başını salladı. “Harika, sonuçta bir kraliçe olarak yoklu-
ğumda bunları yapmak durumundasm.”

Panik tüm vücudumu ele geçirmeye başlasa da başımı
salladım. Hizmetkâr olarak geldiğim sarayda önce kraliçe
sonra da savaş lideri mi olacaktım? Kulağa felaketin bir re-
çetesi gibi geliyordu.

Raife, “Zaphira’ya harekete geçmesi için bir gece daha
zaman tanıyacağım. Harekete geçmeyecek olursa sabahın er-
ken saatlerinde yola çıkarak Embergate’e gideceğim. Benim-
le Lucien’in yanına gitmesini isteyeceğim,” dedi ve ayağa
kalkarak katılması gereken toplantıları olduğunu söyledi.

Başımı eğerek dikkatimi tekrar öğle yemeğime verdim.
Bu sakın kraliçe rolünden hoşlanmıyordum. Toplantılara ka-

ılmak istiyordum. Raife'nin kişisel asistanı olmayı ve meşgul olmayı özlemiş olsam da bu işin bir kraliçeye uygun olmadığını farkındaydım. En azından artık tadım yapmak zorunda değildim. O görevden hiçbir zaman hoşlanmamıştım.

Gün ışık hızında geçmişti. Günü'n tamamını hastanede, teyzemin yanında geçirdim ve arama güvenli bir mesafe koyarak Natasia'yı ziyaret ettim.

"Artık gitmeliyim," dedim teyzeme esneyerek. Akşam yemeği saati geçmişti ve uyuyup dinlenmiş olmama rağmen kendimi fazlasıyla yorgun hissediyordum.

Teyzem başını salladı. Yanında bulunduğum süre boyunca ya uyumuş ya da ona okuduğum kitabı dinlemişti.

Yanağına bir öpücük kondurdum, ardından tüm yüz kaslarını kullanarak gülümsediğini gördüğümde mutluluktan ağlamak üzere olduğumu fark ettim. "İyi geceler, teyzeciğim." Ayağa kalkarak kapıya doğru yöneldim.

"Lani..." Teyzemin sesi ciddiydi. Bu sesi genelde başım belada olduğunda ya da ciddi bir konuyu açmak üzere olduğunda kullanırdı.

Dönerek endişeli gözlerle yüzüne baktım.

"O seni seviyor. Aksini söylemesine izin verme," dedi.

Raife hakkında söyledikleri gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine neden oldu. Elimi kapıdan uzaklaştırarak yatağa doğru yürüdüm.

"Bir erkeğin âşık olduğu kadına nasıl baktığını bilirim. Bu adam sana âşık," dedi giderek ciddileşen ses tonuyla.

Raife'ye karşı hislerimi gizlemek konusunda başarılı olduğumu düşünerek yanıldığımı fark ettim.

Mıdemin kasıldığını hissettim. Vücudumun her zerresiy-le bunun gerçek olduğunu düşünmek istiyordum. “Söyledik-lenin doğru olsa bile, Raife duygusal anlamda beni sevebilecek durumda değil,” dedim.

Teyzem yattığı yerden başını kaldırıp yüzüme baktı. “Belki de işini fazla kolaylaştırmışsındır.”

Kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun?”

Teyzem masumca omuz silkerek cevap verdi. “Bu sahte bir evlilikse her ikinizin de gizli ilişkileri olmasında herhangi bir sakınca yok, öyle değil mi?”

Ağzım şaşkınlıktan bir açılıp bir kapanıyordu. Başka biriyle birlikte olmak *istemiyordum* ve bunu bildiğini sanıyordum. Sırf Raife’yi kışkandırmak için başka biriyle birlikte olmam gerektiğini mi söylüyordu? Bu kulağa fazlasıyla acımasızca geliyordu.

Son olarak, “Bazen, erkeklerin ne istediğini anlamaları için elindekileri kaybetmeleri gerekir,” diye ekledi ve söyleyecekleri bitmiş gibi gözlerini kapattı.

Sözleri zihnimi bulanıklaştırsa da haklıydı. Ona çok yumuşak başlı davranıyor, istediği her an emrinde oluyor, istediği zaman içime kapanıyordum.

Sal gitsin!

Nightfall’dakilerin dediği gibi ya bu deveyi güdecektim ya da bu diyardan gidecektim. Raife benimle cinsel anlamda bir bağ kurmaktan kaçınıyorsa bu ihtiyaçlarımızı başkalarıyla gidermeliydik. İkimiz de beş yıl boyunca sevişmeden yaşayabileceğimizi mi düşünmüştük?

Raife’nin bana tahsis ettiği muhafızlarla birlikte hastaneden ayrılarak hızlı bir şekilde saraya döndüm. Akşam yemeği saati çoktan geçtiği için onunla yemek salonunda karşılaş-

mayı beklemiyordum. Onu odamızdaki kitaplığın yanında kitap seçerken bulduğumda sevinmişim.

Salona girdiğimde bana dönerek, "Teyzen nasıl-"

Onu kitaplığa doğru iterek dudaklarına sert bir öpücük kondurdum. Bu öpücük fazlasıyla öfkeli, güçlü ve... *tutkulu*ydü. Ruhumun alev alarak canlandığını hissetsem de kontrolü kaybetmemem gerekiyordu, sonuçta bir planım vardı. Dudaklarımız birbirine değdiği anda homurdanarak diliyle dudaklarımı aralamaya ve benimkine baskı uygulamaya başladı. Ardından dilini emdiğimde verdiği tepki oldukça sesli bir inlemeydi. Kapının önünde nöbet tutan muhafızların bu sesi duyduğundan emindim. Onu istediğim kıvama ulaştırıp geri çekildiğimde kısılmış keskin bakışlarıyla karşılaştım.

"Ben bir kadını, Raife," dedim nefesimin dudaklarına çarpmasına izin vererek. "Bazı ihtiyaçlarım var. Bunları karşılamak istemiyor olmanı ya da karşılayacak durumda olmanı kabul ederim ama sonuç olarak karşılanmak zorundalar," dedim. Geriye doğru iki büyük adım atarak uzaklaştım. "Evliliğimiz zaten sahte, öyle değil mi?"

Gözlerindeki ateşi görmeme rağmen sessiz kaldı.

"Açıkkçası, sen de yatak odanda gördüğüm Dara'yla geçmişte bir anlaşma yapmışsın. Ben de aynı türden bir anlaşma yapmayı düşünüyorum. Sahte evliliğimizin beş yılını sıkıcı ve cinsel açıdan yetersiz bir şekilde geçirmek zorunda değiliz."

Sertçe yutkundu, derin bir nefes aldı.

Başka biriyle birlikte olmak istemesem de gerçekten sadece arkadaş olup olmadığımızı anlamak istiyordum. Delirmiş olabilir miydim? İçime Raife'nin bana karşı olan

sevgi ve hayranlık duyguları geliyor olabilir miydi? Zihnini karımkarışıklı.

"Mutlu değilsin," dedi beklediğimden daha hüzünlü bir sesle

"Tatmin olmamış bir kadını," diye düzelttim ona bir adım yaklaşarak.

Bir kez daha sertçe yutkundüğünü gördüm.

"Bu oyunu nasıl oynamak istediğin sana kalmış, Raife." Yanına bir öpücük kondurdum. "İyi geceler. Embergate'e iyi yolculuklar," dedim kulağına fısıldayarak. Yanından geçip banyoya doğru yürürken, kalbimin ayaklarının dibinde attığını hissediyordum.

Bu hayatımda yaptığım en cesurca şeydi. Yıkandığım süre boyunca kalp atışlarımın yavaşlamadığını fark ettim. Banyodan çıkacak cesareti topladığımda onu yatağımızda, aramızdakinin gerçekten ne olduğunu anlamış hâlde bulmayı umuyordum. Teyzemle ikimizin delirmesini engellemesini istiyordum. Beni sevmesini istiyordum.

Işıkların yandığını ve yatağın hiç bozulmamış olduğunu gördüğümde midem bulandı. Kanepede ağır ağır nefes alan Raife'yi gördüm.

Ben ona ruhumu açarken o mışıl mışıl uyuyordu.

Dünyada bundan daha iç karartıcı bir durum bilmiyordum.

Uykuya dalmam çok uzun bir zaman aldı.

Ertesi sabah uyandığımda bakışlarımı karşıdaki kanepeye çevirdim. Çarşaflar katlanarak yastık üstte olacak şekilde

minderin üstüne konmuştu. Embergate'e benimle vedalaşmadan mı gitmişti?

Yatağın diğer tarafına, Raife'nin yattığı tarafa bırakılan notu fark ettiğimde mideme bir yumru oturdu.

Lani,

Sen tanıdığım en güzel kadınlardan birisin. Çok nazik ve benden daha zeki olduğundan emin olduğum birisin.

Okumaya birkaç saniye ara vererek notu göğsüme bastırdım ve bakışlarımı tavana dikip sırtıttım. Bu bana yazılmış olan bir aşk mektubuydu. Yanımdan ayrılmadan önce yazılmış olan bir aşk mektubu. Ona gözüm gibi bakacaktım. Parşömeni göğsümden uzaklaştırıp bir sonraki satırı okumaya başladığımda kalbimin sıkıştığını hissettim.

Ancak sana arzuladığın ve hak ettiğin hayatı veremem. Doğrusunu söylemek gerekirse seni önemsiyorum, senden fazlasıyla etkileniyorum ama bu anlaşmayı yapmadan önce bana âşık olmaman konusunda seni uyarmıştım. Ben ölü bir ruha sahibim ve hislerine karşılık verecek durumda değilim. Bu Zaphira'nın benden söküp aldığı bir diğer şey. Korkuyor, ölümünü izlemekten korktuğum için hiç kimseyle yakınlaşmıyorum. Bazılarının yaraları bedenlerindedir, benimkilerse ruhumda. Görünmez oldukları için başkalarının onları unutması daha kolay. İşte bu yüzden benimle güçlü ve saygılı bir arkadaşlık kurmakla yetinmek durumundasın.

Parşömene damlayan gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırarak okumamı zorlaştırıyordu. Ona gerçekten âşık oldu-

gülmeye başladığımda kederin tüm vücudumu ele geçirdiğini hissettim. Şimdi ondan vazgeçmek zorundaydım. Gözlerimi kapatarak mektubun son kısmını okumaya başladım.

İstediğim tek şey senin mutlu olman. Varlığın bile mutluluk sebebiyken önümüzdeki beş yıl boyunca yanımda olman benim için büyük bir zevk olacak. Bu fedakârlığın için, kumsevin savaş konusundaki desteğini kazanmam konusunda bana yardım ettiğin için çok teşekkür ederim. Sayende ailemin hak ettiği intikamı alarak ruhumdaki derin yaraları iyileştirebileceğim.

Dün gece söylediklerin aklımda. Beni perişan etse de seni anlıyorum. Eğer ihtiyaçlarını karşılamak için başka birine ihtiyacın varsa...

Tamam.

-Raife

Boğazımdan hayvan seslerini andıran hıçkırık sesleri geliyordu. Kalbimin sökülüp alındığını düşünüyor, onu yatağın üzerinde kanlar içinde görmekten korktuğum için aşağı bakmayı reddediyordum. Mektupta yazanlar ne kadar üzücü olsa da aklımdaki soruları cevaplamıştı. Nihayet öğrenmek istediğim gerçekleri öğrenmiştim. Güzel, tatlı ve zeki olduğumu söylemişti. Beni önemseddiğini ve cinsel anlamda çekici bulunduğunu itiraf etmişti. Arkadaşlığımızı övmüş, mutlu olmam için elimden geleni yapmamı söylemişti. Mektubun bu kadar tatlı ve saygılı olması beni mahvetmişti. Zaphira'nın ruhunda açtığı yaralar beni perişan etmişti. Yaptıklarını Raife'i gerçek bir aşktan mahrum bırakmıştı. Normal bir hayat sürmesini engellemiş, başka birini sevmesine bile izin

veremeyecek derecede içini yaralamıştı. Açtığı yaralar yüzünden kraliçeden nefret ediyor, ölmesini diliyordum.

O an çılgın suikast planları yapmaya başlamıştım. Kraliçeyi zehirlemek imkânsızdı. Yemekleri sıkı bir kontrolden geçiyor ve yarım düzine tadımcı tarafından tadılıyordu. Bir keresinde Ejderha Kralı'nın müstakbel eşini öldürdüğü için zehirlenmekten korkarak dört gün boyunca yemek yememe-ye karar vermişti. Kral intikam olarak onu değil, en sevdiği oğlunu öldürmüştü.

Öfkeden deliye dönmüş durumdaydım. Huysuzluk ve kalp kırıklığıyla hazırlanmak için odada volta atmaya başladım. Raife'nin burada olmaması için dua ettim. Onu görürsem gözyaşlarına boğularak boynuna atlayacağımdan emindim. Herhangi bir şey için onu suçlamam mümkün değildi. Hislerinden bahsediyordu ve ben bu durumu kabul etmek zorundaydım. Arkadaşı olmayı kabul etmiştim. Başka biriyle birlikte olmam mümkün değildi. Zaten hiçbir zaman istediğim söylenemezdi. İstedğim tek kişi Raife'ydi.

Giyinip şişmiş gözlerimi gizlediğimde sabahın geç saatleriydi. Yemeğimle bekleyen Bayan Tirth dışında yemek salonu bomboştu.

“Özür dilerim. Uyuyakalmışım,” dedim bakışlarımı Raife'nin boş sandalyesine çevirerek.

Bana şefkatli bir bakışla karşılık verdi. “Gün doğmadan yola çıktı. Gideli birkaç saat oldu.”

Başımı sallıyor, gözlerimin dolmasına engel olamıyordum. Bayan Tirth gözlerimi kırptırtmamı görmezden gelerek yemeğimi önüme koydu. “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım.

Çenesini eğerek, “Kral yokluğunda tüm toplantılara girmenizi ve notlar almanızı istedi. İşte günlük planınız,” di-

verek bir parşömen uzattığında rahatlamıştım. Meşgul olmaktan hoşlanan biriydim ve zihnimi canlı tutacak bir şey ihtiyacım vardı. Bu kalp kırıklığıyla başa çıkabilmem için ihtiyacım olan şey tam olarak buydu.

Bakışlarımı parşömene çevirerek zihinsel anlamda güne hazırlanmaya başladım.

Çiftçi Toplantısı.

Kış Balosu Planlaması.

Okçu Birliği Toplantısı.

Konsey Toplantısı.

Hastane Ziyaretleri.

Sonuç olarak sıradan bir gündü.

Kahvaltımı hızlıca tamamlayarak çiftçilerle yapacağım toplantıya girdim.

“Merhaba, beyler,” dedim sırtarak.

Hepsi selamıma karşılık vermiş, bense her dakikasını Raife’yi düşünerek geçireceğim güne başlamıştım. Embergate’e ulaşmış mıydı? Drae birlik olmayı kabul etmiş miydi? Oradan Thorngate’e mi gideceklerdi, yoksa birkaç günlüğüne eve mi döneceklerdi?

Kış Balosu toplantısından sonra öğle yemeği arası verdim ve ardından Okçu Birliği’yle toplantıya girdim. Toplantıya Raife’nin en üst düzeydeki altı komutanı katılmıştı. Cahal’a, Ares’e ve tanıdığım birkaç adama başımla selam verdim.

“Beyler, döndüğünde Raife’yi bilgilendirebilmek için notlar alıyorum.”

Cahal başıyla onayladı. “Pekâlâ, başlayalım o hâlde. Geçen hafta savaş hazırlıkları hakkında konuşmuştuk. Majesteleri ayda bin ok ucu dövülmesini istedi fakat metal sıkıntısı çekiyoruz.”

Notlarıma bir şeyler karalamaya başladım “Heykel ve benzeri gereksiz eşyaları eriterek elde edilen metali kullanabilir miyiz?”

Cahal başını eğdi. “Benim de önerim bu olacaktı fakat bunun için kraliyet karamamesi gerekiyor. Bu durumda telafî etmemiz gereken-”

Kapı hızlıca açıldığında Haig darmadağın ve nefes nefese kalmış bir ulak eşliğinde içeri girdi.

“Kraliçe Zaphira ordusuyla birlikte doğu duvarına doğru ilerliyor.” dedi hızlıca.

Ürperti tüm vücudumu ele geçirmişti. Raife gitmesi konusunda ısrarcı davrandığım için beni affetmeyecekti. Kraliçe olabilecek en kötü anda saldırı kararı almıştı. Bizi izlemiş olabilir miydi? Saldırmak için Raife’nin gitmesini mi beklemişti?

Ulak biraz daha sakinleşmişti. “Beş yüz adamla bu tarafa doğru ilerliyor. Yarısı at sırtında hareket ederken bazıları atsız arabaya benzer makineler kullanıyor. Kraliçe liderliğinde ilerliyorlar.”

Komutanlar ayağa kalkıp bakışlarını Haig’den bana yönelttiğinde kalbimin göğsümden çıkacak gibi attığını hissediyordum.

Haig yanıma oturduğunda bana doğru eğilerek kısık sesle konuşmaya başladı. “Elf yasalarına göre kralın yokluğunda tüm yetki size ait. Konsey’i acil durum toplantısına çağırmalısınız.”

Aman Tanrım. Bu şu an gerçekten yaşanıyor muydu?

“Konseyi acil savaş toplantısına çağırarak istiyorum. Birlikleri savaşa hazırlayın,” dedim okçulara dönerek.

Beni selamlayarak odadan çıktılar. Haig büyük ihtimalle diğer meclis üyelerine haber vermek için odadan koşar adım

çıktığında dehşete düşmüş bir şekilde olduğum yerde kalmaklım.

Ne yapmayı düşünüyordum? Sınırımıza dayanan savaşı nu yönetecektim? Bunu nasıl yapacaktım? Bu durumun altında eziliyordum. Düşüncelerimi toparlayamıyordum.

O an aklıma *Savaşın Doğası*'nda okuduğum bir cümle geldi.

Savaş anında soğukkanlı kalmak en önemli şeylerden biridir. Diğerleri liderliğinize ihtiyaç duyacaktır. Ne kadar soğukkanlı olursanız size olan inançları o kadar artacaktır.

Derin bir nefes alarak boynumu sağa sola çevirdikten sonra uzuvlarımı rahatlattım.

Bunu başarabilirdim. Az önce öldürmek için türlü planlar yaptığım cadıyla doğu sınırında gerçekleşecek küçük bir çatışmaydı. İşler planladığım gibi giderse kraliçeyi bu ıstıraptan, Raife'yi diğer kralları ikna etme zorunluluğundan kurtarmış olurum.

Dört meclis üyesi odaya daldığı an Aron bakışlarını bana çevirdi. "Zaphira'nın Raife'yi gözetlediği açıkça belli oluyor. Gittiğini görmüş olmalı. Saldırmak için bu anı seçmesinin sebebi kralımızın yokluğunda daha zayıf olduğumuzu düşünüyor olması," diye açıkladı Aron.

"Hayır, değiliz," dedim sakın bir şekilde. "Raife başarılı bir lider ve yetenekli bir şifacı olsa da tek bir kişinin yokluğu tüm krallığın zayıf olduğu anlamına gelmez."

Haig etkilendiğini belli eden bakışlarla bana bakarken Foxworth başını salladı. "Sınırların derinliklerine ulaşmasını engellemek zorundayız. Sahip olduğu orduyla kral geri dönene kadar tüm krallığı fethedebilir. Bu durumda kral döndüğünde yanmış araziler, hayatını kaybetmiş adamlar ve köleleştirilmiş kadınlarla karşılaşabilir."

Sözleri beni kendime getirmişti. Ayaga kalktığımda daha mantıklı düşünceğime karar vererek ayaklandım.

Sakin ol, dedim kendi kendime. Konsey masanın üzerine devasa bir parşömen yayarken derin bir nefes aldım. Nightfall'u ve insanlarını bu odadaki herkesten daha iyi tanıyordum. Kraliçenin savaş planlarına tam olarak hâkim olmasam da birçok kız arkadaşım on altı yaşını tamamlamış ve birliğe katılmak zorunda kalmış erkeklerle çıkmıştı. Makinelerine fazlasıyla bağlı olduklarını biliyordum.

Konsey soyluları, Thorngate'e tahliye etmeyi ve Peri Kralı'ndan yardım talep etmeyi düşündükleri an boğazımı temizleyip haritaya doğru bir adım attım.

"Dış arazilerdeki halkı saraya getirin," diyerek haritada çiftçilerin yoğunlukta olduğu bölgeyi işaret ettim. Yiyecek yetiştirme konusundaki bilgileri hayati önem taşıyordu. Mahsulleri kaybetmeyi göze alsak da çiftçileri kaybetmemiz bir felaket olurdu. "Atlarını durdurmak için doğu duvarının çevresine ayı tuzakları yerleştireceğiz. Tarlayı sahip olduğumuz tüm şarap ve içkilerle ıslatacağız."

Adamlar kaşlarını çatarak bakışlarını bana çevirdi. "İçki mi?"

Başımı salladım. "Kraliçenin makineleri elektrikli. Elektrikle ateşin pek anlaştığı söylenemez."

"Ateş mi? Yani siz..." Haig bu fikrimden etkilenmiş gibi görünüyordu.

Birbirlerine bakan adamların bu fikrimi onayladığını görebiliyordum.

"Yani burada kalıp Nightfall Kraliçesi'yle savaşmamız gerektiğini mi söylüyorsunuz?" diye sordu Haig doğrudan.

Haşımı eğdim. "Gerçekten bir kadından korktuğumuz için koskoca krallığı terk etmemizi mi öneriyorsun? Bunu başarabilirsiniz."

"Beş yüz adamla saldırıya geçen bir kadın!" diye bağırdı Foxworth. "Bence soyluları ve seçkin şifacıları Thorngate'e gönderip güvenliklerini sağlamalıyız."

İşte buna gerçekten *sinirlenmişim*. "Nasıl istersen! Git ve bir korkak gibi soyluların arkasına gizlen. Ben Okçular Birliği ve sıradan çiftçilerle evimiz için savaşacağım!" Sinirle masayı iterek odadan çıktım.

Hayatımın hiçbir anında bu kadar sinirlendiğimi hatırlamıyordum. Büyük ihtimalle bir yasayı ya da ona benzer bir şeyi çiğnemiştım. Oylama yapıp diğer üyelerin fikrini almam gerektiğini bilsem de umurumda değildi. Gaddar kraliçe, Raife'nin ve geri kalan halkın evini yerle bir ederken soylularla tepelere sığınmayacaktım.

Yaklaşan ayak seslerini duyduğumda kendimi kavgaya hazırladım. Gelenler Haig, Aron ve Greylin'di.

Haig derin bir reverans yaparak, "Kraliçem, emrettiğiniz gibi çiftçileri ve uzak köylerde yaşayan halkı buraya ulaştıracağım," dedi ve hızlı adımlarla koridora çıktı.

Sonra Aron eğilerek, "Kraliçem, bir birlik oluşturarak tuzakları kurmaya başlayacağım." Cümlesini tamamlayıp odadan çıktığında duygularımı yüzüme yansıtmamaya çalıştım.

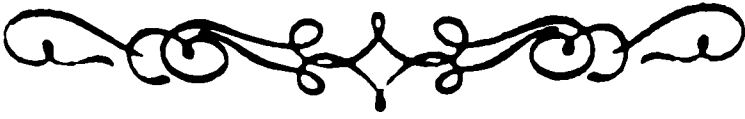
Greylin gülümseyerek eğildi. "Köylülerle birlikte kovalara içki dolduracağım ve okçularla ahırda gelmenizi bekleyeceğiz."

Odadan çıktığında bana saygı duydukları ve beni kraliçeleri olarak kabul edip planımı destekledikleri için mutlu-

İhtiden ağlamak istesem de buna ayıracak vaktim yoktu. Her şey bittiğinde bir şişe Elf şarabını bitirip ağlayarak yitene dalecektim ve yaşadıklarımı unutmak için dua edecektim. Şimdilik yapmak arunda olduğum tek şey savaştırm.

16. BÖLÜM

Teyzemi kurtardığımız gün bu tür görevlere giderken elbise giymenin oldukça mantıksız olduğunu anlamıştım. Raife'nin siyah süet pantolonlarından biriyle bulabildiğim en küçük ve en uygun tuniği giymeye karar verdim. Buna rağmen kıyafetler çok büyüktü. Yay kullanmakta fazlasıyla başarısız olsam da kılıç konusunda kendime güveniyordum. Kılıcı kemerime takarak ahırların önünde sıraya dizilmiş düzinelerce okçunun yanına gittim.

Cahal'ın yanına ulaştığımda beni tepeden tırnağa tarasa da herhangi bir yorumda bulunmadı.

“Toplam kaç kişiyiz?” diye sorarken, silahlanmış ve savaşmak üzere birliğe alınan okçularla Archmere vatandaşlarını işaret ettim.

“İki yüz elli,” dedi Cahal.

Bu kraliçe Zaphira'nın sahip olduğu birliğin yarısı ediyordu. O an okuduğum *Savaşın Doğası*'ndan aklımda kalan bir cümleyi hatırladım.

Güçlü yanlarını öne çıkar.

“En güçlü elli okçunu Narrow Valley'deki ormanın derinliklerine konumlandır. Bu şekilde kraliçenin adamlarını içeri çekebilir ve onlar geri çekilmeden önce en az yüz adamını öldürebiliriz.”

Cahal sırtıyordu. "Emredersiniz, kraliçem " Emrimi uyararak adam toplamaya başladığında sertçe yutkundum

Savaşın Doğuşu kitabında belirtilen bir diğer şey, savaşa hazırlanırken verilen ilhamın çok büyük bir önem taşıdığıydı

Bir konuşma yapmak zorundaydım.

İki okçunun yardımıyla atıma binerek iki parmağımı ağzıma soktum ve güçlü bir ısıklık çaldım.

Mırıltılar kesildiği ve tüm bakışların bana yöneldiği an gerginlikten midemin yandığını hissediyordum.

Soğukkanlı ol. Onlara ilham ver.

"Kraliçe Zaphira harekete geçmek için kralın uzaklaşmasını bekledi!" diye hırladım. "Bu kralımızın liderliğinden korktuğunun bir kanıtı. Raife Lightstone'un yokluğunda güçsüz olduğumuzu düşünüyor. Güçsüz müsünüz?" diye sordum.

Adamlar mırıldanıyordu.

"GÜÇSÜZ müsünüz?" diye bağırdım.

Adamlar olanca güçleriyle bağıyordu. *Hayır!*

"Başına nasıl bir bela açtığının farkında değil! Üzerine yağdıracağımız bok fırtınasından haberi yok. O cadiya bir parça Elf toprağı vereceğime, savaş alanında kanlar içinde ölmeyi tercih ederim!" Karşımda duran adamlara bağırırken etrafa tükürükler saçıyordum.

Adamlar çılgınca çığlıklar atıyor, yüzlerini buruşturarak silahlarını havaya kaldırıp sallıyorlardı.

"Yola çıkıyoruz!" diye bağırdıktan sonra okçuların yardımını kabul ettim.

"Bok fırtınası mı?" Cahal geri dönmüş, yüzüme bakarak sırtıyordu.

Omuz silktim. "Sanırım bu insanların kullandığı bir deyim. Hadi, gidip kraliçenin en büyük kâbusu olalım," dedim.

Cahal atını mahmuzladıkdan sonra savaş alanına doğru yola çıktık.

Kraliçenin doğu duvarını yıkmasına izin vermiştik. Birliği sarı ahırlı çiftlik dahil olmak üzere birkaç çiftliği ezip geçse de altından kalkamayacağımız bir şey değildi. En güçlü okçular şu anda Narrow Valley'in ormanlarında saklanıyordu. Narrow Valley, Archmere'in en yoğun bölgesine ve kalemize çıkıyordu. Gönüllüler emrime uyarak kuru otları alkolle ıslatmıştı. Yapabildiğimiz tek şey beklemektir. Bir yanım içinde bulunduğum duruma inanamıyor olsa da diğer yanım içgüdülerine güveniyordu.

Sakin olmak zorundasın.

Daha sonra tüm bunları düşünüp çıldırabilirdim. Kazanamam gereken bir savaş ve korumam gereken bir halk vardı. Raife'nin ve artık benim sorumluluğumda olan bir halk. Raife'nin gözünde sahte bir kraliçe olsam da bu, toprakları babamın topraklarını, seviyor ve benim gözetimimdeyken Nightfall Kraliçesi'nin eline düşmesini asla istemiyordum.

Atlı bir ulak Narrow Valley'in sonunda konuştuğumuz yere doğru yaklaştığında, bana vereceği raporu sabırsızlıkla bekliyordum.

"Kraliçenin ordusu bu taraftan ilerliyor!" diye bağırdı. "Ordunun bir kısmını Narrow Valley'den geçiriyor ancak çoğunu vadinin etrafına gönderdi. Pusu kurulduğunu düşünüyor."

Başımı salladım. Buna hazırlıklıydım. Akıllı bir kadın ağaçlarla kaplı tepelerin arasındaki vadide birçok tuzağın bulunabileceğini bilirdi.

Adamlara, "Plana sadık kalmaya devam edin!" diye ba-

gırarak atımı geriye doğru çekmeye başladım. Vadinin etrafından dolaşmak tepenin etrafında dolaşmayı gerektiriyordu. Bu rota daha uzun sürüyor, kayalık ve düz olmayan bir yoldan oluşuyordu. Yüz adamı bile oradan geçirmekte zorlanacak, çok fazla zaman kaybedecekti.

Emrimi bekleyen Cahal'a doğru yaklaştım. "Narrow Valley'e ulaştıklarında kibriti çakarak otları ateşe ver. Hareket eden her şeyi vurun."

Başıyla onayladı. "Yamacın açıklığına doğru mu gidiyorsunuz?"

Ona bakarak sırttım. "Geri çekilişini kendi gözlerimle izlemek istiyorum."

Cahal bana çarpık bir gülümsemeye karşılık verdi. "Emriniz altında olmak büyük bir onur, kraliçem. Raife eş seçiminde çok doğru bir karar vermiş."

Kalp kırıklığımı hatırladığımda boğazımın düğümlendiğini hissettim. Samimi duygularına teşekkür ederek karşılık verdikten sonra tepenin arkasından dolaşıp atımdan indim ve ekibimin ağlarla hazır bir hâlde beklediği noktaya ulaştım.

Foxworth'un kaçma planına karşı çıktığımı duyan siviller, topraklarını korumak için savaşmaya gönüllü olmuştu.

Nightfall Kraliçesi'nin olası tuzaklardan şüpheleneceğini bildiğim için sivillere bulabildikleri taşları ve kayaları ağların içine tıkmalarını emrettim. Çalıların ve derme çatma kamuflajların arkasına gizlenerek, kraliçe ve ordusunun büyük eteğin dibindeki patikadan geçmesini bekliyorduk. Ordusunu izleyebildiğim bir noktada durdum. Buraya tam zamanında ulaşmıştım. Son iki saat, hayatımın şüphesiz en yorucu ve heyecan verici saatleriydi. Bir orduyu organize ederek savaşa hazırlanmak daha önce yaptığım bir şey değil-

di Uzakta dalgalanan ve yaklaşmakta olan Nightfall hayranlığını gördüğümde planımız olduğu için şükrettim.

Dört yüzü aşkın adamı, düzinelerce makineyi, mancınıkları ve mekanik kanatlarla havada süzölen adamları gördüğümde vücudum tepeden turnağa ürperdi.

O an *Savaşın Doğası* kitabından bir kısmı daha hatırladım Okuduğum birçok kitapta yaptığım gibi kitabı bitirip hafızama kaydettiğim için Tanrı'ya şükrediyordum.

Birileri ölecek. Bir lider olarak kayıplarınızı en aza indirmeye çalışmak ve dikkatinizi yaralılara vermek zorundasınız.

Birileri ölecek.

Birileri ölecek.

Etrafımdaki Elf erkek ve kadınlara baktığımda, çoğunun oklarıyla yaylarını evden getirdiklerini ve tencerelerden yaptıkları derme çatma göğüs zırhlarıyla korunduklarını gördüm. Boğazım düğümlendiğinde duygularıma yenik düştüğümü görmemeleri için arkamı döndüm. Yüzümü ellerimin arkasına gizleyerek ağlamaya başladım. Aniden biri ellerimi yüzümden uzaklaştırıp gözyaşlarımı silmeye başladı. Gözlerimi açtığımda Haig'in tam karşımda durduğunu gördüm.

Buraya ne zaman gelmişti? Konseyin geri kalanıyla kaledede olması gerekiyordu.

"Halk size bakarak güçleniyor, kraliçem," diye bir hatırlatmada bulundu.

Boğazımı temizleyerek başımı salladım ve çalıların arkasına gizlenmek üzere onu aşağı çektim. Yanağımda kalan yaşları silerek görevime odaklandım.

"Ağları hazırlayın," dedim fısıltıdan biraz yüksek bir sesle. Kraliçenin ordusu tepenin dibine ulaşmış olsa da onları şaşırtmak istiyordum. Tepeyi geçtiğinde okçuları tepeye doğru rastgele ateş ediyor, geri adım atmıyordu.

Arkamızda bulunan Narrow Valley'den çılgınlık ve alarm sesleri yükseldiğinde savaşın başladığını anlamıştım. Tuzaklarımıza doğru ilerliyorlardı ve okçularımız onları vurmadan önce...

Dumanlar yükselirken tepeye tırmanarak arazilere ateş verme fikrimin başarılı olup olmadığını görmek istedim. Adamların çılgınlıklarıyla makinelerin patlama seslerini duyduğumda Narrow Valley'i kazandığımızı ve adamların geri çekildiğini anladım. En azından hayatta kalan adamların.

Kraliçe de duruma hâkimdi. Onu adamlarına liderlik ederken gördüm. Üzerinde her zamanki kırmızı deriden yapılmış olan savaş üniforması vardı. Siyah atının üzerinde otururken sırtından çıkan mekanik kanatlar görünüyordu. Kollarında her zaman olduğu gibi ateş fırlatıcılar ve ok atıcılar bulunuyordu. Embergate'de bulunan Ejderha formları ya da Archmereli okçular kadar güçlüydü.

Planlarımı yaparken havadaki adamları unutmuştum. Mekanik kanatlar oldukça yeniydi. Nightfall'da yaşarken onların birkaç adam tarafından test edildiğine şahit olmuştum ama yamaçta saklandığımız noktaya doğru ilerleyen altı adamı gördüğümde yüreğim ağzıma gelmişti.

Kraliçenin ordusuyla birlikte yamacın derinliklerine doğru hareket etmesini bekliyorduk. Aniden duraksadığında alevler içinde yanan adamlarının dumanını görüp alarm çılgınlıkları duyduğundan emindim. Havadaki adamları vurduğumuz anda nerede olduğumuzu anlayacaktı. Adamların sayısını ikiye katlamak üzere geri çekilecek olursa yaptığım planlar suya düşecekti.

Devam et. Hiçbir şeyden korkmuyorsun ve birkaç adamını kaybetmeyi göze almış olmasaydın onları vadiye göndermiş olmazdın.

Kayalık bir zeminde ilerliyorlardı ancak yamacın tabanını saran kumlu bir patika vardı. Bakışlarındaki kararlılığı görebiliyordum. Kraliçe bizden yaklaşık üç metrelik bir mesafede duran adamlarına baktığında hiçbirimiz kıpırdamıyorduk; üzerimiz yapraklar, çalılar, yosun tabakları ve kahverengi veya yeşil olan diğer her şeyle kaplıydı. Arkasına gırlendiğim çalılıkların arasından kraliçenin yüzünü çok net bir şekilde görebiliyordum. Kaderini belirlediği o ana şahit olmuşum. Yüzünde kendinden emin bir ifade belirirken burun delikleri genişledi. Adamlarının yanan etinin kokusu havaya dolarken yüzünü buruşturdu.

“Saldırın!” diye bağırdı aniden.

Tepeyi aşarak Narrow Valley’deki orduma arkadan saldırmak için dar, kumlu geçitten üçlü gruplar hâlinde geçerek ilerlemeye başladılar. Kraliçenin emirleriyle dikkatleri dağılan havadaki adamlar, tepeden uzaklaşarak ordumuzun hazır beklediği Narrow Valley’e doğru hızla ilerledi.

Tanrı yardımcım olsun.

Kraliçe son ağıma yaklaştığında ayağa kalkarak olanca gücümle bağırdım. “Şimdi!” Tüm gücümle bağıırken sesim çatallaşmıştı.

Sivillerden oluşan ordumuz harekete geçerek uzun süredir tuttukları gergin ve taşlarla dolu ağları serbest bıraktı. Aynı anda okçular çalılıkların arasından fırlayarak hem havadaki hem de karadaki adamlarına ateş açtı.

Yamaçtan aşağı yuvarlanan dev kaya parçaları ordusundaki adamlara isabet ediyordu. Adamları atlarından düşürüyor, makineleri parçalıyor, atları ürkütüyordu. Ürkek atlar korkudan çırpınmaya başlıyor, üzerlerindeki adamları yere savuruyordu.

“Tekrarlayın!” diye bağırsam da sivillerden oluşan ordum çoktan harekete geçmiş, kaya parçalarını ağlara doldurarak ağları serbest bırakıyordu. Sayıca az olsalar da kraliçenin ordusu üzerindeki kontrolünü kaybetmesine neden olacak kadar büyük bir kaos çıkarmayı başarmışlardı. Korkudan oradan oraya sıçrayan karıncalara benziyorlardı.

Kraliçe Zaphira.

Etrafıma bakınsam da onu göremiyordum. Yamacı sarsan ani bir patlamayla geriye doğru savrulduğumda başımı sert zemine çarparak düştüm ve dişlerim sertçe birbirine çarptı.

Ateş. Çığlıklar.

Sakin ol. Derin bir nefes aldım.

Bombayla karşılık vermişti. Bir saldırı bekleyerek hazırlıklarını çok önceden planlamış olmalıydı. Ayağa kalkarken tepemde bir gölge belirdi. Başımı kaldırdığımda kraliçenin ok atıcısını bana doğrulttuğunu gördüm.

Daha sonra her şey o kadar hızlı gerçekleşmişti ki olayları zar zor takip edebildim. Kraliçe bileğini bana doğru salladığında ok atıcısından bir ok fırlamıştı. Haig okla arama girerken önümde bir bulanıklık olarak hareket etti.

“Hayır!” diye bağırdım. Ok o kadar güçlüydü ki göğsünü delip geçmiş, onu geriye doğru savurarak ayaklarımın dibine yığılmasına neden olmuştu.

Göğsümde hissettiğim içgüdüsel hisle aniden havaya sıçradım. Nightfall Kraliçesi’nin ayak bileğini kavrayarak dengesini kaybetmeden önce kısa süreliğine tüm ağırlığımı verdim. Havada kalmaya çalışarak çılgınca kanat çırpmaya başlasa da metal kanatlar iki kişinin ağırlığını taşıyacak şekilde tasarlanmamıştı.

Gökyüzünden yere çakılan bir kuş gibi düşerken homur-

lanmaya başladı. Önce kığını sonra sırtını sert zemine çarptı. Vakit kaybetmeden üzerine çıktığımda içimdeki dizginlenemeyen öfkeyi hissediyordum.

O an yaptıklarımın farkında değildim. İçgüdülerimle hareket edip yanaklarını kavrayarak ağzına yaklaştım. Şaşkınlıkla gözlerini açmış, dehşete düşmüştü. Onu öpeceğimi düşündüğünden emindim.

İçime derin bir nefes çekmeye başladım. Büyüm aktif hâle geldi, ölen kişiye hayat vermek yerine yaşayan birinden hayatını alıyordum. Yaşam gücünü ağzından emdim. Dudaklarından ciğerlerime dolan beyaz buharı gördüğümde dehşete kapıldım. Hem korkmuş hem de keşfettiğim yeni yeteneğime hayran kalmıştım. Saçlarının ön kısmındaki tutamın beyaza dönüşmesini büyük bir zevkle izledim.

Onu öldüreceğim, diye düşündüm bir saniyeliğine. Aniden kürek kemiğimi delip geçen bir acı hissederek kıvranmaya başladığımda kraliçeyle kurduğum bağı kaybetmiştim. Dikkatimin dağıldığı bu kısa andan faydalanarak diziyle kasıklarına vurdu ve beni üzerinden attı.

Sırtüstü uzandığımda okların her tarafa yayıldığını ve kraliçenin yeniden havalandığını gördüm. Az önce yaşananları düşünürken, kanatları batmak üzere olan güneşin ışığı altında parlıyordu. Ne yapabileceğimi düşünüyordum.

Belki de *kutsanmamış*, aksine *lanetlenmiş*tim. Bu yetenek her iki tarafa da yakın görünüyordu.

Nightfall Kraliçesi gökyüzüne, “Geri çekilin!” diye bağırdığında Nightfall’un borazanlarının sesi tüm vadiye yayıldı.

Bu ses beni rahatlatmış ve kraliçeyi zayıflatıp zayıflatmadığımı düşünmeme neden olmuştu. Uçarken titriyor, sesi

fazlasıyla boğuk çıkıyordu. Gücünün bir kısmını almayı başarmış mıydım? Hayat enerjisini azaltmış mıydım?

At kuyruğumu öne alarak koyu kahverengi tutamı incelemeye başladım. Eskisinden daha fazla koyuluk var mıydı? Kraliçeden biraz hayat çalmayı başarmış mıydım?

Omzumdaki acı beni düşüncelerimden sıyrarak dikkatimi içinden ok çıkan yarama yöneltti. O an Haig'i hatırladım.

Ayağa kalkmaya çalışarak yaşlı Haig'a doğru sürünmeye başladım. Sırtüstü yatıyor, şifacıların yoğun çabalarına rağmen karnından kanlar akmaya devam ediyordu. Bu sıradan bir şifacının yeteneklerini aşan bir durumdu. Raife burada olsaydı belki şansı olabilirdi ama...

"Geri çekilin," diye emrettim. Kaç Hayat Nefesi'min kaldığını bilmiyordum. Kesinlikle son olmalıydı. Belki iki.

Kraliçeden yaşam gücü almayı başardıysam belki üç. Yaptığımın nelere sebep olduğunu bilmiyordum. Haig'in üzerine eğilerek dudaklarımı araladığımda elini dudaklarıma götürdü ve yüzümü kavramaya başladı. Onu iyileştirme engel oluyordu.

"Ben ihtiyar bir adamım. Bugüne kadar güzel bir hayat yaşadım," dedi son gücüyle. "Nightfall Kraliçesi'nin geri çekildiğini görerek ölmek hak edilmiş bir ölümdür. Bunu elimden alarak sahip olduğun değerli yeteneği heba etme, evlat."

Gözlerimden akan yaşlar parmaklarına damlıyordu. Ona hayatımı kurtardığı için teşekkür etmek istesem de elini ağızıma kenetlemişti. Düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi yüzüme bakıyordu. "Hayatımı seni korumak adına feda etmek benim için bir onurdur, kraliçem."

Gözyaşlarım daha hızlı akmaya başlamıştı. Gözleri camlaşmadan ve göğsü hareketsiz kalmadan önce son bir nefes

aldı. Eli ağızından uzaklaşarak yere düştü. Onu kurtarmaya çalışmamak için kendime engel olmak zorundaydım. İsteklerine saygı duymak zorundaydım. Bir erkek ne şekilde ölmek istediğini seçebilmeliydi.

“Kraliçem!” Cahal çığlık attığında gözlerimi silerek ayaklandım. Yasımı daha sonra tutabilirdim, halkımın ve birliğimin bana ihtiyacı vardı.

Omzumun acısından kıvransam da sesini takip ederek Cahal’ı yamacın tepesine tırmanırken buldum.

Nefes nefese rapor vermeye çalışıyordu. “Birçok yaralımız var ve vadi hâlâ ateş altında. Birlikler geri çekildi,” dedi.

Başımı sallayarak arkasında duran muhafıza döndüm. “Yaralılarla ilgilenin! Yangını söndürün! Tüm ordunun uzaklaştığından emin olmak için gözcüleri konumlandırın!” diye bağırdığım anda harekete geçtiler. Sivillere dönerek, “Kayıplarınızı defnedebilmek için toplayın. Nightfall askerlerinin cesetlerini yakın,” diye emrettiğimde onlar da hızla harekete geçtiler.

Cahal hareketsiz kalmıştı. Bakışlarını omzuma dikmişti. “Bir şifacıya ihtiyacınız var, kraliçem.”

“Ben iyiyim. Son adamımız iyileştiğinde iyileşeceğim,” dedim.

Savaşın Doğası kitabında ilgimi çeken çok dokunaklı bir cümleyi hatırladım. *Savaş günü en son yemek yiyen, en son sevinen ve en son iyileşen kişi olmaya özen gösterin. Bu ordunuzun size hiçbir mücevherle ve parayla satın alamayacağınız şekilde saygı duymasını sağlar*

Bu adamlarını saygısını kazanmak istiyordum. Beni affetmelerine ihtiyacım vardı. Onları, aralarından bazılarının hayatlarını kaybettiği savaşa sürüklemiştim. Babalar, oğul-

lar, kardeşler. Bunu yaparken zorlanmış olmama rağmen, kazanmış olsak da kayıplarımız sonsuza kadar aklımıza kazınacaktı. Bunu onurlandırmak istiyordum. Yaram çok kötü durumda değildi. Parmaklarımı hareket ettirebildiğim için tendonların zarar görmediğinden emindim. Yaraya saplanmış hâlde duran ok sayesinde kanama durmuş olduğu için atardamara isabet etmediğini düşünüyordum. Acı dayanabileceğim bir seviyedeydi.

Cahal yanımdan ayrılmadan önce yumruğunu kalbinin üzerine koyarak derin bir reverans yaptı.

Onu takip ederek ağır adımlarla tepeye tırmandıktan sonra diğer tarafa baktım. Gördüğüm katliam karşısında derin bir nefes aldığımda, ciğerlerime dolan dumanın etkisiyle öksürmeye başladım. Vadide düzinelerce cansız Nightfall askeri yatıyordu. Yakıldıkları için yer yoğun bir is tabakasıyla kaplanmıştı. Çiftçilerle askerler alevlerin ağaçlara sıçramasını önlemek için kovalarla su taşıyordu.

Önceden kurduğumuz şifa çadırları dolup taşarken defnedilmek üzere toplanan Elf cesetleri bir yığın hâline getirilmişti.

Saymamaya çalışsam da kendime engel olamıyordum.

On iki. On iki adam benim emrim altında can vermişti. Benim yerimde Raife olsaydı yine de bu kadar kişiyi kaybeder miydik? Ordusunu savaşa sürükleyip on iki adamın ölümüne sebep olduğum için beni affedecek miydi?

Şifa çadırlarını ve yardıma ihtiyacı olan birilerinin olup olmadığını kontrol etmek üzere vadiden aşağı doğru yürümeye başladığımda iki kişinin alkışladığını duydum. Sonra bir diğeri eklendi. Yanlarından geçerken beni alkışladıklarını fark ettiğimde ürperti tüm vücuduma yayıldı. Bu alkışlar,

YARALI ELF KRALI

benim on iki can kaybını büyük bir başarısızlık olarak görüyör olmama rağmen savaşın gidişatından memnun olduklarını ve kaybettiklerini düşünmediklerinin bir kanıtıydı.

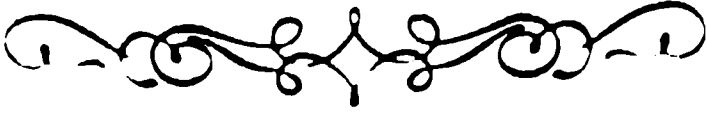
Yanlarından geçerken el sallasam da gülümsemeyi başaramıyordum.

Savaş, kazandığınızda dahi gülümsemeyi hak edecek bir durum değildi. Bir kişiyi bile kaybettiğinizde o savaşı hiç kimse kazanmamış sayılırdı.

17. BÖLÜM

Şifacıların yaralıları tedavi ettikten sonra benimle ilgilenmeleri beş saat sürdü. Her Elf iyileştirme yeteneğine sahip olduğu için kadınlar, hatta küçük çocuklar dahi kollarını sıvayarak yaralıları iyileştirmeye başlamıştı. Okun saplandığı yer kısa sürede kapanıp büzüşerek pembe bir yara-ya dönüştü. Şifacımdan yarayı tamamen iyileştirmeden iz bırakmasını rica ettim. Böylece her zaman yarama bakıp, sahte kraliçeden gerçek bir kraliçeye dönüştüğüm günü hatırlayabilecektim.

Gece yarısı konseyin geriye kalan üyeleriyle toplantı salonunda oturuyordum: Aron ve Greylin. Foxworth kaçmış, Haig hayatını kaybetmişti.

Bir kez daha Aron'a bakarak, “Baban için çok üzgünüm,” dedim.

Aron üzgün görünse de kendini kaybetmemişti. Başıyla onayladı. “İhtiyar her zaman savaşta onurlu bir şekilde ölmenin hayalini kurardı. Odalara tıkılıp kalarak toplantılara katılmaktan hiçbir zaman hoşlanmazdı.”

Başımı öne eğerek, “Gelen son ulak, Kraliçe Zaphira’nın ordusuyla birlikte tamamen çekildiğini ve halkımızın var-diyalı bir şekilde duvarları onarmaya başladığını söyledi,” dedim.

Greylin yürünü ovuşturdu. "Çok yorgunum ama uyuyabileceğimi düşünmüyorum."

Ne demek istediğini anlıyordum. Ya kraliçe adamlarının sayısını üçe katlayıp bir kez daha saldırmaya karar verirse? Ya bir planı daha varsa?

Kapı açılıp Raife görüldüğünde yerimden sıçradım. Temiz ve yaralanmamış görüldüğü için minnettar olsam da gözleri irileşmiş, öfkeli görünüyordu.

"Ordumu savaşa alanına sen mi sürükledin?" diye hırladı.

Buraya gelirken yaşananları görmüş olmalıydı. Yanmış araziler, ceset yığınları. Muhtemelen Cahal'dan tüm bilgileri edinmişti.

Gitmeden bana bıraktığı mektubu düşünmemeye çalışarak sertçe yutkundum.

Aron ayağa kalkarak Raife'nin gözlerinin içine baktı. "Lordum. Kraliçemiz krallığımıza ve tacına layık davrandı. Halkımız güvende ve--"

Raife, "Lani'yle özel olarak konuşmam gerekenler var. Herkes dışarı!" diye bağırdı konseye dönerek.

Greylin krala bakarak kaşlarını çattı. "Ona kızmanız için herhangi bir sebep yok. Diğerleri kaçış planları yaparken o Nightfall Kraliçesi'nin geri çekilmesini sağladı!"

"Çıkın. Hemen!" diye bağırdı dişlerini sıkarak.

İkisi bana endişeli bakışlar atarak odadan çıkarken onlara elimi sallayıp gitmelerini işaret ettim. Üstüm kir, kan ve is kaplıydı. Üzerimdeyse hâlâ Raife'nin tuniği vardı. Tunik omuz kısmından kesilerek iyileşen yaramı ortaya çıkaracak şekilde koltuk altımdan bağlanmıştı. Raife beni cezalandırmak istiyorsa, buna karşı çıkmazdım. Ayağa kalkıp çenemi havaya kaldırdım ve karşısında durarak ağzından çıkacak acımasız cümleleri bekledim.

Haig'in öldüğünden haberi var mıydı? Raife'nın yazdığı mektubu aklımdan çıkarmaya çalışıyordum. Bu konuşmayı mümkün olduğunca profesyonel bir şekilde yapmak daha doğru olacaktı.

Raife bakışlarını bana çevirdiğinde beni incelediğini hissediyor, hayali dokunuşlarını neredeyse fiziksel olarak hissedebiliyordum. "Sen savaş alanına girerek savaşa liderlik mi ettin?" Sesinden acı çektiğini duyabiliyordum. Kafam karışmıştı.

Cevap vermek yerine başımı sallamakla yetindim.

Uzanarak acı çektiğini belli eden bir ifadeyle çenesine dokundu. "Ölebilirdin. Bunu daha fazla yapabileceğimi düşünmüyorum."

Mideme bir yumru oturdu. "Neyi yapabileceğini düşünmüyorsun?"

"Arkadaş kalmayı. Senin arkadaşın olmaktan nefret ediyorum. Arkadaş olmanın canı cehenneme," diye açıkladı.

Nefes alamıyordum. Ağzından çıkan sözler odadaki tüm oksijeni yok etmiş gibiydi.

Saşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. Kırılmalı mıydım, yoksa başka bir şey mi olmalıydı bilmiyorum.

Ellerini yüzünden uzaklaştırarak bana doğru bir adım attı ve aramızdaki mesafeyi azalttı. "Sana sıırıslıkam âşık değilmişim gibi yaşamaya bir saniye daha tahammül edemem, Kailani. Bu evlilik sahteymiş gibi davranamam. Evliliğimiz sahte değil ve öyleymiş gibi davranmaya dayanamıyorum. Çok yoruldum ve seni çok önemsiyorum," dedi ve alnını alnıma dayadı. "Beni yakıp kül ediyorsun." Dudakları dudaklarıma değdiğinde nefesim kesildi.

Reddetmelerinin ve itip kakmalarının neden olduğu yaralar içime yayılan bu sıcaklıkla bir anda kapanmış gibiydi.

Yakıncı gibi hissediyordum. Adeta havada süzülüyordum. Nedenim bu coşkulu hisleri algılayamıyordu. bu duyguların nereden mi, yoksa henden mi geldiğini bilemiyordum. İkimizden de geldiğini fark ettim. İçimi kaplayan duygular aşk ve arzumun baş döndürücü bir karışımıydı.

Gen çekilerek kırılgan bir ifadeyle yüzüme baktı. "Tabii beni hâlâ istiyorsan."

Gülümseyerek çenesini kavradım. "Tanıştığımızdan beri her günümü seni isteyerek geçirdim, Raife."

Dudakları dudaklarımla bir kez daha buluştuğunda parmakları tıniğimin arkasına kaymış, bense ellerimi pantolonunun kemerine götürmüştüm.

Ona ihtiyaç duyuyor, onun lanet arkadaşı *olmadığımı* kanıtlamak için onunla sevişmek zorunda olduğumu hissediyordum.

Her şeyden önce öğrenmesi gereken bir şey vardı. Aniden uzaklaştığımda duraksadı. Neden durduğumu anlamamış, gözlerimin içine bakarak bir cevap bekliyordu.

"Haig öldü, halkımızdan birileri öldü, Raife." Sesim çatallaşmıştı. Raife başını sallayarak yanağımlı okşamaya başladı.

"Her şey yolunda. Önemli olan senin hayatta, Nightfall Kraliçesi'nin ise kaçmış olması. Bir de halkımızın sokaklarda coşkuyla senin adını haykırıyor olması, aşkım."

İyileşmek için ihtiyaç duyduğum tek şey halkın kaybını kabul etmiş olmasıydı. Suçluluk duygumun hafiflemesiyle birlikte tıniğimin ve pantolonumun yere düşmesine izin verdim.

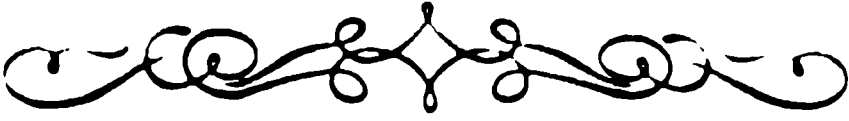
Çıplak tenimi baştan aşağı süzerken gözleri yarı kapalı bir hâldeydi. "Giderilmesi gereken bazı ihtiyaçlarının olduğunu duydum?"

Başımı arkaya atıp gülmeye başladığımda dudaklarını boynuma yaklaştırarak emmeye başladı ve inlememe neden oldu.

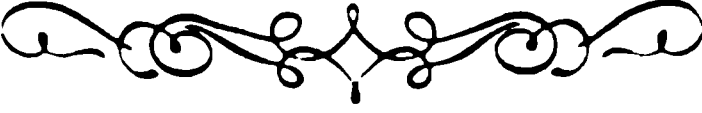
Aniden geri çekilerek gözlerimin içine baktı. "Teyzen haklıydı. Yuvayı yuva yapan şey ailedir. Sen benim ailemsin, Kailani. Hem de sonsuza kadar."

Raife gözümde sızılan bir damla yaş dudaklarıyla sildi

Yıllar önce sevdiği herkesi kaybettiğini bildiğim için Raife'nin ailesi olmak, onun karısı ve kraliçesi olmaktan daha onur vericiydi. İlk günden beri onun her şeyi olmanın hayalini kuruyordum ve bu hayalim gerçekleşmişti.

18. BÖLÜM

RAIFE

Kailani tatmin olmak istediği için başka biriyle birlikte kolmayı düşündüğünü söylediğinde onu kanepeye yatırıp sevişmeyi düşünmüştüm. Bu kadın onu tüccarın yanında gördüğüm ilk andan beri kalbimin sahibiydi.

Kailani'ye âşık olduğumdan emin olduğum gece Elf şarabının etkisiyle sarhoş olduğu için onunla konuşamamıştım. Çoğu erkek nişanlısına âşık olmaktan büyük bir mutluluk duysa da ben korkmuştum. Ailemi kaybettiğim suikasttan kıl payı kurtulmuştum. İlk üç yıl intihar etmeyi düşünmüştüm. Nightfall Kraliçesi'nin öldürebileceği birini sevmek benim sonum olurdu.

Elf şarabı içip sarhoş olduğu gece onu öptükten sonra zar zor uykuya dalmıştım. Kailani'nin odanın zemininde kıvrılarak can verdiği kâbuslar görüyordum. Bu nedenle onu sevmek yerine kendimden uzaklaştırmayı tercih etmiştim. Ona karşı hissettiğim tutkuyu baskılamaya çalışarak onu korusam da onu kendimden ittiğim anlarda incinmesine sebep olmuşum. Bir gün onu korumak adına yaptıklarım için beni affedeceğini umuyordum.

“Günaydın, sevgilim.” Kailani benim tarafıma doğru dönerek boynuma bir öpücük kondurdu.

Bu aynı yatağı paylaştığımız ikinci geceydi. Ona karşı tüm duvarlarımı yıkmanın, Lani'yi tüm kalbimle sevmenin beraberinde geleceğini düşündüğüm endişeler hiç gelmedi. Bunun yerine kendimi tamamlanmış ve iyileşmiş hissediyordum. Başından beri yapbozumun eksikliğini hissettiğim parçası oydu. O, sırtımı rahatlıkla dayayabileceğim ve birlikte mutlu bir aile kurabileceğim kişiydi.

“Senin yüzünden diyarda içki kıtlığının baş gösterdiğini duydum,” deyip burnunu öptüğümde göğsümü okşayarak gülmeye başladı.

Tanrım, bu gülüşe âşığıım.

Ne kadar zeki olduğunun farkında mıydı? Kraliçeyi likörlerle ıslattığı Narrow Valley'e yönlendirmek kusursuz bir hamleydi. Bir dâhiyle evli olduğumdan emindim.

Aniden aklım karıştı. Bir hafta. Drae benimle bir hafta boyunca buluşmayacağını söylemişti. Kraliçenin halkıma yaptığı saldırıdan sonra bu çok uzun bir süreydi. Durumu bir hafta boyunca idare edecek vaktim var mıydı? Daha erken bir zamanda yeni bir saldırıya karar verebilir miydi?

“Ne oldu?” diye sordu Lani.

Annemin sahip olduğu empati yeteneğine sahip olmasından hem nefret ediyor hem de hoşlanıyordum. Bana annemi hatırlattığı için bu durumdan hoşlansam da ondan hiçbir şeyi saklayamamaktan nefret ediyordum. Gereksiz yere endişelenmesini istemiyordum. “Hiçbir şey. Drae benimle bir hafta görüşemeyeceğini ilettili. İkiz bebekleri dünyaya gelmiş.”

Lani gülümseyerek karşılık verdi. “Onlar adına sevindim ancak bir hafta fazlasıyla uzun bir süre. Özellikle-“

Çalınan kapı konuşmayı bölmüştü.

Ayağa kalkıp tuniğimle pantolonumu giydikten sonra kapıyı açtım.

Gelen Bayan Tirth'tı ve endişeli görünüyordu "Ejderha Kralı ve adamları dışarıda sizi bekliyor."

Gözlerim yuvalarından çıkacak gibi olmuştu. Adamlarıyla mı gelmişti? "Ne?"

Bayan Tirth başını salladı. "Thorngate'e gideceğinizi ve çantanızı toplamanız gerektiğini söyledi."

O piç kurusu başhizmetçime patronluk taslayabileceğini mi düşünüyordu? Sırtımama engel olamadım. Çok erken gelmişti.

Bakışlarımı Lani'ye çevirdiğimde öne atılarak dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Hadi git. Burayı ben hallederim."

Daha önce yaptığı gibi. Bunu biliyordum ve aramızdaki yakınlaşmadan sonra yanından ayrılmak istemesem de Drae'yi bekletme gibi bir lüksüm yoktu. Kraliçe daha fazla güçlenmeden ipini çekmek zorundaydık.

Drae Valdren'i ve ordusunun yarısı olduğunu düşündüğüm adamlarıyla görüşmek için sarayımın önüne doğru ilerledim. Draykenler üç sıra hâlinde dizilmiş, siyah ejderha pullu zırhlarıyla dimdik duruyor ve ellerinde Embergate ambleminin bulunduğu flamayı tutuyorlardı. Gördüğüm manzara beni dehşete düşürmüştü.

"Nutkun tutuldu sanırım?" Drae gülümseyerek bana doğru birkaç adım attı. "Etkilenebileceğini düşünmemiştim."

Sırtarak karşılık verdim. "Bu kadar erken gelmeni beklemiyordum. Yanında arkadaşlarını da getirmişsin."

Drae'nin gülümsemesi genişledi. "Yokluğunda o kaltağın saldırdığını duydum. Buraya gelirken Narrow Strait'ten geçtik. Seni desteklediğimizi ve sonunu getirmek için birleştiğimizi bilmesini istiyorum. Birlikte Lucien ve Axil'i ikna edip buraya getirene kadar adamlarımın Archmere'de kal-

masının mantıklı olacağını düşündüm. Burada avlanmanın oldukça zevkli olduğunu duydum.”

Drac çok iyi bir arkadaşı. Ailem öldüğünde bana sırtını çevirmiş olabilirdi ama o zamanlar çocuktum. Şimdi yetişkin bir adam ve başarılı bir kraldı. Geçmişteki tüm hatalarını fazlasıyla telafi etmişti.

“Dilediğin gibi avlanabilirsin,” dedim. “Kızlar iyi mi?”

Drac kıkırdarak, “Arwen’e dinlenmesini söylesem de çoktan bebeklerini göğsüne bağlayarak bıçak atış antrenmanlarına başlamış olabilir.”

Başımı geriye doğru atıp gülmeye başladım. Görünüşe göre kendine uygun bir kadınla evlenmişti. “En azından krallığın emin ellerde.”

Başıyla onayladı. “Lucien’in yanına gitmeye ne dersin?”

İçimi ani bir telaş kaplamıştı. En son yanına gittiğimde Lucien beni öldürmeye çalışmıştı. Kailani’nin telaşlanmaması için rol yapmış olsam da gözlerinde Kailani olmasaydı bunu yapmaya kararlı olduğunu görmüştüm.

“O hatırladığımız arkadaşımızdan çok farklı biri. Hayat onu çetin birine dönüştürmüş.” Bunun sebebinin hayatının aşkıyla yatmış olmam m, yoksa başka bir şey mi olduğundan emin değildim ama karanlık tarafa geçtiğinden emindim. O şakacı adamdan eser kalmamıştı.

Drac başını eğerek, “O hâlde ona aslında kim olduğunu hatırlatmak zorundayız,” dedi.

Bunun üzerine eski dostum köşeleri paslanmaya başlamış kirli bir metal kutu çıkardı.

Kutuyu gördüğümde ağzım açık kalmıştı. Tamamen aklımdan çıkmıştı. “Onu sen çıkardın!” diye çıktım. Bu hepimiz kral olduğunda birlikte yapmak zorunda olduğumuz bir

şeydi. İçinde ne olduğunu bile hatırlamıyordum. () zamanlar sekiz yaşında bir çocuktum.

Drac omuz silkti. "Hepimiz kral olduk ancak birbirimizle konuşmuyoruz. Bu konuda inisiyatif alabileceğimi düşündüm."

Kutuyu açarken heyecanlanmıştım. O geceyi az çok hatırlıyor gibiydim. Yıllık kamplarımızdan birinde, ateşin başında tatlı patates kızartırken Lucien anı kutusu fikrini ortaya atmıştı. Bir gün babalarımız gibi öfkeli yaşlı krallara dönüştüğümüzde, bize mutlu olduğumuz dönemleri hatırlatacak şeyleri gömmemiz gerektiğini söylemişti.

Lucien'in yanına giderken bu kutuyu yanıma almadık çok mantıklı bir hamleydi. Bu kutu ve içindeki anılar Lucien'i düştüğü karanlıktan çıkarabilirdi. Onun böyle bir karaktere dönüşmesine neden olan kişi bensem kendimi hiçbir zaman affetmeyecektim.

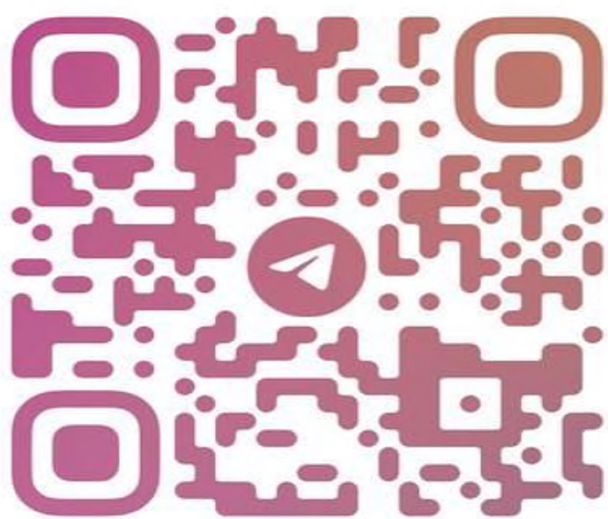
Bunu öğrenmenin vakti çoktan gelmişti.

Son

TEŞEKKÜR

En büyük teşekkür muhteşem okurlarıma! Siz olmadan bunu asla yapamazdım. Yaratıcı olabilmem ve bunu geçimimi sağlamak için yapabiliyor olmam, birilerinin yazdıklarını gerçekten okumak istemesi beni hâlâ şaşırtıyor. Beni fazlasıyla destekleyen Wolf Pack'e teşekkür ederim. Editörlerim Lee ve Kate'e, siz olmasanız ben yarım yamalak bir karmaşadan ibaret olurum. Ve en büyük teşekkür her zaman beni sanatımla paylaştıkları için kocama ve çocuklarıma <3

@AYISIGIKITAP